B. A. SÁENZ
YOUNG
Inexplicabila logică a vieții mele
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
ARISTOTEL ȘI DANTE DESCOPERĂ
SECRETELE UNIVERSULUI
O EXPLORARE FASCINANTĂ, PLINĂ DE POEZIE
A FAMILIEI, PRIETENIEI, DRAGOSTEI ȘI PIERDERII
NEW YORK TIMES BOOK REVIEW
TREI
FICTION CONNECTION

B. A. SÁENZ
YOUNG
Inexplicabila logică a vieții mele
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
ARISTOTEL ȘI DANTE DESCOPERĂ
SECRETELE UNIVERSULUI
O EXPLORARE FASCINANTĂ, PLINĂ DE POEZIE
A FAMILIEI, PRIETENIEI, DRAGOSTEI ȘI PIERDERII
NEW YORK TIMES BOOK REVIEW
TREI
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Benjamin Alire Sáenz

Inexplicabila logică a vieții mele

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Marinescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Ioana Petridean

Foto copertă: ©500px and Getty Images

Caligrafie: ©Sarah J. Coleman

Design copertă: Sharismar Rodriguez

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Dan Crăciun

Corectură:

Dana Anghelescu

Cristina Spătărelu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: The Inexplicable Logic of My Life

Autor: Benjamin Alire Sáenz

Copyright © 2017 by Benjamin Alire Sáenz

Published by arrangement with Clarion Books/HarperCollins Children’s Books,

a division of HarperCollins Publishers.

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1932-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-2060-4

Pentru Gloria, sora mea mai mică, pe care am iubit-o când eram copil. Și pe care, adult fiind, o iubesc și mai mult

Și în amintirea surorii mele mai mari, Linda, care și-a trăit viața cu grație, înfruntând suferința

Prolog

Am o amintire care seamănă mai curând cu un vis: frunzele galbene ale dudului Nanei cad plutind din cer, ca niște fulgi uriași de nea. Soarele de noiembrie strălucește, adie o boare de vânt răcoros, iar umbrele după-amiezii dansează, însuflețite parcă, vii într-un fel pe care mintea mea de băietan nu îl poate cuprinde. Nana cântă ceva în spaniolă. Are în ea mai multe cântece decât frunzele dudului.

Nana adună cu grebla frunzele căzute. Când își termină treaba, se apleacă și îmi încheie nasturii hainei. Privește grămada de frunze, apoi se uită în ochii mei și strigă „Sari!“, iar eu alerg și mă arunc în frunzele care miros a pământ reavăn.

Toată după-amiaza mă bălăcesc în mormanul de frunze, ca într-o băltoacă.

Când obosesc, Nana mă ia de mână și ne întoarcem în casă. Înainte să intrăm, mă opresc, adun câteva frunze și i le întind cu mânuțele mele de copil de cinci ani. Nana ia frunzele delicate și le sărută.

E fericită.

Și eu? Eu n-am fost nicicând mai fericit.

Păstrez amintirea aceasta undeva înăuntrul meu — acolo unde e în siguranță. Când simt nevoia, o scot și mă uit la ea. Ca la o fotografie.

Partea întâi

Poate că întotdeauna am avut o idee greșită despre cine sunt cu adevărat

Începutul vieții

Pe cer se adunau nori negri, iar în aerul dimineții plutea un iz de ploaie. Când am pășit afară, pe ușa din față, am simțit pe obraz adierea rece a vântului. Fusese o vară lungă și toropitoare, cu zile caniculare și secetoase.

Dar ele se sfârșiseră.

Prima zi de școală. Clasa a douăsprezecea. Mereu mă întrebasem cum e să fii în ultimul an de liceu. Acum eram pe cale să aflu. Acum începea viața. Așa stăteau lucrurile în opinia lui Sam, prietena mea cea mai bună. Sam le știa pe toate. Când cea mai bună prietenă a ta le știe pe toate, asta te scutește de mult efort. Dacă ai o întrebare, despre orice, tot ce trebuie să faci e să apelezi la ea și să o întrebi, iar ea o să-ți livreze pur și simplu toate informațiile de care ai nevoie. Nu că viața s-ar reduce la informații.

Sam era al naibii de deșteaptă. Și știa chestii. Fel și fel de chestii. Pe deasupra, mai și simțea chestii. Frate, ce le mai simțea Sam! Uneori aveam impresia că face ea totul — gândește, simte și trăiește — pentru amândoi.

Sam știa cine e Sam.

Eu? Cred că nu eram întotdeauna la fel de sigur. Ce mai conta, deci, dacă uneori Sam era o exhibiționistă din punct de vedere emoțional, oscilând mereu, când sus, când jos? Putea să fie ca o furtună. Dar putea să fie și gingașă, ca o lumânare a cărei flacără pâlpâie în întunericul unei încăperi. Ce mai conta, deci, dacă mă scotea puțin din minți? Totul — toate chestiile ei emoționale, dispozițiile și tonul vocii, mereu schimbător — o făcea să pară incredibil de vie.

Eu eram altfel. Mie îmi plăcea să-mi păstrez calmul. Presupun că aveam chestia asta cu autocontrolul. Dar uneori simțeam că de fapt nici nu trăiesc. Poate că aveam nevoie de Sam tocmai pentru că,

atunci când eram în preajma ei, mă simțeam mai viu. Probabil că asta nu are nicio logică, dar poate că ideea noastră despre ce e logic nu mai înseamnă mare lucru.

Așadar, în prima zi de școală, aceea care se presupunea că înseamnă începutul vieții adevărate, mergeam spre casa lui Sam și vorbeam de unul singur. În fiecare zi mergeam împreună la școală, pe jos. Nu aveam mașină. Rahat. Tatei îi plăcea să-mi amintească mereu că nu am nevoie de mașină. „Doar ai picioare, nu?“ Îl iubeam pe tata, dar nu-i gustam întotdeauna glumele.

Ajuns în fața ușii, i-am trimis lui Sam un mesaj: Am ajuns! Nu mi-a răspuns.

Am rămas acolo, s-o aștept. Și, nu știu cum să vă spun, dar am avut sentimentul ciudat că lucrurile nu vor mai fi la fel. Sam numea premoniții astfel de sentimente. Zicea că n-ar trebui să le luăm în seamă. Când eram în clasa a noua, s-a dus la o ghicitoare în palmă și a catalogat cu mult cinism experiența. Totuși ceea ce am simțit atunci m-a cutremurat, pentru că voiam ca lucrurile să rămână neschimbate — îmi plăcea foarte mult viața mea. Ce bine ar fi fost dacă lucrurile ar fi rămas așa cum erau în clipa aceea. Ce bine ar fi fost. Și, cum să spun, nici nu-mi plăcea discuția asta pe care o purtam cu mine însumi — iar ea nici măcar n-ar fi avut loc, dacă Sam ar fi avut noțiunea timpului. Știam ce face. Încălțările. Sam nu se putea niciodată decide cu ce să se încalțe. Și, cum era prima zi de școală, chestiunea chiar era importantă. Sam. Sam și încălțările ei.

A ieșit în cele din urmă din casă, tocmai când eu îi trimiteam un mesaj lui Fito. El avea alte probleme decât Sam. Eu nu trăisem niciodată în genul de haos pe care Fito îl îndura în fiecare zi a vieții lui, dar, după părerea mea, rezista destul de bine.

— Salut, a zis Sam, trecând pe lângă mine ca și cum n-ar fi avut habar cât o așteptasem. Purta o rochie albastră. Ghiozdanul se asorta cu rochia, iar cerceii i se bălăngăneau ușor, mișcați de vânt. Și încălțările? Sandale. Sandale?! Așteptasem atât de mult pentru o pereche de sandale cumpărate de la Target?!

— Minunată zi, a spus, toată numai zâmbet și entuziasm.

— Sandale?! am răspuns. Pentru asta am așteptat atât?

Sam nu avea de gând să mă lase să-i stric jocul.

— Sunt perfecte, a zis, mi-a zâmbit iar și m-a sărutat pe obraz.

— Asta pentru ce a fost?

— Să-ți poarte noroc. Clasa a douăsprezecea.

— A douăsprezecea. Și pe urmă?

— Facultatea!

— Să nu mai pomenești cuvântul ăsta. Toată vara am vorbit numai despre asta.

— Greșit. Numai despre asta am vorbit eu. Tu ai cam fost cu mintea în altă parte în timpul discuțiilor.

— Discuții. Asta erau? Și eu care credeam că erau monologuri.

— Nu mai dramatiza. Facultatea! Viață, dragule!

A strâns pumnul și l-a ridicat în aer.

— Mda, viață.

Sam mi-a aruncat una dintre privirile acelea ale ei.

— Prima zi. Hai să-i rupem.

Ne-am zâmbit cu înțeles. Și am pornit. Să începem să trăim.

Prima zi de școală a fost total nememorabilă. De obicei îmi plăcea prima zi — toată lumea purta haine noi și era plină de zâmbete optimiste, cu mintea doldora de gânduri bune, de jur împrejur numai atitudini pozitive, care pluteau ca niște uriașe baloane alegorice umplute cu gaz, într-o zi de paradă, și sloganuri motivaționale de genul — Să facem din anul acesta unul formidabil!, cum au majoretele. Profesorii noștri erau cu toții decișI

să ne spună cum depindea numai de noi să urcăm pe scara succesului, în speranța că poate chiar vom fi motivați să învățăm ceva. Poate că doar încercau să ne convingă să ne schimbăm comportamentul. Sam spunea că nouăzeci la sută dintre elevii liceului El Passo aveau nevoie de terapie comportamentală.

Anul acesta chiar nu aveam chef de toată experiența asta din prima zi. Neeh. Și pe urmă, bineînțeles, pentru al treilea an consecutiv, la ora de Engleză AP[1], în fața mea s-a așezat Ali Gomez. Da, Ali, o moștenire a anilor trecuți, căreia îi plăcea să flirteze cu mine, în speranța că o voi ajuta la teme. Adică să le fac în locul ei. N-ai să vezi. Habar n-aveam cum reușise să intre la cursul de AP. Fata era dovada vie a faptului că sistemul nostru de învățământ e unul îndoielnic. Mda, prima zi de școală. Ne-me-mo-ra-bi-lă.

Cu excepția faptului că Fito nu a apărut. Îmi făceam griji pentru tipul ăsta.

Pe mama lui o întâlnisem o singură dată și nu mi se păruse că femeia trăia pe planeta asta. Călcând pe urmele mamei lor, frații mai mari ai lui Fito abandonaseră cu toții școala în favoarea unor substanțe care îți alterează conștiința. Când am cunoscut-o pe maică-sa, avea ochii injectați și privirea goală, părul îi era numai câlți și mirosea urât. Fito fusese al dracului de jenat. Bietul de el. Fito. Bun, deci treaba e că eram îngrijorat. Și uram chestia asta la mine.

Ne întorceam spre casă, eu și Sam, după nememorabila noastră primă zi de școală. Afară părea că o să plouă și, ca majoritatea șoarecilor-de-deșert, eu iubeam ploaia.

— Ce bine miroase aerul!

— Nu mă asculți, a răspuns Sam pe un ton iritat, pe care îl folosea uneori cu mine și cu care eram obișnuit.

Îmi tot vorbise despre păsările colibri. Era înnebunită după păsările colibri. Avea chiar și un tricou cu o pasăre colibri. Sam și fazele ei.

— Inima le bate cu până la o mie două sute șaizeci de bătăi pe minut.

Am zâmbit.

— Râzi de mine, a zis.

— Nu râdeam de tine. Doar zâmbeam.

— Îți știu toate zâmbetele. Ăsta e zâmbetul tău de bășcălie, Sally.

Sam începuse să-mi zică Sally în clasa a șaptea, pentru că, deși îi plăcea numele meu, Salvador, considera că era pur și simplu prea mult pentru un tip ca mine. „O să încep să-ți spun Salvador când o să devii bărbat — și, scumpule, mai ai cale lungă până acolo.“

Desigur, Sam nu voia să-mi zică Sal, așa cum îmi spuneau toți ceilalți — cu excepția tatei, care mă striga Salvie. Așa că se obișnuise să-mi zică Sally. Nu-mi plăcea. Ce tip normal ar vrea să-l cheme Sally? (Nu că eu m-aș încadra în categoria normal.) Dar înțelegeți, lui Sam nu-i puteai interzice să facă un lucru. Dacă îi spuneai să nu facă ceva, în nouăzeci și șapte la sută dintre cazuri îl făcea. Nimeni nu era mai încăpățânat decât Sam. Îmi aruncase doar privirea aceea a ei, care spunea că trebuie să mă obișnuiesc. Așa că, pentru Sam, numele meu era Sally.

Tot atunci începusem și eu să-i spun Sammy. Fiecare trebuie să găsească un mijloc de a egala scorul.

Mă rog, Sam îmi oferea așadar informații statistice complete despre păsările colibri. A început să se enerveze pe mine și să mă acuze că nu o iau în serios. Nu-i plăcea să fie ignorată. Aici locuiește o femeie de valoare. Asta își scrisese pe dulapul de la școală. Cred că noaptea stătea trează, să se gândească la mottouri. Partea cu valoarea, mă rog, m-am prins. Sam nu era superficială. Dar îmi plăcea să-i aduc aminte că, dacă eu mai aveam cale lungă până să devin bărbat, ea era și mai departe de a deveni femeie. Nu-i plăcea când îi reaminteam asta. Primeam o privire de genul „tacă-ți gura“.

Mergeam împreună și Sam îi dădea înainte cu păsările colibri, după care mi-a ținut o predică despre incapacitatea mea de a fi atent la

ce-mi spune. Iar eu mă gândeam: Frate, când își dă Sam drumul, atunci chiar că-și dă drumul. Adică, pe bune, chiar mă plictisea. În cele din urmă a trebuit — vreau să spun că a trebuit — s-o întrerup.

— De ce trebuie mereu să te iei la ceartă cu mine, Sammy? Uite ce-i, nu râd de tine. Și nu e ca și cum n-ai ști că nu sunt tocmai un fan al cifrelor. Eu și cifrele egal no bueno. Când mă bagi în statistici, mi se întunecă privirea.

Așa cum spunea tata, Sam era „de neclintit“. A început iar, însă de data aceasta nu eu am fost cel care a întrerupt-o — ci Enrique Infante. S-a apropiat de noi pe la spate, în timp ce mergeam. Brusc, mi-a sărit dinainte, cu fața aproape lipită de a mea. M-a privit țintă, m-a împuns cu degetul în piept și a zis:

— Taică-tău e un poponar.

Ceva s-a întâmplat înăuntrul meu. M-a străbătut un val uriaș și incontrolabil de furie, care s-a izbit și s-a spart de țărmul care era inima mea. Mi-am pierdut deodată capacitatea de a mă folosi de cuvinte și, nu știu, n-am mai fost niciodată așa de furios și nici nu știu ce s-a întâmplat de fapt, pentru că furia nu era ceva normal pentru mine. A fost ca și cum Sal pe care îl știam dispăruse pur și simplu, iar în corpul meu pătrunsese un alt Sal, care a preluat controlul. Îmi aduc aminte senzația de durere din propriul pumn, imediat după ce a lovit fața lui Infante. Totul s-a petrecut într-o clipă, ca lumina unui fulger, doar că fulgerul nu venise din cer, ci de undeva dinăuntrul meu. Când am văzut tot șuvoiul acela de sânge țâșnind din nasul altcuiva, m-am simțit viu. Chiar așa. Ăsta e adevărul. Și lucrul acesta m-a speriat.

Exista ceva în mine care mă speria.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că priveam în jos la Enrique, întins la pământ. Redevenisem eu însumi, din nou calm — mă rog, nu calm, dar măcar puteam să vorbesc. Și am zis:

— Tatăl meu e bărbat. Are un nume. Îl cheamă Vicente. Așa că, dacă vrei să-i spui cumva, spune-i pe nume. Și nu este poponar.

Sam s-a uitat la mine. I-am întors privirea.

— Ei, a zis ea, asta e ceva nou. Ce s-a întâmplat cu băiatul cel bun? Habar n-aveam că ești în stare să tragi cuiva un pumn.

— Nici eu.

Sam mi-a zâmbit. Era un zâmbet oarecum ciudat.

M-am uitat din nou la Enrique. Am încercat să-l ajut să se ridice, dar a refuzat.

— Du-te dracului, a zis, în timp ce se ridica.

Sam și cu mine l-am privit în timp ce se îndepărta.

S-a întors și mi-a arătat degetul mijlociu.

Am fost oarecum uimit. M-am uitat la Sam.

— Poate că nu știm întotdeauna ce zace în noi, am zis.

— Asta-i drept. Cred că sunt multe lucruri care își găsesc ascunziș în trupurile noastre.

— Poate că lucrurile alea ar trebui să rămână ascunse.

Ne-am continuat încet drumul spre casă. Multă vreme, niciunul din noi n-a mai zis nimic, iar tăcerea era vădit incomodă. Apoi, într-un târziu, Sam a zis:

— Frumos fel de a începe clasa a douăsprezecea.

Atunci am început să tremur.

— Hei, hei. Nu ți-am zis eu azi-dimineață că ar trebui să-i rupem?

— Că amuzantă mai ești.

— Uite ce-i, Sally, tipul a meritat-o.

Mi-a zâmbit în felul ei. Un zâmbet din seria „ia-o-mai-ușor“.

— OK, bine. Deci n-ar trebui să umbli încolo și-ncoace, pocnind oamenii. No bueno. Poate că în tine zace un băiat rău, care abia

așteaptă să iasă de acolo.

— Neeh, nici vorbă.

Mi-am zis că doar trăisem un moment foarte ciudat. Dar ceva îmi spunea că are dreptate. Cel puțin pe jumătate, în orice caz. Neliniștit. Așa mă simțeam. Poate că Sam avea dreptate când vorbea despre lucrurile ascunse din noi. Câte alte lucruri se mai ascundeau oare acolo?

Restul drumului până acasă am mers în tăcere. Când eram aproape de casa ei, Sam a zis:

— Hai să mergem la Circle K. Îți fac cinste cu o cola.

Beau cola uneori. E un fel de băutură reconfortantă.

Ne-am așezat pe bordură și ne-am băut sucurile.

Când am lăsat-o acasă, Sam m-a îmbrățișat.

— Totul va fi bine, Sally.

— Știi că o să-l sune pe tata.

— Mda, dar domnul V e cool.

Domnul V, așa îi spunea Sam tatălui meu.

— Da. Dar domnul V se întâmplă să fie tatăl meu — și orice tată rămâne tată.

— *Totul va fi bine, Sally.*

— Mda.

Uneori eram plin de mda-uri spuse cu jumătate de gură.

Pe drumul spre casă mi-am amintit de ura întipărită pe fața lui Enrique Infante. Încă auzeam în urechi cuvântul acela, poponar.

Tata. Tata nu era ce exprima cuvântul acela.

Nu ar fi niciodată așa ceva. Niciodată.

În clipa aceea s-a auzit bubuitul sonor al unui tunet — și a început să toarne cu găleata.

Prins în mijlocul furtunii, nu vedeam nimic înaintea mea. Am continuat să merg, cu capul plecat.

Am continuat pur și simplu să merg.

Simțeam greutatea hainelor mele ude leoarcă. Și, pentru prim dată în viață, m-am simțit singur.

---

[1] AP English Language — curs și examen de retorică, oferit elevilor de liceu de către College Board, o organizație non-profit, cu scopul lărgirii accesului la învățământul superior.

Eu. Tata. Belele.

Știam că sunt în mare belea. Mare, mare. Vorbim despre rahat până-n gât. Tata, care uneori era foarte sever, dar întotdeauna grijuliu, și care nu țipa niciodată, a intrat în camera mea. Maggie, cățeaua mea, stătea întinsă pe pat, lângă mine. Întotdeauna știa când nu sunt în apele mele. Așadar, eram amândoi acolo, Maggie și cu mine. Cred că s-ar putea spune că-mi plângeam singur de milă. Și ăsta era un sentiment nou, pentru că să-mi plâng de milă nu era cu siguranță unul dintre obiceiurile mele. Mai degrabă, unul de-ale lui Sam.

Tata a tras scaunul de la biroul meu și s-a așezat. A zâmbit. Cunoșteam zâmbetul acela. Întotdeauna zâmbea înainte de a începe una dintre discuțiile lui serioase. Și-a trecut degetele prin părul des, înspicat.

— Tocmai am primit un telefon de la directorul școlii tale.

Cred că mi-am ferit privirea.

— Uită-te la mine.

M-am uitat în ochii lui. Ne-am privit îndelung unul pe celălalt. Am fost bucuros că nu văd furie în ochii lui. Apoi tata a zis:

— Salvador, nu e în regulă să rănești alți oameni. Și cu siguranță nu e OK să pocnești pe cineva cu pumnul în față.

Când tata îmi spunea Salvador, știam că treaba e serioasă.

— Știu, tată. Nimeni nu merită să fie atacat fizic doar pentru că a spus ceva care nu-ți place.

Apoi am rămas tăcut multă vreme. În cele din urmă, am hotărât că trebuie să mă apăr. Sau măcar să-mi justific gestul.

— Tată, a zis ceva foarte nasol despre tine.

În orice altă zi, poate că aș fi plâns. Dar acum eram prea furios ca să plâng. Tata spunea mereu că e în regulă să plângi și că, dacă lumea ar plânge mai mult, atunci pământul ar fi un loc mai bun. Asta nu înseamnă că el și-ar fi urmat propriul sfat. Chiar dacă nu plângeam, probabil s-ar fi putut spune că îmi era oarecum rușine cu mine — da, chiar așa —, altfel n-aș fi ținut capul plecat. Am simțit brațele tatei cuprinzându-mă strâns, iar atunci m-am lipit de el și am spus în șoaptă:

— A zis că ești poponar.

— Vai, fiule, crezi că n-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta? Am auzit altele și mai rele. Salvie, cuvântul ăsta nu spune nimic adevărat, a zis tata și m-a privit, trecându-și brațul pe după umerii mei. Oamenii pot fi nemiloși. Lumea urăște ceea ce nu poate să înțeleagă.

— Dar, tată, nici nu vor să înțeleagă.

— Poate că nu vor. Dar trebuie să găsim un mijloc prin care să ne disciplinăm inimile, astfel încât cruzimea celorlalți să nu ne transforme în niște animale rănite. Suntem mai buni de atât. Nu ai auzit până acum cuvântul civilizat?

Civilizat. Tata iubea cuvântul ăsta. De aceea iubea arta. Pentru că arta a civilizat lumea.

— Da, tată. Chiar înțeleg. Dar ce se întâmplă când un afurisit de primitiv ca Enrique Infante îți suflă în ceafă? Adică — am continuat, mângâind-o pe Maggie — adică, Maggie e mai umană decât oamenii ca Enrique Infante.

— Nu contest evaluarea ta, Salvie. Maggie e foarte blândă. E o scumpă. Și sunt unii oameni în lumea asta cu mult mai sălbatici decât ea. Nu oricine umblă în două picioare e bun și decent. Nu oricine umblă în două picioare știe cum să-și folosească inteligența. Nu e vorba că tu n-ai și deja asta. Dar trebuie să înveți să te ții departe de sălbaticii cărora le place să mârâie. S-ar putea să te muște. S-ar putea să te rănească. Nu trebuie s-o apuci pe calea asta.

— Trebuia să fac ceva.

— Nu e o idee bună să te arunci în canal, ca să prinzi un șobolan.

— Și atunci, îi lăsăm pur și simplu să scape?

— Și cum anume a scăpat Enrique? Ce a luat cu el?

— Tată, te-a făcut poponar. Nu poți să lași lumea să-ți răpească demnitatea.

— Dar el nu mi-a răpit demnitatea. Nici pe a ta, Salvie, n-a răpit-o. Chiar crezi că un pumn în nas a schimbat vreun afurisit de lucru?

— Nu are nimeni voie să vorbească urât despre tine. Nu când sunt eu prin prejmă.

Atunci am simțit cum lacrimile mi se preling pe obraji. Chestia cu lacrimile e că pot să fie la fel de tăcute ca un nor care plutește peste cerul pustiu. Celălalt lucru despre lacrimi e că mă fac să mă doară inima. Vai.

— Dulcele meu fiu, a șoptit tata. Ești loial și bun.

Tata îmi spunea mereu „dulcele meu fiu“. Asta mă enerva uneori foarte tare. Pentru că (1) nu eram nici pe jumătate așa de dulce cum mă credea el și (2) ce fiu normal ar vrea să creadă despre el că e dulce? (Poate că eu chiar voiam să fiu normal.)

Când tata a plecat din cameră, Maggie a ieșit după el. Probabil a considerat că acum eram bine.

Am rămas multă vreme întins pe jos. M-am gândit la păsările colibri. M-am gândit la cuvântul spaniol care le denumește: colibrís. Mi-am amintit cum îmi spusese Sam că pasărea colibri era zeul aztec al războiului. Poate că și eu aveam o sămânță de război în mine. Nu, nu, nu, nu. Fusese doar așa, o chestie. Nu e ca și cum s-ar repeta vreodată. Nu eram genul de tip-care-dă-cu-pumnul-în-oameni. Nu eram un tip de felul ăsta.

Nu știu cât am rămas întins pe podea, în seara aceea. Nu am coborât în bucătărie la cină. I-am auzit pe tata și pe Maggie intrând

în camera mea, cufundată în întuneric. Maggie a sărit pe pat, iar tata a aprins lumina. Avea o carte în mână. Mi-a surâs și și-a lipit palma de obrazul meu — exact așa cum făcea când eram copil. În seara aceea mi-a citit fragmentul meu preferat din Micul prinț, cel despre vulpe, despre Micul prinț și episodul îmblânzirii.

Cred că, dacă m-ar fi crescut altcineva, aș fi fost poate un băiat nestăpânit și furios. Poate că, dacă m-ar fi crescut bărbatul ale cărui gene le purtam, aș fi fost un tip cu totul diferit. Mda, tipul ale cărui gene le aveam. Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la omul acela. Nu cu adevărat. Mă rog, poate doar puțin.

Fusesem însă crescut de bărbatul care era acum la mine în cameră și care aprinsese lumina. El mă îmblânzise, cu toată dragostea aceea care își găsea locul în el.

Am adormit, ascultând vocea tatălui meu.

L-am visat pe bunicul. Încerca să-mi spună ceva, dar nu-l auzeam. Poate din pricina faptului că bunicul era mort, iar cei vii nu înțeleg limba morților. Îi tot repetam numele. Popo? Popo?

Înmormântări, poponari și cuvinte

Visul despre Popo și cuvântul poponar m-au pus pe gânduri. Și iată la ce mă gândeam: cuvintele există doar în teorie. Și într-o zi ca oricare alta, dai peste un cuvânt care nu există decât în teorie și te trezești față în față cu el. Apoi cuvântul acela devine cineva pe care-l cunoști.

Înmormântare.

Am cunoscut cuvântul acesta când aveam treisprezece ani.

Atunci a murit Popo. Eu am fost unul dintre cei care au purtat sicriul. Înțelegeți, desigur, că există multe alte cuvinte pe care le întâlnești atunci când dai peste cuvântul înmormântare. Faci cunoștință cu toți prietenii Înmormântării: Purtătorul de Sicriu, Coșciug, Cioclu, Cimitir, Piatră Funerară.

A fost straniu să duc la groapă sicriul bunicului meu.

Nu eram familiarizat cu ritualurile și rugăciunile pentru morți.

Nu eram familiarizat cu ireversibilitatea morții.

Popo nu avea să se mai întoarcă. Nu-i voi mai auzi vocea. Nu-i voi mai vedea niciodată fața.

Cimitirul în care fusese înmormântat respecta încă ritualurile specifice lumii vechi. După ce preotul l-a încredințat pe bunicul celor veșnice, cioclul a înfipt o lopată în grămada de pământ și a ridicat-o. Toată lumea știa exact ce are de făcut. Triști, s-au așezat în tăcere în șir, fiecare așteptând să-i vină rândul să ia un pumn de pământ și să-l arunce peste sicriu.

Poate că era o chestie mexicană. Nu știam sigur.

Îmi amintesc de unchiul Mickey, care a luat delicat lopata din mâna cioclului.

— A fost tatăl meu, a zis el.

Îmi aduc aminte cum m-am apropiat de lopată și am luat un pumn de pământ, privindu-l pe unchiul Mickey drept în ochi. El a încuviințat. Încă mă văd aruncând pământul și încă văd cum el se izbește de sicriul lui Popo. Mă văd îngropându-mi fața în brațele mătușii Evie. Mă văd ridicând privirea și o văd pe Nana plângând în hohote pe umărul tatei.

Și îmi mai aduc aminte ceva de la înmormântarea lui Popo. Un bărbat care stătea afară, fuma și vorbea cu un altul.

— Lumea, zicea el, nu dă doi bani pe oamenii ca noi. Muncim toată viața, după care dăm ortul popii. Nu contăm.

Bărbatul era foarte furios.

— Juan a fost un om bun.

Juan, așa îl chema pe Popo. Încă îmi răsună în urechi furia bărbatului aceluia. Nu înțelegeam ce voia să spună.

L-am întrebat pe tata:

— Cine sunt oamenii ca noi? Și de ce a zis că noi nu contăm?

— Toată lumea contează.

— A zis că Popo a fost un om bun.

— Popo a fost un om foarte bun. Un om foarte bun și cu defecte.

— Voi doi vorbeați unul cu celălalt? Vreau să spun, așa cum vorbim noi, tu și cu mine?

— Nu. El nu era așa. Am fost apropiat de el în felul meu, Salvador.

La treisprezece ani eram o fire curioasă. Dar nu înțelegeam prea multe. Am reținut cuvintele și chiar mi le-am amintit, dar nu cred

că am înțeles ceva din ele.

— Și oamenii ca noi? Adică, a vrut să spună mexicani, tată?

— Cred că a vrut să spună oameni săraci, Salvie.

Am vrut să-l cred. Chiar dacă la treisprezece ani nu înțelegeam nimic, știam deja că sunt pe lume oameni care urăsc mexicanii — chiar și pe mexicanii care nu erau săraci. Nu era nevoie să-mi spună tata asta. Și mai știam deja că erau pe lume oameni care îl urau pe tata. Îl urau pentru că era gay. Iar pentru oamenii aceia, tata nu conta.

Nu conta câtuși de puțin.

Pentru mine însă conta.

Cuvintele nu există decât în teorie. Și apoi, într-o zi ca oricare alta, dai peste un cuvânt care nu exista decât în teorie. Și te trezești față în față cu el. Iar apoi cuvântul acela devine cineva cunoscut. Cuvântul acela devine cineva pe care îl urăști. Și iei cuvântul acela cu tine oriunde mergi. Și nu mai poți pretinde că nu e acolo.

Înmormântare.

Poponar.

Tata, Sam și cu mine

A doua zi m-a dus tata la școală. Să discute cu directorul. Când am luat-o din fața casei, Sam era toată numai zâmbete, străduindu-se prea tare să pretindă că totul e în regulă.

— Bună ziua, domnule V, a zis în clipa în care s-a urcat pe bancheta din spate. Mersi că mă duceți și pe mine.

Tata doar i-a zâmbit, oarecum.

— Bună, Sam. Să nu crezi că treaba asta o să se repete.

— Știu, domnule V, a răspuns Sam, dându-și ochii peste cap. Avem două picioare.

Am văzut cum tata își înăbușă un hohot de râs.

În mașină s-a lăsat apoi tăcerea, iar eu și Sam am început să ne trimitem mesaje.

Sam: Țin-te tare

Eu: Asta e ideea ta despre începutul vieții?

Sam: Tensiune, tensiune, tensiune. În plus, nu eu sunt aia care l-a bușit pe Enrique

Eu: Drept. Sunt în mare belea

Sam: Da da da. Lol

Eu: Gura

Sam: Să nu-ți ceri iertare pentru nimic. Enrique a meritat-o. E un porc groh

Eu: Mă kk pe mine de râs. Nu cred că mai e cineva de părerea noastră

Sam: Ei, să-i F*t!

Eu: Nu se înjură la tata în mașină

Sam: Lol

Tata ne-a întrerupt.

— Copii, terminați cu chestia asta, da? Ați fost crescuți de lupi sau ce?

Crescuți de lupi. Una dintre expresiile preferate ale tatei. De modă veche.

— Nu, domnule, am zis. Scuze.

Sam pur și simplu nu se putea abține. Întotdeauna trebuia să spună ceva — chiar dacă era ceva greșit. Nu se pricepea să-și țină gura.

— Pot să vă arăt mesajele noastre, dacă vreți…

Am zărit urma unui zâmbet pe fața tatei, în timp ce continua să conducă.

— Mersi, Sam. Nu e cazul.

Apoi am izbucnit toți trei în râs.

Râsul nu însemna că am scăpat de belea.

Când tata și cu mine am intrat în biroul directorului, Enrique Infante și tatăl lui erau deja acolo, așezați, amândoi cu brațele încrucișate și cu un aer ursuz. Ursuz e un cuvânt de-ale lui Sam. În anumite zile, se pricepea de minune să fie ursuză.

Domnul Cisneros, directorul, s-a uitat direct la mine în clipa în care am intrat.

— Salvador Silva, dă-mi un singur motiv valabil ca să nu te exmatriculez temporar.

Nu era tocmai o cerere — mai degrabă o declarație. Era ca și cum se hotărâse deja.

— L-a făcut poponar pe tata, am zis.

Domnul Cisneros s-a uitat la Enrique și la tatăl lui. Enrique a ridicat din umeri. Ca și cum nu-i păsa. E clar că nu regreta nimic. Fără remușcări — aceasta era expresia potrivită pentru ce se citea pe chipul lui.

Directorul și-a mutat din nou privirea la mine.

— Violența fizică e un comportament inacceptabil — și e împotriva regulilor școlii. Este motiv de exmatriculare.

— Și instigarea la ură e împotriva regulilor școlii.

Nu eram propriu-zis supărat. Mă rog, poate că încercam doar să mă port ca și cum n-aș fi fost. Oricum, cuvintele pe care le-am spus au fost rostite cu calm. De fapt, în cea mai mare parte a timpului, sunt un tip destul de calm. Mă rog, am și eu momentele mele, din câte se pare.

— Din ce am înțeles eu, a zis domnul Cisneros, la momentul respectiv nu vă aflați în perimetrul școlii. Nu putem fi făcuți răspunzători pentru ceea ce spun sau fac elevii noștri după ce ies din campusul școlii.

Tata a zâmbit, un zâmbet oarecum viclean. Îi știam toate zâmbetele. S-a uitat la domnul Infante — apoi i s-a adresat domnului Cisneros.

— Ei, atunci nu avem despre ce să discutăm, nu-i așa? Dacă școala nu poate fi făcută răspunzătoare pentru ceea ce spun elevii dincolo de perimetrul școlii, atunci școala nu poate fi făcută responsabilă nici pentru lucrurile pe care le fac elevii în afara perimetrului școlii. Mă întreb dacă e ceva de câștigat din asta.

A făcut o pauză, însă nu terminase.

— După părerea mea, niciunul dintre băieți nu are vreun motiv să fie mândru. Cred că merită să primească un soi de pedeapsă. Dar nu-l puteți pedepsi pe unul, fără să-l pedepsiți și pe celălalt.

Tata s-a oprit iar.

— E o chestiune de obiectivitate. Și, aparent, este și o chestiune de politică a școlii.

Domnul Infante avea o expresie de-a dreptul furioasă.

— Fiul meu n-a făcut decât să-ți spună ce ești.

Tata nu a tresărit, nu s-a lăsat deloc distras.

— Se întâmplă să fiu gay. Nu cred că asta mă face poponar. Sunt și mexicano-american. Nu cred că asta mă face un taco bender[2]. Nu cred că mă face un beaner[3]. Nu cred că asta mă face un spic[4]. Și nu cred că asta mă face un imigrant ilegal.

Nu era pic de furie în vocea lui — sau pe fața lui. De parcă ar fi fost un avocat pledant care încearcă să le explice jurații punctul lui de vedere. Îmi dădeam seama că încerca să se gândească la ce avea să spună mai departe. S-a uitat la domnul Infante.

— Uneori, a spus, fiii noștri nu înțeleg pe deplin lucrurile pe care le spun. Dar dumneata și cu mine suntem bărbați. Noi chiar înțelegem, nu-i așa?

Domnul Cisneros a înclinat din cap. Nu știam ce înseamnă gestul acela. Nu mai fusesem niciodată până acum în biroul lui. Nu știam nimic despre el — în afară de faptul că e un idiot, după spusele lui Sam. Dar Sam credea că majoritatea adulților era formată din idioți, așa că poate nu era o sursă sigură de informații despre domnul Cisneros.

Pentru o clipă sau două care au părut nesfârșite, în birou s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, domnul Cisneros a găsit o soluție:

— Să păstrați distanța unul față de celălalt.

Sam ar fi spus că era o soluție de rahat (de pui). Și ar fi avut

dreptate în privința asta.

Domnul Infante și Enrique continuau să șadă pe scaunele lor, răspândindu-și atitudinea morocănoasă, cum întinzi untul de arahide. Apoi vocea domnului Infante a umplut micul birou al directorului.

— Chiar aveți de gând să-l lăsați să scape nepedepsit? a întrebat, arătând cu degetul spre mine.

A fost pentru prima dată când am înțeles de ce lumea folosea expresia ieșire furtunoasă. Exact așa au făcut domnul Infante și Enrique — au ieșit ca o furtună.

Era greu de ghicit ce gândea tata. Uneori avea o mină formidabilă, de jucător de poker. Păcat că nu-i plăcea să joace. M-a privit. Știam că nu e foarte mulțumit de mine.

— Ne vedem după ore, mi-a zis. Vreau să schimb câteva cuvinte cu domnul Cisneros.

Sam m-a întrebat mai târziu despre ce cred că au discutat tata și domnul Cisneros. I-am zis că nu știu.

— Nu vrei să știi?

— Cred că nu.

— Păi, eu aș vrea să știu. Că doar nu e ca și cum conversația aia n-are nicio legătură cu tine. De ce nu vrei să știi?

Și-a încrucișat brațele. Sam era genul care își încrucișa brațele.

— De ce ți-e teamă?

— Nu mi-e teamă de nimic. Doar că sunt anumite lucruri pe care nu am nevoie să le știu.

— Nu ai nevoie să le știi? Sau nu vrei să le știi?

— Alege ce vrei, Sammy.

— Uneori nu te înțeleg.

— Nu e mare lucru de înțeles, am spus. Și, în plus, tu ești aia care vrea să știe — nu eu.

— Nu vreau să știu.

— Sigur, cum să nu, am zis.

— Cum să nu.

În seara aceea, puțin mai târziu, Sam mi-a trimis un mesaj, care conținea cuvântul zilei — încă un joc de-ale noastre:
Cecz = bigotism

Eu: E bun. Folosește cuvântul într-o propoziție

Sam: Dl. Cisneros e un bigot

Eu: Dură

Sam: Sunt blajină. Aprp, știi că Infante înseamnă bebeluș

Eu: Da

Sam: Da da da

---

[2] Termen peiorativ pentru mexicanii americani.

[3] Idem.

[4] Idem.

Fito

— Frate, Enrique Infante ăla. Sal, vreau să-ți spun că ți-ai făcut un dușman pe viață.

— Îți petreci vremea cu tipul ăla?

— Nțțț. Încearcă mereu să-mi vândă țigări. Vorbește numai tâmpenii. E o belea.

— Că doar n-am de gând să mi-l fac prieten pe viață. Nu e chiar genul potrivit pentru o legătură de durată.

L-am făcut pe Fito să râdă.

— Asta-i clar. Lumea e plină de astfel de tipi. Azi vinde țigări; mâine o să vândă droguri.

Mi-a trimis un zâmbet.

— Nu știam că-ți place să dai cu pumnul. Un tip ca tine, adică, îți merge super și tu faci chestii de-astea.

— Ce vrei să spui?

— Omule, aveți treaba asta super, tu și taică-tău. Adică, știu că ești adoptat și tot restul, dar știi, e ceva super.

— Știu. Și nu m-am simțit niciodată ca un copil adoptat.

— Ce cool. Eu, adică, în majoritatea timpului mă simt ca și cum aș fi fost luat de pe străzi, pentru că m-a aruncat cineva, la dracu'. Pe bune. Vreau să spun, cam așa stau lucrurile pe la mine pe acasă.

— Nasol, am zis.

— Păi, la mine acasă totul e nasol. Adică, tata e cam alcoolic. A

vrut să mă ia cu el. Asta ar fi fost o bombă. Dar nu avea un loc al lui și nici nu și-a găsit de lucru, așa că până la urmă a renunțat și s-a mutat în California, să locuiască împreună cu frate-său. La dracu', cel puțin și-a luat la revedere și chestii, și a fost complet distrus că nu poate să mă ia cu el și tot restul. Cel puțin știu că i-a păsat. Chiar așa. Și asta e ceva.

— Mda, am zis, e ceva. E mai mult decât ceva.

Îmi părea rău pentru Fito. Și un lucru era tare la el, nu-și plângea singur de milă. Mă întrebam cum a ajuns să fie un băiat așa de bun. Cum s-a întâmplat? Nu părea să existe vreo logică pentru care ajunsese să fie așa cum era. Absolut niciuna.

CECZ = Origini

Eu îl respectam pe Fito, dar Sam nu-l plăcea prea mult. Zicea că e din cauza mersului.

— Nu merge. Se târăște. Și de ce trebuie să spună și restul la sfârșitul aproape fiecărei fraze? Ce mai e și asta?

Asta venea de la o fată care făcuse o pasiune pentru cuvântul cu F.

Eu citisem unele dintre compunerile pe care le scrisese Fito la școală și părea genul intelectual. Serios. Tipul era deștept. Dar nu-i plăcea să se laude. Poate că Fito vorbea așa din cauză că asta auzea pe la el pe acasă — și pentru că bătea mereu străzile. Nu pentru că ar fi umblat după belele, ci pentru că voia să iasă dracului din casa aceea.

Aveam teoria că fiecare om are o relație anume cu cuvintele — fie că o știe sau nu. Doar că relația fiecăruia e diferită. Tata îmi spusese odată că trebuie să fii foarte atent cu vorbele.

— Cuvintele pot să rănească oamenii, îmi spusese el. Și pot să vindece oamenii.

Dacă era cineva atent cu cuvintele, acela era tatăl meu.

Dar adevărata mea îndemânare la a folosi cuvinte i-o datoram lui Sam. Totul a început pe vremea când devenise pasionată de concursurile de ortografie. Fusesem antrenorul ei. Avea mii de cuvinte scrise pe fișe, iar eu i le citeam, le pronunțam, după care ea le spunea pe litere. Am petrecut ore și ore și ore în felul ăsta. Trăiam și respiram cuvinte. Sam era așa de concentrată și de mândră. În unele zile, ceda nervos și plângea. Era epuizată. Iar eu eram la fel de epuizat ca ea.

Nu a câștigat.

Și, maică, măiculiță, ce supărată a mai fost.

— Idiotul care a câștigat nici măcar nu știa ce înseamnă cuvintele pe care le ortografia, s-a plâns ea.

Încercasem s-o consolez, dar a refuzat să fie consolată.

— Tu nu cunoști cuvântul inconsolabil?

— Poți să încerci anul viitor.

— Pe dracu'. Să le ia dracu' de cuvinte.

Dar știam că se îndrăgostise deja de cuvinte, și m-a târât și pe mine în idila asta.

Atunci a început și faza cu care-e-cuvântul-zilei. Cecz.

Da. Cuvinte. Fito și cuvintele. Eu și cuvintele. Sam și cuvintele. În timp ce mă gândeam la asta, cineva a sunat la ușă. Era chiar Sam.

— La tine mă gândeam, i-am zis.

— Ceva drăguț?

— Despre cât de supărată ai fost când ai pierdut concursul de ortografie.

— Mi-a trecut.

— Bineînțeles.

— N-am venit să vorbim despre tâmpenia de concurs de ortografie.

— Deci care-i treaba?

— Eu și mama, ne-am certat.

— Nimic nou.

— Uite ce-i, nu toată lumea poartă discuții, cum faci tu cu taică-tău. Adică, voi doi nu sunteți normali. Tații și fiii nu stau de vorbă. Nu stau de vorbă. Vreau să spun că uneori vorbiți ca niște prieteni sau

ceva.

— Greșit, am spus. Tata nu pretinde că mi-e prieten. Nici pe departe. El e tata. Doar că se întâmplă să ne plăcem unul pe celălalt. Cred că asta e super. De-a dreptul super.

— Al dracului de super.

— De ce-ți place să înjuri?

— Oricui îi place să înjure.

— Mie nu.

— Nu degeaba îți spun ăia domnul Entuziasm.

— Care-s ăia?

— Eu.

— Eu ești ăia?

— Da.

— Uite, poftim, ai reușit să mă întrerupi. Mereu faci așa.

— Știi ce, tu te întrerupi singur, vato[5].

Îmi plăcea când îmi spunea vato. Era mai bine decât „tipule“. Și însemna că mă respectă.

— Ce ziceam? am întrebat.

— O ardeai elocvent despre taică-tău.

— Începi să vorbești ca personajele din ultima carte pe care ai citit-o.

— Și, ce rahat? Cel puțin știu să citesc.

— Încetează să mai înjuri.

— Încetează să mă mai judeci și dă-i mai departe cu ce aveai de

gând să spui despre tatăl tău.

— Nu te judec.

— Ba da.

— Bine, bine. Tata? Vezi tu, teoria mea e că cei mai mulți dintre oameni își iubesc părinții. Nu toți, dar majoritatea. Uneori însă unii părinți nu sunt foarte ușor de plăcut, și atunci copiii lor nu-i plac. E pur și simplu logic. Alteori, totuși, copiii sunt cei care nu sunt plăcuți. E al naibii de greu să vorbești cu cineva, dacă nu-ți place persoana — chiar dacă e vorba de mama sau de tatăl tău.

— Înțeleg perfect.

Uneori Sam chiar pricepea ce spun. Și alteori eu știam exact ce urma să spună ea.

— Mie nu-mi place deloc Sylvia. E mama cel mai greu de plăcut de pe planetă.

Sam îi spunea pe nume mamei sale. Dar numai pe la spate. Hmm.

— Nu, mama lui Fito e cea mai neplăcută mamă de pe planeta Pământ.

— Serios? De unde știi tu?

— Am întâlnit-o o dată. E pe metamfetamină.

— Bine, deci are o problemă. No bueno. Dar…

— Întotdeauna există un dar când nu ai dreptate, am întrerupt-o eu.

— Aveam de gând să spun că e odios să le compari.

— Da, da, odios. Un cuvânt de concurs de ortografie. Un cuvânt pe care l-ai luat din cartea pe care o citești acum.

— Termină. Și chiar am o mamă îngrozitoare.

Îmi părea sincer rău pentru Sam. Poate că într-o zi se va întâmpla o minune, iar ea și Sylvia vor avea ceea ce avem eu și tata. Poate. Cel

puțin, așa speram.

---

[5] Termen argotic pentru a desemna un tânăr hispanic; tip.

Bătăi. Pumni. Pantofi

În cea de-a treia zi de școală, i-am tras un pumn altui băiat. Adică, s-a întâmplat pur și simplu. Sam spunea mereu: Nimic nu se întâmplă pur și simplu. Am încercat să-mi scot din cap vocea ei. Vedeți voi, m-am dus la Circle K înainte de școală, să-mi iau o cola. Aveam chef de o cola. Și tipul ăsta din parcare rânjește la mine ca un rahat și mă face pinche gringo[6].

— Să nu-mi spui tu mie așa, i-am zis.

Și atunci tipul a făcut-o: mi-a zis-o din nou.

Așa că l-am pocnit. Nu a fost ceva gândit, ci un reflex pur și simplu. I-am tras un pumn direct în stomac — și valul de adrenalină mi s-a revărsat prin vene, până la inimă.

M-am uitat cum se încovoaie de durere. O parte din mine ar fi vrut să spună că îi pare rău.

Am rămas locului. Împietrit.

Atunci am simțit o mână pe umăr. Era Fito, care m-a tras de acolo. Continuam să mă zgâiesc la propriul pumn, ca și cum i-ar fi aparținut altcuiva.

— Ce se întâmplă cu tine, Sal? De când ai început să bați oamenii? Te știam un tip cumsecade și — în fine, n-aș fi zis niciodată că ești genul ăsta de om.

— Ce gen de om?

— Stai chill, Sal.

N-am mai spus nimic. Nu simțeam nimic.

Tremuram.

Și atunci mi-a trecut prin cap gândul ăsta. Poate că eram un tip, în fine, poate că eram cineva pe care nu-l cunoșteam. Înțelegeți, tipul pe care nu l-am cunoscut niciodată și ale cărui gene le purtam.

M-am dus s-o iau pe Sam. Era la ușă, mă aștepta.

— Ai întârziat.

— Scuze.

— Tu nu întârzii niciodată.

— Am întârziat azi.

Mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu te cred.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ceea ce înseamnă că nu vrei să vorbești despre asta.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Mi-a aruncat un zâmbet de-ale ei, de genul o-să-te-las-în-pace. Ceea ce însemna că o să schimbe subiectul. Nu e vorbă, o să revină la el, ulterior. Sam nu era genul de fată care să renunțe. În cel mai bun caz, îți oferea o amânare. Eram bucuros, oarecum, că avea chef să amâne.

— Bine, a zis. În regulă.

Apoi a arătat în jos, cu degetul.

— Cum ți se par pantofii mei?

— Îmi plac.

— Mincinosule.

— Sunt foarte roz.

— Nesuferitule.

— De ce ai atâția pantofi?

— O fată nu are niciodată destui pantofi.

— O fată? Sau doar tu?

— E o chestie feminină. Nu pricepi?

— Feminin, feminin, am zis.

Nu știu cum, dar probabil că sesizase ceva în tonul vocii mele.

— Se întâmplă ceva cu tine.

— Pantofii, am zis.

— Pe dracu', pantofii.

---

[6] Expresie mexicană peiorativă, adresată persoanelor non-hispanice.

Nana

Eu și Sam ne povestim mereu unul altuia despre ce ni se întâmplă, despre alți oameni, despre tatăl meu și mama ei. Poate că așa ne explicăm lucruri unul altuia — sau nouă înșine.

Nana. Ea era cea mai bună povestitoare din lume. Povestirile ei erau despre lucruri reale — nu ca poveștile de rahat pe care le auzeam pe coridoarele liceului El Paso. Unele povestiri, mă rog, erau mai degrabă niște minciuni.

Povestirile Nanei erau însă cum nu se poate mai reale, reale ca frunzele dudului ei. Îi aud tot timpul vocea, povestindu-mi.

— Când eram mică, mergeam la cules de bumbac. Munceam împreună cu mama, cu frații și surorile mele. La sfârșitul zilei eram așa de obosită, că mă prăbușeam pur și simplu pe pat. Aveam pielea arsă de soare. Mâinile, zgâriate. Și simțeam că mi se frânge spinarea!

Îmi spunea despre cum era lumea pe atunci, despre lumea în care crescuse, acum aproape dispărută.

— Lumea s-a schimbat, zicea.

Era multă tristețe în vocea ei când îmi spunea asta.

Odată, Nana m-a dus cu mașina la o fermă. Aveam vreo șapte ani, probabil. M-a învățat cum să culeg roșii și jalapeños. Arătase cu degetul spre câmpul cu ceapă.

— Ei, asta zic și eu muncă.

Știa o grămadă de lucruri despre cuvântul acela. Eu nu cred că știam nimic despre muncă. Nu era un cuvânt pe care să-l fi întâlnit încă.

În ziua aceea, când culegeam roșii, mi-a povestit despre pantofii ei:

— Când eram în clasa a șasea, mi-am lăsat într-o zi pantofii pe banca de lângă dig, ca să mă duc să înot cu prietenele mele. Și au dispărut. Cineva mi i-a furat. Am plâns. Era singura mea pereche de pantofi.

— Nana, nu aveai decât o singură pereche de pantofi?

— O singură pereche. Asta era tot ce aveam. Așa că, timp de o săptămână, m-am dus la școală desculță. A trebuit să aștept până când mama a strâns destui bani ca să-mi cumpere o pereche nouă.

— Te-ai dus la școală desculță? Ce tare, Nana.

— Nu, n-a fost deloc tare. Asta însemna doar că erau foarte mulți oameni săraci.

Nana spune că suntem ceea ce ne amintim.

Mi-a povestit și despre ziua în care s-a născut tata.

— Taică-tău a fost tare mititel. Aproape că puteai să-l îndeși într-o cutie de pantofi.

— Serios, Nana?

— Da. Și, imediat după ce a venit pe lume, îl țineam în brațe, iar afară a început să plouă. Eram în plină secetă și nu mai plouase de luni și luni și luni de zile. Atunci am știut că tatăl tău e ca ploaia. E un miracol.

Îmi plac amintirile ei.

M-am gândit să-i spun lui Sam povestea cu pantofii Nanei. Am hotărât să n-o fac totuși. Ar fi spus ceva de genul Îmi spui asta doar ca să mă faci să mă simt vinovată. Și probabil că ar fi avut dreptate.

Poveste despre mine (Eu când încerc să-mi explic singur lucruri)

Nana spune că nu ar trebui să uiți niciodată de unde te tragi. Înțeleg ce vrea să spună — dar e puțin mai complicat atunci când ești adoptat. Doar pentru că nu mă simt așa nu înseamnă că nu sunt adoptat. Cei mai mulți oameni cred totuși că știu ceva important despre tine, dacă știu unde începe istoria ta.

Fito zice că nu prea contează de unde te tragi.

— Eu știu exact de unde sunt. Și ce dacă? Vezi tu, unii oameni au părinți faimoși. Și ce dacă? Dacă te naști din părinți talentați, asta nu te face automat talentat și pe tine. Tatăl lui Charlie Moreno e primar. Și uită-te la Charlie Moreno. E un nemernic. Toți cei din familia mea sunt narcomani. Și uite, nu contează de unde vin — contează încotro merg.

Nu puteam să-l contrazic în privința asta.

Credeam că e în natura umană să-ți dorești să știi unde a început totul. Clar. Nu că eu aș ști mare lucru despre natura umană. Sam zice că nu mă pricep la oameni.

— Tu crezi că toți oamenii vor să fie buni.

*

Am poze cu mama, în care mă ține în brațe. O grămadă de poze. Dar, să te uiți la fotografii cu mama ta care nu mai trăiește nu e același lucru cu a-ți aminti.

Mama a murit când eu aveam trei ani.

Atunci am venit să locuiesc cu tata.

Poate că altcineva ar fi trist din cauză că nu are o mamă. Dar eu nu mă simțeam trist, nu chiar. Îl iubeam pe tata. Și aveam unchi și mătuși care mă iubeau. Vreau să spun că mă iubeau cu adevărat. Și o aveam pe Nana. Nu cred că mă iubea cineva mai mult decât mă iubea Nana. Nici măcar tata.

Viața mea nu avea nimic în comun cu cea a lui Fito. El avea familia cea mai varză de pe planeta Pământ. Și uitați-vă la Sam. Chiar că n-aș fi vrut ca doamna Diaz să-mi fie mamă. Nu, mulțumesc. No bueno.

Aveam un profesor de sociologie care trăncănea fără încetare despre dinamica unei familii. Adică, eu, tata și Maggie constituim o familie. Îmi place familia noastră. Dar poate că nu există o logică dincolo de cuvântul familie. Adevărul e că nu întotdeauna cuvântul acesta e unul bun.

Mă întrebam de ce nu am niciun fel de amintiri despre mama. Poate că era mai rău să nu-ți amintești, decât să-ți amintești greșit. Sau poate că era mai bine. Și uite așa, îmi puneam întrebări despre mama și despre tipul ale cărui gene s-au amestecat cu ale ei, ca să mă conceapă pe mine.

Începeam să-mi pun o grămadă de întrebări pe care de obicei nu mi le puneam. Fusesem mereu mulțumit de toate, iar acum începusem să pocnesc oamenii pe stradă. Am auzit în cap vocea lui Sam: Nimic nu se întâmplă pur și simplu.

Fotografii

Am o poză cu tata, care mă învață să leg nodul la cravată, făcută în dimineața Primei Comuniuni. Tata zâmbește, la fel și eu. Suntem amândoi fericiți. Și mai am o fotografie cu Nana ținându-mă în brațe, pe la vârsta de patru ani. În ochi i se citește atâta dragoste, încât m-aș fi putut îneca în iubirea aceea, jur.

Fotografiile cu mama și cu mine sunt altfel. Vedeți voi, pozele cu Nana și cu tata, cum să spun, îmi amintesc de momentele respective. Fotografiile acelea îmi trezesc niște sentimente. Dar pozele cu mama? Când mă uit la ele, nu simt nimic. Nu vreau să simt. Sam mi-a spus că nu-mi aduc aminte pentru că nu vreau. Zicea că m-ar întrista.

Lui Sam îi place să se uite la fotografiile mele. Dar spune că e prea ciudat să vadă toată fericirea din ele.

— Pur și simplu nu e real.

— Serios?

— Adică, e real, dar e oarecum înfricoșător.

— Fericirea e înfricoșătoare?

— Bine, e plăcută. Dar cei mai mulți dintre oameni nu fac chestii plăcute. Adică, în tot universul nu există cineva la fel de bun ca Nana a ta. Și taică-tău, trebuie să recunosc: e bombă. Clar. E un tip super-tare, de fapt. Dar în tot orașul ăsta nu există decât vreo zece astfel de tipi, așa că, dacă îți imaginezi cumva că familia asta drăguță a ta e o oglindă a restului lumii, am noutăți pentru tine.

Dacă nu ar fi existat cuvântul cinic, Sam l-ar fi inventat. Și ar fi mers peste tot, să le prezinte tuturor cuvântul. Pe mine însă nu mă prostea. Era multă bunătate în Sam. Multă. Doar că avea zilele ei

proaste. O cunosc de la grădiniță. La sfârșitul zilei, când ne luam la revedere, plângea. Din acel moment, am ascultat întotdeauna părerile lui Sam — chiar și în clipele în care n-ar fi trebuit s-o fac. Emoțional vorbind, Sam era derutată și derutantă. Asta avea cu siguranță legătură cu dinamica familiei sale. Mda, ce știu eu despre toate astea? Odată s-a supărat pe mine foarte tare. Îi spusesem că trebuie să se calmeze. Și ea mă făcuse „anorexic emoțional“. Nu cred că fusese un compliment. Uneori mă întrebam de ce am ales-o să-mi fie prietenă.

Nana zicea că Dumnezeu mi-a dat-o pe Sam.

A fost frumos din partea ei să spună asta. A mai zis și că Dumnezeu m-a adus pe lume pentru ea. Și pentru tata.

Presupun că Dumnezeu era foarte darnic. Dar și lua mult. Dovada A: a luat-o pe mama. Dar, dacă nu o lua pe mama, nu l-aș fi avut pe tata. Și n-aș fi avut-o pe Nana.

Tata:

CECZ = Facultate

Prima săptămână haotică de școală se terminase. Și nu avusesem decât bătăi cu pumni. Să facem din anul ăsta unul formidabil!

Stăteam în atelierul tatei, privindu-l cum pictează și studiind lista finală a colegiilor la care urma să trimit câte o cerere de înscriere. Cât fusese vara de lungă, nu făcusem altceva decât să adun formulare de înscriere de pe la facultăți — formulare financiare, formulare pentru asta și formulare pentru cealaltă, am studiat site-urile web și am trimis e-mailuri consilierilor de admitere, la programele de studiu și planurile de grade universitare și tot așa. Sam era și mai absorbită de treaba asta.

Într-o zi a venit la mine și a început s-o critice pe maică-sa.

— Vrăjitoarea aia mi-a oprit procesul de înscriere. A zis că școlile la care am aplicat sunt mult peste capacitatea mea și că de unde dracu' cred eu c-o să iau banii să plătesc pentru ele? Și oricum, cine dracu' mă cred? O urăsc. O urăsc pe bune. Mi-a spus că o să merg la Universitatea din Texas și gata. O. Urăsc.

Nu era prima dată că auzeam chestia cu o urăsc.

Acasă, încercam să fiu cât mai discret posibil în privința cererilor de înscriere. Nu voiam să plec. Mă gândeam că aș fi putut pur și simplu să iau un an pauză și să rămân acasă. Dar, n-ai să vezi.

Așa că până la urmă am alcătuit o listă. Și singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut a fost să îmi obțin scrisorile de recomandare și să scriu afurisitul de eseu tâmpit, despre motivele pentru care ar trebui să mă accepte. Aveam timp destul. Am pus lista pe biroul tatei:

Universitatea din Texas

UCLA

Columbia

Universitatea din Chicago

NYU

Universitatea din New Mexico

Universitatea din Arizona

Universitatea din Colorado

Universitatea din Washington

Universitatea din Montana

Viitorul. Totul într-o singură listă. Schimbare. Rahat. M-am uitat la tata, pierdut în munca lui. Îmi plăcea să-l privesc pictând — felul în care ținea pensula, felul în care tot trupul lui părea viu, felul în care părea să facă din pictură ceva ușor. Mă întrebam cum era.

— Ai pe birou lista finală, i-am zis.

— Era și timpul, a răspuns.

— Poți să nu mă mai bați la cap acum.

— Nu te bat la cap.

Știam că zâmbește. Și el știa că eu zâmbesc. A continuat să lucreze. Și apoi m-a întrebat ceva ce nu mă mai întrebase până atunci.

— Salvie, tu te gândești vreodată la tatăl tău adevărat?

Nu se oprise din pictat și nu-i vedeam fața.

M-am așezat în vechiul lui fotoliu de piele și m-am auzit spunând:

— Tu ești tatăl meu adevărat — și da, mă gândesc la tine tot timpul.

Lumina din cameră făcea ca părul lui grizonant și dezordonat să pară că luase foc. S-a oprit o clipă din pictat și m-am întrebat ce expresie avea în clipa aceea. Știam că vorbele pe care tocmai le rostisem îl făcuseră fericit. A continuat să picteze în tăcere. L-am lăsat în pace. Uneori trebuie să lași oamenii să-și vadă de treburile lor — chiar și atunci când ești în aceeași încăpere cu ei. El mă învățase asta, tatăl meu. El m-a învățat aproape tot ce știu.

Nu-mi amintesc de vreo perioadă în care tata să nu fi fost lângă mine. Și exista un motiv pentru asta: tata fusese mereu în preajma mea. A fost acolo când m-am născut. A fost cu mama la spital. El a asistat-o la antrenamentele pentru naștere. A fost martor la venirea mea pe lume. Asta e expresia pe care o folosește. Zice: „Am fost acolo, martor la toată minunăția.“

Deci, a fost prezent de la bun început.

Asta e chestia. Adevărul este că eu chiar mă întrebam uneori despre tatăl meu adevărat, mai ales în ultima vreme, nu știu de ce. Și mă simțeam ca un trădător. Tocmai îl mințisem pe tata. Cred că fusese doar pe jumătate minciună. Să-i spunem o jumătate de adevăr. Dacă ceva era pe jumătate minciună, atunci tot minciună era. Punct.

Nana și Sam

Nana o plăcea cu adevărat pe Sam. Și Sam o plăcea cu adevărat pe Nana.

Când eram mici, Nana își petrecea weekendurile având grijă de noi, când tata era plecat cu vreuna dintre expozițiile lui de pictură în afara orașului. Nana se purta super cu Sam. Îmi plăcuse întotdeauna să le privesc pe amândouă împreună.

Vorbeam cu Nana la telefon. Întotdeauna se simțea bine când o sunam. Și eu mă simțeam bine. Despre ce vorbeam? Orice. Nu conta. M-a întrebat odată despre Sam.

— Îi plac pantofii.

— E fată, a zis Nana. Unele fete sunt așa. Dar e fată bună.

— Mda, dar îi plac băieții răi, Nana.

— Ei, și Popo al tău a fost băiat rău când era tânăr.

— Și te-ai însurat totuși cu el?

— Da. Era frumos. Știam că e om bun, deși mulți alții nu credeau asta. Eu știam ce văd în el. S-a potolit cu timpul.

Amintirile mele despre bunicul nu includeau și faza cu potolitul.

— Uneori îmi fac griji pentru Sam, am zis.

— Dacă ești îngrijorat, de ce nu ești tu iubitul ei?

— Nu e vorba de asta, Nana. Sam e prietena mea cea mai bună.

— N-ar trebui să fie un băiat prietenul tău cel mai bun?

— Deci, Nana, nu cred că are importanță, de fapt, dacă prietenul cel mai bun e băiat sau fată. Cât timp ai pe cineva care ți-e cel mai bun prieten. Și, oricum, fetele sunt mai drăguțe decât băieții.

Am știut cumva că Nana zâmbește.

Scrisoarea

Sâmbătă. Îmi plăceau la nebunie zilele de sâmbătă.

Tata a intrat în bucătărie și și-a pregătit o ceașcă de cafea. N-a deschis ziarul — ciudată treabă. Tata era un tip care ținea la tabieturi. Avea ritualurile lui zilnice. Cafeaua și ziarul de dimineață. Nu citea presa online. Era de modă veche. Purta bascheți negri, marca Chuck Taylors. Avea blugi Levi's 501 și pantaloni sport — cu pense și manșete. Și purta cravate subțiri. Mereu. Absolut de modă veche. Duminicile citea The New York Times — asta era clar o chestie de-ale lui. Numai că, în ziua aceea, tata nici măcar nu s-a uitat la ziar. O mângâia pe Maggie, însă nu părea să fie prezent. Avea o expresie foarte sobră. Sobră, dar nu într-un sens rău.

În cele din urmă, a dat din cap. Asta însemna că purtase un dialog cu el însuși, o știam, și lămurise vreun soi de controversă. S-a ridicat de la masă și a lăsat cafeaua neatinsă. Maggie l-a urmat. După câteva minute, au reapărut amândoi în bucătărie. Tata avea o scrisoare în mână.

— Poftim, a zis. Cred că a sosit vremea să-ți dau asta.

Am luat plicul. Pe el era numele meu, scris cu o caligrafie îngrijită, frumoasă. Nu era scrisul tatei. Tata scria urât. M-am uitat la numele meu.

— Ce-i asta?

— E o scrisoare de la mama ta.

— O scrisoare de la mama?

— Ți-a scris-o înainte să moară. A zis că vrea să ți-o dau când o să simt eu că e momentul potrivit.

Fața lui avea expresia aceea — mă-gândesc-să-trag-o-țigară. Mai fuma uneori. Nu mult. Își ținea țigările în frigider, ca să rămână proaspete.

— Cred că acum e momentul.

Mă tot uitam la scrisul mamei. N-am spus nimic. Tata și-a scos țigările din frigider, a luat una și a scotocit după brichetă, în sertarul în care o păstra.

— Hai să tragem un fum, a zis.

Asta nu înseamnă că mi-ar fi permis vreodată să fumez cu el. Era doar un fel de a mă invita să stăm împreună pe scările din spatele casei.

Maggie ne-a urmat. Maggie era ca mine — nu-i plăcea să se simtă lăsată pe din afară. M-am uitat la tata, aprinzându-și țigara.

— Poți s-o citești când te simți pregătit, a zis. Acum tu hotărăști, Salvie.

S-a aplecat spre mine și m-a înghiontit ușor cu umărul.

— Mă bagă în sperieți chestia asta. Adică, oricine s-ar speria să primească o scrisoare de la mama care nu mai e.

— Ei, mama ta…

A făcut o pauză.

— Fiule, mama ta n-a vrut să te sperie.

— Știu.

— Nu trebuie s-o citești chiar acum.

— Păi, dacă nu trebuie s-o citesc imediat, de ce mi-ai dat-o acum?

— Și să fi așteptat până intrai la facultate? Până împlineai treizeci de ani? Care e momentul potrivit pentru ceva anume, orice? Cine știe? Viața e o artă, nu o știință. De altfel, i-am promis mamei tale

că o să ți-o dau.

— I-ai promis o grămadă de lucruri, nu-i așa?

— Da, Salvie, așa e.

— Și ți-ai ținut promisiunile, nu-i așa?

— Fiecare afurisită de promisiune, a zis, după care a tras din țigară și a scos fumul pe nas.

— A fost greu? Să-ți ții toate promisiunile?

— Pe unele, da.

— Vrei să-mi povestești despre ele?

— Într-o bună zi.

Nu era tocmai răspunsul la care speram. M-am uitat la tata. Zâmbea.

— Mă rog, există o promisiune pe care mi-a fost ușor s-o țin.

— Care e aia?

— I-am promis că o să te iubesc. I-am promis că o să am grijă să nu pățești nimic rău. Asta a fost ușor.

— Uneori sunt o belea.

— Nu. N-ai fost niciodată o belea. Nici măcar o singură dată.

— Păi, aproape că i-am cam spart nasul lui Enrique Infante. Și a mai fost și fereastra doamnei Castro, pe care am spart-o cu o piatră. Și apoi, perioada aia, când îmi plăcea să omor șopârle.

Nu aveam de gând să-i spun tatei că spărsesem intenționat geamul doamnei Castro. Era o femeie rea.

— Mda, a făcut tata, râzând, chestia cu omorâtul șopârlelor. Erai doar un copil.

— Dar îmi plăcea să le omor. Îți amintești cum m-ai prins și am făcut o mică înmormântare pentru biata șopârlă moartă?

— Da.

— A fost felul tău de a-mi spune să încetez cu asta.

Tata a râs din nou.

— Salvie, nu ești perfect. Dar e atâta bună-cuviință în tine, încât uneori mă întreb de unde vine. Prietena ta, Sam, de exemplu. Ei bine, ea chiar e belea.

A râs, dar domol. Fusese o glumă. O iubea pe Sam.

— Uite, a continuat tata, așa cum ți-am spus, să trăiești e o artă, nu o știință. Gândește-te la Nana. Ea e adevărata artistă din familia noastră.

S-a oprit și a privit cerul.

— Dacă să trăiești e o artă, atunci Nana e Picasso.

Mi-a plăcut expresia feței lui în clipa în care a spus-o. Mă întrebam dacă Nana știa cât de mult o iubește tata. Eu nu știu nimic despre dragostea dintre mame și fiii lor — și niciodată nu voi ști.

Tata și-a stins țigara.

— Uite care-i treaba cu scrisoarea. A trebuit să hotărăsc eu când să ți-o dau. Poate că acum nu e momentul potrivit. Numai tu poți să decizi asta. Citește-o când ești pregătit.

— Și dacă n-o să fiu pregătit niciodată?

Mi-a aruncat o privire, s-a rezemat de mine și m-a înghiontit iar cu umărul.

Am rămas acolo mult timp, cu fețele mângâiate de vântul ușor de septembrie și de soarele dimineții. Aș fi vrut să rămânem așa pe vecie, doar eu, tata și Maggie. Un tată, un fiu și un câine. Mă gândeam că nu vreau să cresc niciodată. Dar nu prea aveam de ales.

Tata avea pe perete un citat, alături de câteva schițe: „Vreau să trăiesc în lumina calmă a dimineții“. Îmi plăcea grozav. Dar începeam să înțeleg că timpul nu avea să stea în loc pentru mine. Aveam fotografii care demonstrau că lucrurile se schimbă. La un moment dat, am avut șapte ani. Și nu o să rămân mereu la șaptesprezece ani. Habar nu aveam cum va arăta viața mea. Nu voiam să mă gândesc la scrisoare. Poate că în ea era ceva care va schimba lucrurile într-un fel în care nu voiam să se schimbe.

Nu știu de ce mi-a lăsat o scrisoare.

Mama nu mai trăia.

Nici măcar nu-mi aminteam să o fi iubit. Iar scrisoarea nu avea s-o readucă înapoi la viață.

CECZ = Frică

Am dat să pun scrisoarea în sertarul de jos, acolo unde îmi țineam șosetele. M-am gândit însă că nu era un loc bun pentru ea, fiindcă purtam șosete în fiecare zi, și de fiecare dată când deschideam sertarul, m-aș fi gândit la scrisoare. Așa că am început să bat camera încolo și încoace, încercând să găsesc locul perfect pentru ea. Maggie stătea întinsă pe pat și mă urmărea. Uneori aveam senzația că mă crede nebun. Până la urmă, am pus scrisoarea în cutia în care îmi țineam fotografiile. Nu umblam prea des în ea. Era locul perfect.

I-am trimis lui Sam un mesaj: Cecz = frică

Sam: Frică?

Eu: Mda

Sam: Explică

Eu: E un cuvânt înspăimântător. Lol

Sam: Ce băiat amuzant. Ți-e frică?

Eu: N-am zis asta

Sam: Dă-i drumul

Eu: Ți-a fost vreodată frică de ceva?

Sam: Sigur. Ție?

Eu: Mda

Sam: Spune

Eu: Mă gândeam doar, atât

Sam: O scot eu de la tine

Sam

Mesaj de la Sam: Care-i faza?

I-am răspuns înapoi: Am făcut un duș scurt. Tu?

Sam: Vrei să ieșim?

Eu: Da

Sam: Ai ouă?

Eu: Da

Sam: Șuncă?

Eu: Da

Sam: ! Cecz = mic dejun.

Eu: Ne vedem în 5

Sam — fata asta era mereu flămândă. Mama ei nu ținea niciun fel de mâncare în casă. Și nu pentru că ar fi fost sărace. Nu erau bogate, dar nici nu foloseau cardul Lone Star[7] ca să cumpere alimente. Mama lui Sam era mai degrabă adepta fast-foodului și al mâncării comandate. Tata și cu mine nu comandam aproape niciodată. Foarte rar pizza, uneori mâncare thailandeză. În rest, găteam noi. Îmi plăcea asta.

Tata vorbea la telefon când am trecut pe lângă el, spre ușa de la intrare.

— Cu cine vorbești? l-am întrebat.

Nu știu de ce, dar întotdeauna voiam să știu cine era la telefon. Nu că ar fi fost treaba mea — dar aveam obiceiul (prost) să-l întreb.

— Cu Nana, mi-a șoptit — apoi a clătinat din cap și a continuat să vorbească.

Cred că uneori îl enervam pe tata. Treaba funcționa în ambele sensuri. Uneori mă enerva el pe mine. De exemplu, pentru că nu-mi cumpăra o mașină, deși avea bani destui. Asta mă enerva pe bune. Și nu conta de câte ori pusesem treaba pe tapet — mi-o reteza dintr-o singură lovitură de sabie.

— Dar ne permitem, ziceam.

Și el răspundea:

— Nu, eu îmi permit. Tu, pe de altă parte, nu-ți permiți nici măcar să plătești pentru telefonul mobil.

Îmi zâmbea sarcastic, iar eu îi răspundeam la fel.

Maggie și cu mine stăteam pe veranda din față și o așteptam pe Sam. Prietena mea locuia la câteva străzi depărtare, dar nu stăteam niciodată la ea acasă — absolut niciodată.

— Sylviei îi place să tragă cu urechea la discuții care n-o privesc, zicea Sam.

Întotdeauna pretexta că-i place să stea cu Maggie.

— Sylvia nu mă lasă să-mi iau un câine.

Și chiar dacă Sam și Maggie aveau propria lor poveste de dragoste, știam că Maggie nu avea nicio legătură cu dorința ei de a veni la mine. Teoria mea era că Sam și mama ei semănau prea tare între ele. Odată i-am spus asta.

— Vorbești tâmpenii.

Asta a fost tot ce a avut de spus în privința asta. Un lucru anume era însă deosebit la Sam, putea să fie al naibii de directă. Și, la fel ca oricine altcineva din universul cunoscut, nu se împăca întotdeauna cu adevărul.

Am zărit-o venind pe stradă. I-am făcut cu mâna.

— Bună, Sally! mi-a strigat.

— Salut, Sammy! am strigat la rândul meu.

Maggie a fugit s-o întâmpine. Sam purta o bluză galbenă, imprimată cu margarete peste tot. Semăna cu o grădină vara. Adică, într-un sens bun. S-a aplecat și a lăsat-o pe Maggie să-i lingă fața. Mă amuza felul în care se drăgăleau Maggie și Sam. Am sărit de pe trepte, iar Sam m-a îmbrățișat.

— Sally, sunt moartă de foame.

— Hai să mâncăm.

Știam că eu o să pregătesc micul dejun. Sam era la fel ca maică-sa. Singurul obiect din bucătărie cu care era familiarizată era masa.

Am intrat în bucătărie. Maggie râcâia la ușă, așa că am lăsat-o să iasă. Am observat că tata ședea pe treptele scării din spate și fuma încă o țigară. Ciudat. Arareori fuma două țigări dimineața. Am avut aceeași senzație ca în prima zi de școală, ca și cum ceva se schimba în lumea mea.

— Ce nu-i în ordine? a întrebat Sam.

— Nimic, am spus și am luat o tigaie.

Am scos niște șuncă din frigider. Sam și-a turnat o ceașcă de cafea. Fata era o reclamă umblătoare pentru Starbucks.

— Casa voastră e mereu așa de curată, a zis. E al naibii de ciudat.

— Nu e nimic ciudat în a vrea să trăiești într-o casă curată.

— Păi, casa noastră e aproape o cocină.

— Ce-i drept. Mă întreb de ce.

— Nostim, nostim. Chestia e că voi, băieți, trăiți ca niște fete, iar noi, fete fiind, trăim ca niște băieți.

— Curățenia… nu cred că e o chestie care ține de gen.

— Poate că nu. Știi, cred că ar trebui să mă mut cu voi.

Asta chiar m-a făcut să zâmbesc.

— Nu cred că ți-ar plăcea regulile tatei.

— Taică-tău e super tare.

— Mda, dar are reguli. Cele mai multe, nescrise. Să păstrăm casa curată e una dintre ele. Nu știu cum, dar nu mi te imaginez spălând un WC.

— Nici eu. Sylvia plătește o femeie care ne face curat o dată pe săptămână.

— Sper că îi dă o grămadă de bani.

— Nu fi răutăcios.

S-a uitat la telefonul ei — apoi la mine.

— Reguli nescrise, hmm? Sylvia nu are așa ceva. Nu e așa de subtilă. Ea scrie toate regulile cu ruj, pe oglinda din baia mea.

— Serios?

— Serios.

— În casa asta, cele mai multe reguli sunt nescrise. Fără droguri. Fără băutură. Mă rog, putem să bem un pahar de vin, la ocazii speciale.

— Dacă mă gândesc mai bine, în cazul în care aș locui aici, voi doi m-ați plictisi de moarte.

— Mda, în primul rând, n-avem ruj. Și nu colecționăm pantofi.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Și nu ne place să ne contrazicem. Tu, pe de altă parte…

— Să nu termini fraza asta.

— Tata și cu mine chiar te-am plictisi de moarte. Ce să faci într-o casă în care oamenii nu se ceartă?

— Taci din gură.

Am încercat să mi-o imaginez locuind cu noi. I-am aruncat o privire. Practic, Sam chiar locuia cu noi. M-am gândit că nu ar fi o idee bună să verbalizez ceea ce gândeam. Verbalizare era un alt cuvânt de-ale lui Sam.

— A, apropo, domnule Eu Respect Toate Regulile… te-am văzut dând pe gât câteva beri pe la petreceri.

— Nu merg la prea multe petreceri… și m-ai văzut tu vreodată beat?

— Mi-ar plăcea să te văd beat. Atunci ți-aș putea spune ce să faci.

— Deja îmi spui ce să fac.

— Țâfnos, țâfnos, țâfnos.

Am râs amândoi.

— Sally, pur și simplu nu înțeleg. Taică-tău e artist. Cum dracu' a ajuns să fie așa de puritan[8]? Fac pariu că n-a luat niciodată droguri.

— De unde să știu?

— Tu ai luat vreodată?

— De ce îmi pui întotdeauna întrebări la care știi deja răspunsul?

— De ce nu te relaxezi și tu un pic, Sally? Eliberează-te. Trăiește. În prezent.

— Mda, în prezent. Uite ce-i, ești tu destul de relaxată pentru amândoi.

Mi-a mai aruncat o privire marca Sam. Amândoi știam că ei nu-i erau străine astfel de experiențe. Îi plăcea în special 420[9]. Mie nu.

Încercasem o dată, la o petrecere, și am ajuns să sărut o fată pe care nici măcar nu o plăceam. Eram foarte serios în privința sărutatului. Când sărutam o fată (nu că se întâmpla prea des), voiam să însemne ceva. Pur și simplu nu tratam lucrurile cu superficialitate.

— Adu-mi ouăle din frigider.

— Rahat! a zis Sam în clipa în care a deschis frigiderul. Uite ce de mâncare!

Am clătinat din cap.

— Majoritatea frigiderelor din lumea asta au mâncare în ele. Sper că știai.

— Doamne, da' țâfnos mai ești azi, băiețaș alb.

Știa că urăsc să mi se spună că sunt alb. Chiar dacă tehnic eram un băiat alb, fusesem crescut într-o familie de mexicani. Așa că nu intram în categoria băieților albi obișnuiți. Nu în lumea în care trăiam eu. Vorbeam spaniola mai bine ca Sam — și ea se presupunea că e mexicancă.

Mi-a întins cartonul cu ouă. Știa că o să-i ignor ultimul comentariu.

— Chileanu, a zis, deschizând iar ușa frigiderului. Neeh, ăsta chiar nu seamănă deloc cu frigiderul meu. Nici nu știu de ce mai avem unul. Poate că ar trebui să-l vând pe eBay.

— Și Sylvia ce părere ar avea?

— Probabil nici n-ar observa că a dispărut.

S-a uitat la mine cât am spart două ouă și le-am prăjit în grăsimea rămasă de la șuncă.

— Cine te-a învățat să faci asta?

— Nana.

Aș fi vrut să adaug: Știi tu, bunica mea mexicancă, doar ca să-mi susțin punctul de vedere, și anume că nu eram doar un spălăcit de

băiat alb.

— Mi-aș fi dorit să am și eu o Nana. Mama spune că nu vrea să aibă nimic de-a face cu familia ei. Știi ce cred? Cred că e fix pe dos.

A înfulecat iute o bucată de șuncă.

— Ador șunca. Aseară ai ieșit în oraș?

— Am fost la film.

— Cu cine?

— Fito.

— De ce umbli cu el? E un prost. Stă mereu cu nasul în cărți și înjură mult prea mult.

— Vrei să-mi spui că tu, Samantha Diaz, consideri că înjurăturile sunt ofensatoare? Pe bune?

— Mă iei peste picior.

— Mda. Și știi că și eu sunt un prost.

— Da, da' tu ești un prost interesant. Fito clar nu e interesant.

— Greșit. E al naibii de interesant. Mie îmi place tipu'. Chiar știe să gândească. Și știe cum să-și susțină punctul de vedere într-o discuție inteligentă… ceea ce e mai mult decât pot spune despre majoritatea tipilor cu care umbli tu.

— De parcă te-ai pricepe tu la asta.

Mi-am dat ochii peste cap. Poate că eram prost, dar nu idiot.

— Câți dintre iubiții mei ai apucat tu să cunoști?

— Păi, nu-mi oferi niciodată ocazia. Acu' sunt, a doua zi au dispărut. Și pe tipul cu care ieși acum chiar îl cunosc. Hai să spunem doar că nu are stofă de student.

— Eddie e drăguț.

— Drăguț. Tipul nici măcar nu trece pe lângă cuvântul ăsta, nici la un kilometru. Își dă toți banii pe artă corporală.

— Mie îmi plac tatuajele lui.

— Care-i faza cu tine și toți băieții ăștia răi?

— Arată bine.

— Genul crescuți de lupi. Adică, ești atrasă de un anume tip de estetic.

Estetic era un cuvânt de-ale lui Sam.

I-am zâmbit cu un aer superior.

— În plus, și eu arăt bine… și cu mine nu vrei să ieși.

— Mda, chiar arăți bine, a zis și mi-a zâmbit la rândul ei. Nu ești foarte modest, dar arăți bine. Însă n-ai tatuaje și, mă rog, nu prea ai stofă de iubit. Tu ești genul prietenul-cel-mai-bun.

Asta m-a făcut fericit. Îmi plăcea prietenia noastră, așa cum era. Mie îmi convenea. Ne convenea amândurora. Tipii cu care ieșea Sam? Belea — cu toții. No bueno.

— Știi ce, Sammy, tipii ăștia sfârșesc mereu prin a te face să suferi. Și ajungi să plângi, să fii tristă, și deprimată, și ursuză și tot restul, iar eu trebuie să te conving de fiecare dată să cobori din copac.

— Păi, dacă tot n-ai viață personală, trebuie să-ți iei și tu de undeva porția de dramatism.

Mi-am dat iar ochii peste cap.

— Nu sunt fan melodramă.

— Ba da, Sally. Dacă nu ți-ar plăcea melodrama, n-ai fi prietenul meu cel mai bun.

— Corect.

O iubeam pe Sally.

Chiar o iubeam. Și voiam să-i povestesc despre tipul pe care-l pocnisem pentru că mă făcuse pinche gringo. Voiam să-i spun că simțeam în mine o furie pe care pur și simplu nu o înțelegeam. Fusesem întotdeauna genul de tip răbdător —, iar acum începeam să cred că sunt înconjurat numai de idioți. Tipul de lângă mine, de la cursul de limba engleză, îmi trimisese un bilet în care îmi cerea numărul de telefon al lui Sam. I-am dat biletul înapoi: „Nu sunt peștele ei și ar trebui să-ți tăbăcesc dosul pentru asta.“ S-a dus pe copcă atitudinea calmă și detașată.

Eu și cu Sam aveam însă ideea asta despre mine ca tip de treabă, iar ea era îndrăgostită de acea idee. Era îndrăgostită de Sally acela simplu, necomplicat și echilibrat. Și nu știam cum să-i spun că eu nu eram toate chestiile alea frumoase pe care le credea despre mine. Că lucrurile se schimbau, o simțeam și eu, dar n-o puteam exprima în cuvinte.

Mă simțeam ca un impostor.

Și dacă mi-aș fi găsit cuvintele? Atunci ce? Ce aveam să fac dacă nu mă va mai iubi?

---

[7] The Lone Star Card – card folosit (pentru timbre alimentare) în statul Texas, oferit familiilor în nevoie.

[8] În original, straight-edger — mișcare culturală aparținând unei minorități punk radicale, ai cărei membri urmează benevol un stil de viață curat, fără consum de alcool, tutun și droguri; aici cu sensul de puritan.

[9] Canabis.

CECZ = Poate

Eu și tata stăteam la masa din bucătărie. El gătea pentru cină spaghete cu chiftele. Îl priveam în timp ce pregătea chiftelele. Avea mâini mari și aspre. Probabil din pricină că făcea mereu rame pentru pânze, pe care le întindea și le picta. Picta, picta, picta. Îmi plăceau mâinile lui.

Asculta Rolling Stones. Îmi plăcea muzica lui, dar era muzica lui, nu a mea.

— Tată, de ce nu ascultăm și altceva?

— Muzica mea nu e bună?

— Mai evoluează și tu.

— Hmm. Nu sunt sigur că vreau.

Am zâmbit.

A zâmbit și el.

— Fiecare generație crede că e în cea mai cool barcă din câte au trecut vreodată pe râu.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Fiecare generație crede că ea e aceea care va reinventa lumea. Știre de ultimă oră: lumea există de milioane de ani.

— Dar se schimbă încontinuu. În plus, ce e rău în a crede că poți face lumea un loc mai bun? Măcar puțin.

— Nu e nimic rău în asta. Când eram la facultate, tehnologie de nivel înalt însemna să ai mașină de scris electrică.

Am izbucnit în râs.

— Nu mi-am închipuit niciodată că lucrurile se vor schimba atât de repede.

— Adică… în ce fel?

— Telefoane mobile, computere, rețele sociale, atitudini…

— Atitudini?

— Chestia cu persoanele gay, de exemplu.

Tata nu vorbea aproape niciodată despre persoanele gay. Numai când nu avea încotro.

— Știi, pe vremea când eram adolescent, mi-a fost foarte greu. Foarte. Dar acum e mai bine. Foarte mulți oameni nu mai cred că e mare chestie să fii gay.

— Corect, am zis. Adică, avem căsătorii gay și tot restul.

Apoi l-am privit fix și am zis:

— Tată? Tu o să te căsătorești vreodată?

A ridicat din umeri.

— Sigur, ar trebui să ai un iubit.

A aruncat în mine cu o chiftea, iar bucata de carne a căzut pe masă, cu o bufnitură.

— De ce am senzația că urmează o prelegere? a întrebat.

Am observat expresia de tristețe tăcută care îi umbrise chipul.

— Dar știi că va trebui să ne bizuim mereu pe bunăvoința acelora dintre voi care sunteți hetero, ca să supraviețuim. Și ăsta e afurisitul de adevăr.

Se vedea că urăște asta. Am văzut cum stătea scris în privirea lui, nu e drept. Nu e drept. Voiam să-i spun că toate lucrurile

îngrozitoare care se întâmplaseră în lumea veche dispăruseră. Iar lumea nouă, lumea în care trăiam acum, lumea pe care o cream, lumea aceasta va fi mai bună. Dar nu am spus-o, pentru că nu eram sigur că e adevărat.

Schimbările nu prea erau pe gustul meu, dar tocmai îi ținusem tatei o lecție despre schimbare. Poate că schimbările pot fi bune. Precum căsătoria între persoane de același sex, și egalitatea și toate alea. Nu eram sigur totuși că-mi plac toate schimbările. Adică, schimbările prin care treceam chiar eu. Poate că îmi era teamă de persoana în care mă transformam. Nana zicea că devenim cine vrem noi să fim. Dar asta înseamnă că noi deținem controlul. Îmi plăcea să am control. Poate că totuși controlul nu era decât o iluzie. Și poate că avusesem întotdeauna o idee greșită despre cine sunt cu adevărat.

Am decis să-i trimit lui Sam un mesaj și să-i spun care este cuvântul zilei — poate.

Reguli nescrise

— I-ai spus lui Sam despre scrisoarea de la mama ta?

— Nup.

— Credeam că-i spui totul.

— Nimeni nu spune nimănui totul.

Tata a încuviințat.

— O să țin minte asta.

— Nici tu nu-mi spui totul.

— Sigur că nu. Îți spun ceea ce cred că e important. Iar scrisoarea ta… aș zice că era destul de importantă.

— Mda, probabil. Dar Sam m-ar presa s-o citesc. Nu vreau să ia ea decizia în locul meu. Probabil că mi-ar spune ceva de genul: Atunci, foarte bine, lasă-mă pe mine s-o citesc. Și nu s-ar opri până ce n-aș citi-o. Sam e insistentă… și reușește să mă convingă să fac lucruri pe care nu vreau să le fac.

— De exemplu?

— Nu contează, tată.

— Nu, nu. Acum ai băgat bățul prin gard. Trebuie să-mi dai un exemplu.

Era una dintre regulile nescrise — nu puteai să aduci în discuție un subiect fără să-l și închei. E drept, nu respectam întotdeauna propriile noastre reguli.

— OK, am zis. Sam m-a învățat să sărut.

— Ce?

— Nu ai voie să te superi.

— Nu sunt supărat.

— „Ce?“ ăla a sunat ca și cum ai fi supărat.

— „Ce?“ ăla a sunat ca și cum eram surprins. Credeam că tu și Sam sunteți doar prieteni.

— Suntem. Cei mai buni prieteni. Tată. Știi, eram în clasa a șaptea și…

— A șaptea?

— Vrei să auzi povestea sau nu?

— Nu sunt sigur că vreau.

— Prea târziu.

A dat din cap aprobator — dar zâmbea.

— Ascult.

— Îmi plăcea tare o fată. O chema Erika. Uneori ne țineam de mână. Și voiam s-o sărut. I-am spus lui Sam și a zis că mă învață ea. I-am zis că nu cred că e o idee bună. Dar m-a convins să o fac. Mai bine zis, m-a bătut la cap. Și, în fine, până la urmă nici n-a fost mare lucru.

— Deci Sam te-a învățat să săruți.

Am râs.

— A fost o profesoară bună.

A râs și tata. S-a uitat la mine și a clătinat din cap, fără supărare.

— Tu și Sam. Tu și Sam.

Apoi a zâmbit.

— Ai reușit s-o săruți pe fata aia, Erika?

— Tată, nu sunt genul care se laudă, am spus, zâmbind.

Tata a râs. Adică, a râs de-a binelea.

— Ai face orice pentru Sam, nu-i așa?

— Aproape orice.

— Îți admir loialitatea, a zis, dând din cap. Uneori îmi fac totuși griji.

— Tată, nu trebuie să te îngrijorezi. Sunt blestemat să fiu un puritan.

— Puritan?

— Cred că știi ce vreau să spun.

Aș fi vrut să-i spun cât eram de confuz. Mă aflam în mijlocul unei chestii și nu reușeam să-mi dau seama ce era. Începusem să mă înfurii pe mine. Poate că nu foloseam droguri, sau altele asemenea, dar e al naibii de clar că învățasem cum să păstrez un secret.

— Mda, Salvie, cred că știu.

Și-a scos țigările din frigider.

— Vrei o țigară?

— E a treia pe ziua de azi, tată.

A încuviințat în timp ce deschidea ușa din spate. S-a așezat pe trepte și și-a aprins țigara.

M-am așezat lângă el.

— Ce se întâmplă, tată?

— Nana.

— Ce-i cu ea?

— A recidivat cancerul.

— Credeam că a dispărut complet.

— Cancerul e o boală complicată.

— Dar nu mai are cancer de când aveam eu…

— Doisprezece ani, a zis și a tras cu sete din țigară. E metastază.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că în organismul ei rămăseseră celule canceroase și că ele s-au deplasat într-un alt loc.

— Unde?

— La oase.

— Și asta e rău?

— Foarte rău.

— O să se facă bine?

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Nu cred, Salvie.

Părea că e gata să plângă, dar nu a făcut-o. Dacă el nu avea de gând să plângă, atunci nici eu nu aveam s-o fac. Și-a stins țigara.

— Mătușa Evie și cu mine o să ne petrecem restul zilei cu Nana.

— Pot să vin și eu?

— Mâine o să mergem împreună cu ea la slujbă. Pe urmă o să gătim pentru ea. E bine așa?

Știam ce vrea să spună. Aveau lucruri despre care voiau să discute și nu doreau ca eu să fiu prin preajmă. Uram, uram de-a dreptul să fiu lăsat pe din afară.

— E bine, am zis.

Știam că tata îmi auzise dezamăgirea din voce. Și-a pus o mână pe umărul meu.

— Salvie, nu am o hartă pentru călătoria care ni se deschide în față. Dar nu vei fi lăsat în urmă, îți promit.

Tata știa cum să țină o promisiune.

Fito

Tata plecase s-o vadă pe Nana. Cancer. Mi-i imaginam pe tata, pe Nana și pe mătușa Evie, discutând. Despre cancer. Ei, vorbind. Eu, lăsat pe din afară. Nu eram bucuros.

Nu voiam să mă gândesc la Nana, la faptul că urma s-o pierd, și aveam în minte expresia de pe chipul tatei, când spusese Foarte rău.

M-am așezat cu Maggie pe veranda din față și mă pregăteam să-i trimit lui Sam un mesaj. Dar nu știam ce să-i scriu. Așa că am stat doar acolo, cu ochii la telefon.

Am ridicat privirea de pe telefon și l-am văzut pe Fito apropiindu-se. Mergea ca un coiot care caută de mâncare. Serios. Adică, tipul era chiar o slăbătură. Mereu voiam să-i dau ceva să mănânce. Mi-a făcut semn cu mâna.

— Care-i faza, Sal?

— Nimic, stăteam doar.

A intrat pe alee, s-a așezat lângă mine pe trepte și și-a dat jos rucsacul din spate.

— Abia ce-am scăpat de la muncă.

— Unde lucrezi?

— La Circle K, mai sus, pe stradă.

— Mda? Îți place?

— O grămadă de nebuni trec pe acolo zilnic, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Fiecare drogat din cartier așteaptă să se

facă șapte dimineața ca să-și cumpere băutură și să se trotileze.

Când îmi petreceam timpul cu cineva de soiul lui Fito, treaba se dovedea mereu instructivă. Cu el și cu Sam, eram ca și aranjat.

— Ei, măcar nu te plictisești, am spus.

— Mda, mă rog, nu m-ar deranja să mă plictisesc. Un tip a încercat să mă convingă să-i fac rost de țigări gratis. Vezi să nu. A trebuit să renunț la una dintre slujbe fix din cauza asta.

— Păi, câte slujbe ai?

— Două. E mai bine decât să stau acasă. Dar tre' să iau și note bune la școală.

— Nu știu cum reușești.

— Sal, chestia e cam așa. Eu n-am un tată ca al tău. Taică-tău consideră că treaba ta e să mergi la școală, să iei note bune și tot restul. Eu, unul, nu mi-am mai văzut tatăl de când și-a luat la revedere de la mine, acum câțiva ani. Știu că se chinuie să se mențină pe linia de plutire. Adică, mama l-a terminat și pe el oarecum. Înțeleg. Treaba e că nu e lângă mine să mă susțină financiar. Mama e pe ajutor social, și probabil sunt norocos că n-a fost încă arestată. Dacă o ia poliția, am belit-o. Ultimul lucru de care am nevoie e să ajung în asistență maternală. Vestea bună e că peste vreo două luni împlinesc optsprezece ani. Pe urmă sunt liber și curat.

— Ai de gând să pleci de acasă?

— Nu. Am strâns bani pentru facultate și nu vreau să-i cheltuiesc pe chirie. Oricum, stau acasă doar când dorm. Am nevoie doar de un pat. Trebuie să mai rămân puțin. N-o să mor din asta.

Doamne, părea foarte obosit.

— Tocmai mă pregăteam să-mi fac un sandvici, l-am mințit. Vrei și tu unul?

— Da. Sunt lihnit.

Lihnit era cuvântul potrivit. A înfulecat sandviciul într-o nanosecundă. Fito era un tip interesant. Se descurca perfect pe stradă și chestia e că avea un aspect cu adevărat îngrijit. Părul scurt, ochelari de tocilar, cămașă albă, pantaloni sport, și îi plăcea să poarte cravate din acelea subțiri. La fel ca tata. Ca să înțelegeți, arăta bine. Eu, pe de altă parte, nu arătam deloc așa.

— Deci cum se face că tu și Sam nu sunteți împreună?

— E prietena mea cea mai bună.

— Și de ce nu poate să fie mai mult decât prietenă? E bine rău tipa.

M-am uitat urât la el.

— Ce-i?

— E ca o soră pentru mine. Tipilor nu le place să-i audă pe alții zicând chestii despre surorile lor… chestii gen E bine rău.

— Scuze.

— Nu-i nimic.

— Și mai e și foarte deșteaptă, Sam asta. Oricum, presupun că nu ești genul ei.

Am clătinat doar din cap.

— Să nu vorbim despre asta.

Nu-mi plăcea să vorbesc despre Sam când nu era de față. A fost oricum ușor să schimb subiectul.

— Fito, tu ai vreo prietenă?

— Fără fete. Am fost cu Angel, o vreme.

Până în clipa aceea nu știusem că e gay. Adică, nu se purta ca un gay — indiferent ce ar fi însemnat asta.

— E un tip de treabă.

— Of, e foarte pretențios. N-am vreme de așa ceva. Tipii sunt nașpa.

M-a umflat râsul.

— Tu ai fost vreodată cu un tip, Sal?

— Nup. Nu e genul meu.

— Credeam că da, pentru că tatăl tău e gay…

Am râs iar.

— Da' ce, crezi că așa merge?

Fito a început și el să râdă.

— Sunt un tâmpit.

— Nu, Fito, nu ești. Îmi place de tine.

— Și mie îmi place de tine, Sal. Ești altfel. Adică, zici chestii gen „Îmi place de tine, Fito." Cei mai mulți tipi nu spun treburi de-astea. Mă rog, cei gay o fac, dar nu spun că te plac, de fapt. Spun că le-ar plăcea să te bage în așternut. Știi ce zic?

I-am mai făcut un sandvici. L-a hăpăit și pe al doilea, la fel ca pe primul. O tot mângâia pe Maggie și zicea:

— Frate, ce mi-aș fi dorit să am și eu un câine și să duc o viață normală și toate alea.

A continuat să turuie. A vorbit despre serviciu, și despre familia lui varză, și despre școală, despre cum chiar îl plăcea pe Angel, dar era oricum prea tânăr pentru chestii serioase și nu voia să-și cheltuiască banii pe un tip care doar se folosea de el, poate.

— Singurul lucru cu care nu glumesc e facultatea.

Dacă tata ar fi fost cu noi, ar fi zis despre Fito că e un tip drăguț. Și singuratic. Asta e ceea ce observasem și eu. Că era singuratic.

Într-un târziu, s-a uitat la telefon, să vadă cât e ceasul.

— Tre’ să mă duc la biblioteca din centru. Acolo învăț. E casa mea departe de casă.

După ce a plecat, m-am tot gândit că Fito merita ceva mai bun.

Și m-am întrebat cum reușea să fie așa de decent, când nu avea pe nimeni care să-l învețe să fie astfel. Pur și simplu nu înțelegeam inima omului. Inima lui Fito ar fi trebuit să fie zdrobită. Dar nu era. Și, chiar dacă existau momente când îmi trimitea mesaje în care îmi spunea că viața e împuțită, știam că nu crede asta cu adevărat. Doar că uneori viața îl rănise.

Presupun că viața îi rănește pe toți. Nu pricepeam logica acestui lucru numit viață. Poate că nici nu trebuia.

Sam (și cu mine)

Sam a venit pe la mine (din nou). Și-a adus rucsacul și am învățat împreună toată după-amiaza. Așa făceam noi. Când eram în școala primară, Sam nu se prea omora cu învățatul. Dar, după ce am ajuns la gimnaziu, a devenit o elevă foarte bună. Era extrem de ambițioasă. Îi plăcea să fie învingătoare. Adică, se dădea în vânt după câștigat competiții. A fost întotdeauna mai bună decât mine la fotbal. Dacă lua note bune, pentru ea era tot un câștig. Existau multe fete care nu o prea plăceau pe Sam. Nu că Sam și-ar fi ușurat situația în privința asta.

— Să le f*t pe toate târfele alea.

Uram cuvântul acela.

— Sammy, dă și tu dovadă de puțin respect de sine. Să folosești cuvântul „târfă“ e ca și cum ai spune despre cineva că e „cioară“. E un cuvânt pe care-l urăsc. Oricum, ce fel de feministă ești tu?

— Cine a zis că sunt feministă?

— Tu ai zis… când eram în clasa a opta.

— Nu știam niciun rahat într-a opta.

— Uite ce-i, te rog pur și simplu să nu mai folosești cuvântul ăla în prezența mea. Mă calcă pe nervi.

A încetat să-l mai folosească, cu mine cel puțin. Uneori însă mai spunea chestii de genul Aia e o T.

Atunci o fulgeram cu privirea.

Aveam eu o teorie, și anume că Sam era în competiție cu mine. Și nu era vorba doar despre note. Voia să-și demonstreze sieși (dar și

mie) că e la fel de deșteaptă ca mine. Și chiar era. Mai deșteaptă, aș zice. Mult mai deșteaptă. Sam nu trebuia să dovedească absolut nimic, fir-ar să fie — oricum, nu față de mine. Sam era Sam. Așa că învățam împreună. Tot timpul. Și datorită ei aveam note de zece (mă rog, și doi de opt) la matematică și științe. Dacă nu ar fi fost ea, n-aș fi deosebit un sinus de un cosinus. Trigonometrie, biologie, statistică — orice avea legătură cu cifrele și cu știința era un adevărat coșmar pentru cineva ca mine.

Sam, însă, era de-a dreptul sclipitoare — al naibii de sclipitoare. Și mai era și drăguță pe deasupra. Foarte drăguță. În fine, mai mult decât drăguță. Era frumoasă. Avea deci un chip frumos și o minte frumoasă. Ecuația din care rezultă o persoană înseamnă totuși mai mult decât un chip, un corp și o minte. Mai exista și acel ceva numit psihic. Alcătuirea psihologică a lui Sam era, cum să spun, complicată. Când venea vorba de teme, Sam era de zece pe linie. Când era vorba să-și aleagă iubiții, patru pe linie.

I-am citit lucrarea despre Macbeth. Era bună. Foarte bună. Avea stil și m-am gândit că poate ar trebui să se facă scriitoare. Aveam sentimentul că viața îi va oferi suficient material.

— Deci cum ți se pare? m-a întrebat, zâmbind.

Știa deja că eseul era bun.

— Sclipitor.

Și-a încrucișat brațele pe piept.

— Mă iei peste picior?

— Nu. Și desfă-ți brațele.

S-a trântit pe fotoliul de lectură al tatei.

— Nu ești prea vorbăreț azi.

— Mda.

— Ce ai?

— Cine, eu? Eu n-am niciodată nimic. Nu știi asta?

— Acum chiar știu că ai pățit ceva foarte rău. În ultima vreme ești puțin altfel. Ca și cum te macină ceva.

— Mda, păi, poate că-mi dau seama de niște chestii.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că nu vreau deloc să merg la facultate, asta ar fi una.

— E o prostie.

— Putem să nu vorbim despre facultate? Te rog.

Mi-am trecut degetele prin păr și am început să-mi rod unghiile.

— N-ai mai făcut asta din clasa a cincea.

— Ce?

— Să-ți rozi unghiile.

— E vorba de Nana.

— Ce?

— Nana. Îți aduci aminte că a avut cancer?

— Da, îmi amintesc. A fost demult, Sally.

— Cancerul a recidivat. E în metastază. Știi ce înseamnă asta?

— Sigur că știu.

— Sigur că știi, am spus, încercând să zâmbesc.

— E grav?

— Cred că da.

— Și ce o să se întâmple?

— Cred că știm cum o să se termine. Tata nu e optimist.

— Vai, Sally…

— Fir-ar, Sam. Sunt… sunt doar, la naiba, nici nu știu.

— Of, înțeleg. Dar… Dar nu știu, de când a început școala ești puțin cam… Nu știu.

— Nici eu nu știu. Iar acum și treaba asta cu Nana. Doare.

— Doare.

S-a apropiat pe neașteptate și s-a așezat chiar lângă mine, pe canapea. Mi-a luat mâna în mâna ei.

— Știu cât de mult o iubești, mi-a șoptit.

Eu trebuia să fiu acela care plânge — dar Sammy era cea pe obrajii căreia curgeau lacrimi.

— Nu plânge, Sammy.

— Și eu o iubesc, să știi.

— Da, știu.

Sam chiar o iubea. Era foarte empatică. Poate de aceea îi plăceau toți tipii răi. Erau niște paria. Era ca și cum aduna animale de pripas și le lua acasă. Era ca și cum reușea să privească dincolo de exteriorul lor dur și vedea părțile lor dureroase. Poate credea că va reuși să le vindece durerea. Greșea, desigur. Dar îmi venea greu s-o învinuiesc pentru sufletul ei bun.

— Sally, știi că va trebui să fii bărbat în situația asta, nu-i așa?

— Nu cred că știu cum să fiu bărbat.

— E nasol, știu, dar, mai devreme sau mai târziu…

— Mda, mai devreme sau mai târziu.

Am rămas multă vreme în tăcere.

— Nu vrei să facem câteva pase?

— Da, a zis, zâmbind, cred că e o idee minunată.

Așa am făcut, Sam și cu mine — am scos mănușile de baseball și am aruncat mingea de la unul la altul. Unul dintre lucrurile super la Sam e că nu aruncă mingea ca o fată. Are brațul bun și știe cum să învârtă mingea. Tata a învățat-o — el ne-a învățat pe amândoi. Știți, pentru un bărbat gay, tata era destul de ca lumea.

Am jucat până pe înserat. Sam și cu mine nu ne vorbeam întotdeauna când jucam baseball. Era ca și cum puteam să fim în același timp singuri și împreună. După ce am pus mănușile deoparte, i-am povestit despre Fito.

— Știai că e gay?

— Nu, dar l-am văzut împreună cu Angel și mi-am zis că sunt o pereche cam ciudată. Adică, Angel e un băiat tare frumușel. Și Fito e un tâmpit schizofrenic. Vreau să spun că nu prea fac un cuplu potrivit.

— Că te și pricepi tu la asta. Ție nu-ți place Fito.

— Știi ce, acum, când știu că e gay, îmi place mai mult.

— Nu are pic de logică.

— Ba, e perfect logic.

— În lumea ta, presupun. Sammy, e doar un tip. Un suflet pierdut. Mie îmi place.

— A, deci ocupația ta e să aduni ființele de pripas.

— Nu, Sam, asta e specialitatea ta.

I-am aruncat o privire.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Știu că nu vrei. Altfel, ar trebui să explici obsesia pe care o ai

pentru băieții răi.

— Nu trebuie să explic nimic, nimănui.

— Greșit. Uneori trebuie să-ți explici ție însăți.

— Uite cine vorbește.

— Touché.

Sam a râs.

— Păi, acum că am convenit să nu discutăm despre lucrurile care contează cu adevărat, despre ce o să mai vorbim?

Am ridicat din umeri, dar Sam a continuat:

— Știi când ai apărut la ușa mea mai deunăzi, și era ceva cu tine, și eu te-am lăsat în pace și am schimbat subiectul, când am vorbit despre încălțămintea mea?

— Da. Și?

— Ce se întâmplase?

Sam. Chiar că mă cunoștea.

— Îi trăsesem un pumn în stomac unuia, am zis, ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Poftim?

— Cum ai auzit.

— De ce?

— M-a făcut pinche gringo, și atunci, la naiba, l-am pocnit.

— Care-i treaba, Sally? Ai de gând să te faci boxer?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lui Sam i se citea surprinderea pe toată fața, dar n-a zis nimic.

Am condus-o până acasă. Asta fusese ideea tatei. Zicea că nu-i place ca Sam să meargă singură, noaptea.

— Nu se știe niciodată, spusese.

Uneori mă gândeam că ține la Sam mai mult decât propria ei mamă.

Stăteam în fața ușii ei, când mi-a zis:

— Sally, ceva s-a schimbat la tine.

Am ridicat din umeri.

— Ești mult mai complicat decât credeam eu.

Nu știam de ce, dar am plecat fruntea.

Și-a pus mâna pe bărbia mea, mi-a ridicat ușor capul și s-a uitat direct în ochii mei.

— Indiferent ce-ți trece prin căpșorul ăla drăgălaș, să știi că nu te poți ascunde de mine.

Nu am spus nimic.

M-a sărutat pe obraz — apoi a zis:

— O să te iubesc până mor, Sally.

Am plâns tot drumul până acasă.

Ce-ar fi dacă

Eu și Sam aveam un joc. Cred că începuse ca un joc pe mobil, în clasa a noua, când primiserăm amândoi telefoane mobile. Jocul se numea „Ce-ar fi dacă“. Vorbeam sau ne trimiteam mesaje, și unul dintre noi zicea ceva de genul Ce-ar fi dacă păsările colibri și-ar pierde aripile? Și celălalt trebuia să se gândească la un răspuns care începea cu Atunci. De fapt, asta chiar fusese una dintre primele întrebări pe care i le trimisesem lui Sam: Ce-ar fi dacă păsările colibri și-ar pierde aripile? Aveam douăzeci și patru de ore la dispoziție ca să revenim cu un răspuns, iar ei îi trebuiseră exact zece ore și șapte minute ca să-mi trimită mesajul: Atunci ar ploua zile în șir, iar lumea ar afla ce înseamnă furia cerului îndurerat. Adică, i-a luat ceva până să-mi răspundă — dar răspunsul fusese sclipitor. Cel puțin, eu așa l-am considerat.

Odată, când mergeam spre școală, o întrebasem:

— Ce-ar fi dacă nu ne-am cunoaște?

— Atunci n-am mai fi cei mai buni prieteni.

— Ba, spusesem.

Ba însemna că răspunsul nu era acceptabil. Aveai dreptul la doar trei ba-uri, apoi erai eliminat. Ca la baseball.

— Ești nasol.

Ura când primea un ba. Apoi îmi zâmbise. Știusem că avea să inventeze ceva.

— Dacă nu ne-am fi întâlnit, atunci n-ar mai fi existat decât trei anotimpuri.

— Hmm. Și eu trebuie să ghicesc ce anotimpuri?

— Mda.

M-am gândit puțin, apoi am zâmbit.

— Primăvara. Atunci n-ar mai fi existat primăvară.

— Primăvara, spusese.

— Uneori, Sam, ești absolut, dar absolut senzațională.

— Și tu.

Era un joc bun, dar era foarte serios. Uneori, ce-ar fi dacă-urile ne întristau. Și m-am gândit: Ce-ar fi fost dacă nu l-aș fi pocnit pe Enrique? Atunci — atunci ce? Atunci lucrurile ar fi rămas la fel ca întotdeauna? Ba. Ba, ba, ba. Lucrurile nu mai aveau să fie ca înainte. Clasa a douăsprezecea. Facultate. Schimbare. Și ce-ar fi fost dacă Nanei nu i-ar fi recidivat cancerul? Atunci aș avea-o lângă mine pentru totdeauna. Ba.

Tata, eu și tăcerea

Tata m-a sunat pe mobil. Era încă la Nana.

— În seara asta pleci undeva? m-a întrebat.

— Nu.

— Vrei pizza?

— Da.

— Acasă sau vrei să ieșim?

— Acasă. Hai să ne uităm la un film.

— Ajung într-o oră. Comandă tu pizza.

Imediat ce am terminat de vorbit cu tata, am primit mesaj de la Sam: Să mă îmbrac în roșu sau în negru?

Eu: Roșu. Ieși cu Eddie?

Sam: Gelos?

Eu: Lol distracție plăcută

Sam: Cred că o să mă îmbrac în negru

Eu: Eu așa m-aș îmbrăca, dacă aș ieși cu el

Sam: Nu fi de kkt

Eu: Să fii cuminte, gen

Sam: Nu ești amuzant

Eu: Să fii amuzant e depășit

Sam: Fă-ți și tu o iubită

Eu: S-a făcut, s-a fumat

Sam: Mai încearcă insistă ah tre să plec

Sam trebuia să aibă mereu un tip lângă ea. Eu, ei bine, ultima fată cu care ieșisem era leșinată după mine. Aveam cumva senzația că participase la un concurs, iar eu eram premiul pe care îl obținuse. Și mie îmi plăcea super mult — super, super mult. Dar s-a dovedit că ea se mai vedea și cu un tip de la liceul Cathedral High School. Modul drăgălaș în care a găsit să-mi dea papucii a fost spunându-mi: „Știi, Sal, ești mult prea deștept pentru mine.“ Melissa — așa o chema — prefera ca tipii cu care iese să fie tâmpiți și arătoși. Nu că eu aș fi fost urât. Doar că, în fine, Melissa avea nevoie ca ea să fie cea deșteaptă în relație. Câtă vreme suntem liceeni, se poate spune că suntem într-o relație? Poate că da. Oricum, nu-mi stă în fire s-o fac pe prostul. În plus, tipa nu putea s-o sufere pe Sam. Și înainte de Melissa fusese Yolanda. Care îmi spusese că ori ea, ori Sam.

— Sam? întrebasem atunci. O cunosc de când aveam cinci ani. Suntem doar prieteni.

M-a lăsat baltă într-o clipită. M-am făcut fleașcă. Nu sunt sigur ce anume căutam la o fată. Unii băieți vor doar sex. Nu era vorba că eu nu mi-aș fi dorit, doar că mie nu mi se întâmplase. Cum să spun, nu încă. Ei, speranța moare ultima.

Sam avea o explicație pentru comportamentul meu într-ale curtatului: „Faci prea mult efort să-ți demonstrezi calitatea de băiat bun.“

Rahat, nu-mi ieșea să mă dau drept băiat rău. Eu chiar credeam că Jeff Buckley era demențial când cânta Hallelujah. Asta chiar nu conta?

Nici nu eram un băiat bun. Nu cu adevărat. Și oricum, ce mai era și chestia asta cu băiat bun, băiat rău? Ce însemnau toate astea?

*

Când s-a întors, tata era cam abătut.

— Mătușa ta Evie și cu mine o s-o ducem pe Nana la Clinica Mayo.

— Unde e asta?

— În Scottsdale.

— Scottsdale?

— O suburbie din Phoenix. E la vreo șapte ore de aici. Cu mașina.

Am dat din cap.

— Când?

— Poimâine.

— Așa de repede.

— Nu prea avem timp, a zis el.

Expresia de pe chipul lui spunea n-ai-vrea-să-vorbim-despre-asta-mâine-dimineață? Erau zile când aveam și eu aceeași expresie. Presupun că avea toate motivele.

Am mâncat pizza și ne-am uitat la un film vechi — Să ucizi o pasăre cântătoare. Tatei îi plăceau filmele vechi. Îi plăcea Gregory Peck. Clar, de modă veche. Nimeni din liceul El Paso High nu știa măcar cine e Gregory Peck. Mă rog, cu excepția lui Sam. Ei îi plăcea la nebunie să știe detalii despre filme. Asta fusese una dintre fazele ei — între faza cu colibri și faza cu arhitecți celebri, apoi a revenit la colibri. În momentul de față era într-o fază cu pantofi. Înainte de asta, a fost o vreme când nu purtase decât șlapi și tenișI. Mi-am zis că faza cu pantofii se va eterniza, probabil.

A fost o seară liniștită. Înainte să mă duc la culcare, l-am întrebat pe tata:

— Mâine mai pregătim prânzul pentru Nana?

— Păi, mergem la ea. Dar Nana a zis că în bucătăria ei n-are nimeni voie să gătească, în afară de ea.

Am zâmbit amândoi. Așa iubea Nana oamenii — hrănindu-i.

Înainte să mă culc, m-am uitat la o fotografie cu Nana și cu mine. Stăteam pe veranda din față și râdeam amândoi de ceva. Toate pozele pe care le aveam împreună cu Nana erau în ipostaze fericite. Mă întrebam dacă fericirea nu o să dispară când va muri ea. Poate că nu va muri, totuși. Poate că nu.

Mi-am deschis laptopul și am căutat Clinica Mayo. Părea că oamenii de acolo știu ce fac. Pe urmă am căutat informații despre cancer. Era o chestie gravă. Dar nu aveam habar în ce etapă era boala Nanei. Etapa unu: speranțe multe. Etapa patru: nu prea multe. Sigur că nu aveam de gând să arunc speranța pe fereastră. Nu mă consideram un catolic foarte devotat. Adică, tata era gay și Biserica Catolică nu prea se dădea în vânt după persoanele gay. Probabil s-ar putea spune că-i purtam ranchiună, deși tata nu o făcea. Numai că Nana și Biserica Catolică se înțelegeau de minune. Mi-am scos rozariul și m-am rugat. Mi-l dăduse Nana la Prima Comuniune. Așa că m-am rugat. Poate că era de folos.

Sam

Când mi-a sunat telefonul, încă țineam rozariul în mână. Telefonul continua să sune, dar, până să dau de el în buzunarul pantalonilor, s-a oprit. Maggie mârâia. Ura telefoanele mobile. M-am uitat la ceas: 1:17 a.m. Apelul fusese de la Sam. Apoi a sunat iar.

— Sam?

— Vai, Doamne. Sally, Sally, Sally…

Plângea la telefon.

— Sammy? Unde ești? Ce s-a întâmplat?

În cele din urmă s-a liniștit îndeajuns încât să rostească:

— Poți să vii să mă iei?

— Unde ești?

A început iar să plângă.

— Unde ești, Sam?

Cred că aproape răcneam.

— Unde ești? Unde ești?

— Sunt în față la Walgreens.

— Care Walgreens, Sam? Care dintre ele?

Începeam să mă sperii.

— Sam, ești rănită? Ești rănită?

— Doar vino să mă iei, Sally.

Doamne, părea rănită.

— Sam? Sam, ai pățit ceva?

Plângea iar.

— Sam? Rezistă, Sam. Să nu te miști de acolo. Vin imediat. Doar stai pe loc.

Partea a doua

Fuseserăm așa de siguri pe noi, dar acum eram pierduți.

La un moment dat, noaptea

— Tată? Tată!

Eram bucuros că avea somnul ușor.

— Ce s-a întâmplat?

— E Sam.

A întins mâna și a aprins veioza de pe noptieră.

— A pățit ceva?

— Nu știu. Nu se putea opri din plâns. Părea foarte speriată.

— Unde e?

— La Walgreens.

— Conduc eu.

Nu l-am contrazis.

Sam stătea pe bordură, cu capul plecat. Tata a văzut-o imediat ce ne-am apropiat. La ora aceea a dimineții, Walgreens nu era tocmai aglomerat. Tata a sărit din mașină, iar eu l-am urmat imediat.

— Sam?

A alergat în brațele lui, hohotind de plâns.

Tata a strâns-o la piept.

— Șșșt. E în ordine. Sunt lângă tine, Sam. Sunt aici.

*

Sam și cu mine am urcat pe bancheta din spate, iar tata, la volan. I-am strâns mâna lui Sam. Se oprise din plâns, dar încă tremura. Ca și cum i-ar fi fost frig. Am tras-o mai aproape și o simțeam dârdâind, lipită de umărul meu.

— E nevoie să te ducem la spital?

Știam că tata cântărea cu grijă ce întrebări să-i pună — și ce întrebări să nu pună.

— Nu, a șoptit Sam.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Unde e mama ta?

— E la o întâlnire. Își închide telefonul.

— Ești sigură că nu ai nevoie să mergi la spital?

— Da. Duceți-mă acasă, doar atât.

Pe drum, nimeni nu a mai spus nimic. Când a parcat în fața casei lui Sam, tata a coborât din mașină.

— Trebuie să discut cu mama ta.

— Nu cred că e acasă.

— Are mașina aici.

— Da, dar a luat-o Daniel cu mașina lui.

— Poate că e acasă.

Tata era insistent.

S-a dovedit că Sam avusese dreptate. Nu era nimeni acasă.

— Nu cred că e o idee bună să rămâi în noaptea asta singură, aici.

Mi-am dat seama că Sam era ușurată. Și-a adunat câteva lucruri și ne-am întors la noi acasă. Tata a făcut ceai. Ne-a așezat pe amândoi la masa din bucătărie.

— Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

Sam n-a zis nimic.

— Samantha, știu că eu nu sunt tatăl tău. Dar există anumite lucruri pe care nu le poți ascunde de adulții din jurul tău… adulți care țin la tine.

Sam a dat din cap.

— Nu trebuie să-mi spui mie… dar dimineață, când o să vină mama ta să te ia, va trebui să-i spui ce s-a întâmplat. Uită-te la tine… încă tremuri. Cum ai ajuns cu bluza ruptă?

Sam a scuturat din cap.

— Nu vreau să-i spun mamei.

— Nu cred că e posibil, Sam. Serios, nu cred.

Era atât de multă bunătate în vocea fermă a tatei, încât aproape voiam să-mi dau drumul lacrimilor. Dar eram și furios. Turbat ca naiba. Voiam să mă urc în mașină, să-l găsesc pe Eddie și să-l bat să-i sune apa-n cap.

Sam a ridicat ochii spre tata.

— Îmi pare rău că sunt așa o pacoste.

Tata i-a zâmbit.

— Face parte din farmecul tău.

Sam a râs, apoi a început iar să plângă.

— Hai să încercăm cu toții să ne odihnim puțin.

Toate cuvintele dinăuntrul nostru se duseseră la culcare — așa că nu am mai vorbit între noi. Sam a adormit pe patul meu, lângă Maggie. Mai aveam un dormitor, dar nu prea voia să stea singură. În treaba cu singurătatea, eu eram întotdeauna mai bun decât Sam. Stăteam întins pe jos, în sacul meu de dormit, incapabil să dorm. Mă tot întrebam ce se întâmplase. Nu era genul ei să păstreze tăcerea asupra lucrurilor.

Apoi am început să mă gândesc la ce avea să-i spună tata Sylviei. Mai avusese și alte conversații cu ea. Nenumărate. Așa le numea tata, conversații. Da. Și apoi, deodată, m-a cuprins un val imens de furie, care mi-a traversat tot corpul. Îl uram pe Eddie. Îl uram pe nemernicul ăla. Și voiam să-l fac să sufere. Apoi mi-am zis: Aș vrea să fi semănat mai mult cu tata. Tata nu era genul de tip care își folosește pumnii ca să rezolve o problemă. Dar eu nu eram ca el. Și el era un artist. Eu nu aveam pic de artă în mine. Atunci m-am gândit că semăn probabil mai mult cu tatăl meu biologic — bărbatul care se culcase cu mama într-o noapte. Și am urât gândul ăsta.

Doamne, voiam să opresc toate gândurile care mi se învârteau în cap ca un hamster alergând pe rotița lui.

În cele din urmă, m-am ridicat din pat.

Ora 3:12 dimineața.

Am mers la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă. Tata ședea pe treptele din spate, fumând o țigară.

M-am așezat lângă el.

— Câte țigări au fost azi, tată?

— Prea multe, Salvie. Prea multe.

Sam (și mama ei)

Abia am reușit să-mi deschid ochii, odată ce m-am trezit. Sunt zile când chiar trebuie să te forțezi serios. M-am uitat la ceas. Patul era gol — Sam se sculase. Simțeam ceva în capul pieptului. Știam doar atât — nu avea să fie o zi normală. Și aveam sentimentul că zilele normale erau pe cale să dispară. Am reușit să ajung împleticindu-mă până la baie, să mă spăl pe față și pe dinți. Auzeam apa curgând în baia pentru oaspeți și am știut că Sam făcea duș. Sam și dușurile ei. Făcea și trei pe zi, dacă îi dădeai cel mai mic prilej. Avea fixația asta, să fie curată. Mă întrebam dacă se simțea murdară. Nu că ar fi fost murdară — dar unii oameni așa simt.

Uneori și eu mă simțeam la fel. Când pocneam pe cineva, de exemplu.

Am pornit spre bucătărie, dar m-am oprit. Tata și doamna Diaz (Sylvia, adică) purtau o conversație, modalitatea tatei de a ține o predică. Aș fi putut rămâne acolo, să le ascult conversația — dar nu era genul meu. Așa că am tras adânc aer în piept și am intrat în bucătărie.

— ’Neața, am zis.

Am luat o ceașcă și mi-am turnat cafea. Tata și doamna Diaz se opriseră din discuție și am știut că era una dintre tăcerile acelea stânjenitoare. Am decis să profit de ocazie.

— Sam nu mi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat… ca să se știe.

— Dar sigur trebuie să ai o idee despre cele petrecute.

Doamna Diaz avea o voce gravă. Sam zicea mereu că seamănă cu vocea unei actrițe bătrâne, Lauren Bacall.

Am clătinat din cap. Voiam să-i spun că aveam și eu teoria mea —

dar atât.

— Nu am.

— Nu ți-a spus nimic?

— Nu, nu mi-a spus.

Am întors capul toți trei și ne-am uitat la Sam.

— O să vă dau varianta scurtă — a zis, încrucișându-și brațele — și vă scutesc de detalii. Am fost la o petrecere cu Eddie. A vrut să merg cu el într-un dormitor, să facem sex. Cred că voia ca toată lumea să știe că poate să mă aibă. Asta e ce cred.

S-a uitat la maică-sa.

— Și da, am băut… dar nu eram chiar așa de beată.

Seara trecută fusese speriată și debusolată — însă acum era numai furioasă.

— Întrebări?

— Samantha, puteai să fii violată.

Nu-mi dădeam seama dacă doamna Diaz era supărată pe Sam, sau pe Eddie, ori doar supărată pe toată situația.

— Da, aș fi putut.

— Eu nu te-am crescut așa, să iei decizii tâmpite…

— Mamă, a întrerupt-o Sam, tu nu m-ai crescut deloc. M-am crescut singură.

I-a aruncat mamei sale o privire. Vreau să spun, i-a aruncat o privire.

— Mă duc să-mi usuc părul.

— Te iau acasă chiar acum.

Până să-și termine doamna Diaz propoziția, Samantha ieșise deja din bucătărie.

— Cum îndrăznești să-mi întorci spatele, domnișoară!?

Sam s-a răsucit pe călcâie și a privit-o pe mama ei drept în ochi. Am crezut că o să țipe la ea — dar n-a făcut-o.

— Ți-a mai spus cineva vreodată că vorbești în clișee?

A tras aer în piept și a clătinat din cap.

— Mamă, nu ești niciodată prezentă. Niciodată n-ai fost.

Mi-am dat seama că Sam nu era deloc furioasă. Suferea. În clipa aceea am auzit toată suferința pe care o trăise vreodată. Și mi s-a părut că toată casa amuțise, ca să-i asculte durerea.

M-am uitat la doamna Diaz — și atunci am înțeles că fiica ei era o carte pe care nu știa cum s-o citească — propria fiică. Avea o expresie care semăna cu ura.

— Copil nerecunoscător și răsfățat.

S-a ridicat de la locul ei, la masa de bucătărie, și și-a întors privirea spre tata.

— Sunt sigură că și tu crezi că e vina mea.

Apoi și-a mutat privirea spre Sam.

— N-ai decât să faci ce mama dracului poftești… întotdeauna ai făcut așa.

S-a îndreptat spre ușa de la intrare.

Tata a urmat-o afară.

Sam și cu mine am rămas pe loc, fără să știm ce să facem. Într-un final am zis:

— Îmi pare rău, Sam. Îmi pare foarte, foarte rău.

— E doar vina mea.

— Ce e vina ta?

— Totul.

Voiam să-i spun că-l uram pe Eddie și că o uram pe mama ei. Îi uram de-a dreptul. Dar nu credeam că ar fi trebuit să spun ceva. I-am auzit pe tata și pe doamna Diaz vorbind pe verandă. O auzeam pe doamna Diaz ridicând vocea și îmi dădeam seama că tata încerca s-o liniștească.

— Nu e totul din vina ta, Sam. O să fie OK.

Nu eram sigur că totul o să fie în regulă. Dar am spus-o. I-am zâmbit forțat.

— Vrei niște cafea?

A dat din cap că da.

Ne-am așezat la masa din bucătărie și am băut cafeaua, acompaniați de sunetul surd și distant al discuției dintre mama ei și tatăl meu.

M-am uitat la Sam și i-am spus:

— Nu e totul din vina ta, Sam.

Voiam ca ea să mă creadă.

Și da, dorința de a-l bate pe Eddie până când nu mai poate să stea în picioare creștea monstruoasă înăuntrul meu. Eram bucuros că nu știam unde locuiește.

Sam. Promisiuni.

Înainte ca eu și tata s-o pornim la drumul de patruzeci de minute cu mașina, până în Las Cruces, s-o vizităm pe Nana, i-am trimis lui Sam un mesaj: Ești OK?

Mi-a răspuns: E nașpa să fiu eu.

Eu: N-am zis asta

Sam: Scz de tot

Eu: Nu-ți face griji

Sam: Mă mai iubești?

Eu: Întotdeauna □

Sam: AM TERMINAT-O CU BĂIEȚII RĂI!

Eu: Hmm

Sam: AM ZIS CĂ AM TERMINAT-O

Eu: Promiți?

Nu mi-a mai răspuns. Samantha avea o chestie, nu făcea promisiuni pe care nu le putea respecta. Semăna cu tata în privința asta. Exista totuși o mare diferență. Sam nu prea făcea promisiuni. În felul acesta își păstra conștiința curată.

Eu. Și tata. De vorbă.

Am mers pe drumuri lăturalnice până la Las Cruces. Mai făceam uneori asta. Era mult mai bine decât pe autostrada I-10. Voiam să-l întreb pe tata despre discuția lui cu doamna Diaz, așa că am încercat o abordare indirectă.

— Tată, tu o placi pe doamna Diaz?

— Interesantă întrebare.

— Interesant răspuns.

Tata a zâmbit.

— Important nu e dacă o plac sau nu.

Știam că se gândește. Se străduia prea tare să se concentreze asupra drumului.

— Sylvia și cu mine suntem prieteni.

— Serios?

— Da. Nu ne înțelegem noi prea bine… dar am înțeles acum mult timp că, atâta timp cât tu și Sam sunteți prieteni, noi doi suntem legați unul de altul. Amândoi respectăm prietenia dintre voi.

— Dar crezi că e o mamă bună?

— Cred că știi deja răspunsul la întrebarea asta.

— Te înfurie faptul că e atât de absentă, nu-i așa?

— Da, așa e. Dar nu pot să fac nimic. Nu pot să-i spun Sylviei cum să-și crească propria fiică. Nu e treaba mea.

— Nu e adevărat. O iubești pe Sam. Nu?

— O cunosc de când avea cinci ani. Sigur că o iubesc.

— Singurul motiv pentru care o iubești e că o știi de la cinci ani?

— Sigur că nu. O iubesc pe Sam pentru o grămadă de motive. Dar nu sunt tatăl ei.

— Ești, oarecum.

A clătinat din cap, dar vedeam că zâmbește. Știam însă și că e frustrat.

— Uite, eu i-am spus mereu Sylviei ce gândesc. Mereu. Sylvia nu mi-a apreciat întotdeauna părerile. Dar știe că-mi pasă de Sam și de ce se întâmplă cu ea. Apreciază lucrul acesta. E mai mult decât o apreciere. Și știe că, atunci când Sam e la noi, e în siguranță. Iar pentru asta e recunoscătoare.

— Ciudat fel de a-și arăta recunoștința.

— E dură, Salvie. A trecut prin foarte multe.

Am dat din cap.

— Bine, am zis, dar tot n-o plac.

— Știu că nu. Nu crezi că o iubește cu adevărat pe Sam… dar nu e așa. Nu toată lumea iubește în același fel, Salvie. Doar pentru că nu o iubește pe Sam așa cum am vrea noi, eu sau tu, nu înseamnă că nu-și iubește fiica. E foarte greu să fii o mamă singură.

— A, și e așa de ușor să fii un tată singur.

— Nu mă plâng.

N-am mai știut ce să spun după asta. Și nici măcar nu ajunsesem la partea despre subiectul conversației lor de pe verandă. Rahat.

Am tăcut o vreme, tata și cu mine. Am privit câmpurile de toamnă. Dacă n-ar fi fost râul, acolo s-ar fi întins un deșert. Râul transforma

însă peisajul într-o vale fertilă. Și m-am gândit: Tata e la fel ca râul. Dăruiește apă multor oameni — mai ales mie, dar și lui Sam.

Povestea despre mine și Nana

Sam spusese odată:

— Suntem ceea ce ne place.

Răspunsul meu:

— Asta înseamnă că tu ești o pereche de pantofi?

Replica mea închisese conversația. Dar știam ce voia să spună. Nu știu de ce îmi venise în minte amintirea aceea, în timp ce mergeam spre casa Nanei. I-am trimis lui Sam un mesaj: Suntem ceea ce ne amintim.

Sam: E bună

Eu: Nana a zis-o

Sam: Știam că e prea deșteaptă ca să fie a ta

— Termină ce ai de terminat, înainte să intrăm.

Tata ura când trimiteam mesaje de față cu alți oameni. Era chestia aia, cu crescut-de-lupi.

Eu: Vb mai târziu

Sam: Taică-tău pe capul tău lol vb mai târziu

I-am arătat tatei telefonul, am zâmbit și mi l-am pus în buzunar.

— Mulțumit acum?

— Foarte.

*

Nana stătea pe verandă, îmbrăcată într-o rochie roz, înflorată, înconjurată de florile din grădină — trandafiri, mușcate și altele, al căror nume nu-l știam. Peste câteva săptămâni, florile aveau să dispară.

Când am întins brațele și am cuprins-o, mi s-a părut așa de mărunțică. Îi simțeam oasele prin trupul subțirel, îmbătrânit.

— Nu m-ai sunat săptămâna asta, malcriado[10].

Mereu mă făcea malcriado când nu-i telefonam. Însemna că nu eram crescut cum se cuvine — mda, mda, lupii. Am râs.

— Te iubesc, i-am șoptit.

Eram o familie de genul celor care spun des „te iubesc“ — mai ales cu Nana.

— Mijito[11], te-ai mai înălțat?

— Probabil.

Mi-a cuprins obrajii în palme și m-a privit în ochi. Avea mâini bătrâne, dar erau cele mai moi și blajine mâini care m-au atins vreodată. Nana nu a spus nimic. Doar a zâmbit.

Tata ne urmărea cu privirea. Mă întrebam mereu la ce se gândește când ne vede împreună, pe Nana și pe mine. De bine. Știam că gândește de bine.

Stăteam la masa din bucătărie. Nana nu părea bolnavă. Mă rog, arăta puțin obosită, dar uite, întindea aluatul de tortilla, în timp ce eu stăteam în fața ei și priveam. Unchii și mătușile mele urmăreau un meci de fotbal în living. Mătușile mele trăncăneau, în timp ce unchii erau pierduți într-un noian de tricouri ale echipei Dallas Cowboys. O familie de suporteri Cowboys. Tata și cu mine nu ne

prea dădeam în vânt după fotbal. Tata citea pagina de sport. Teoria mea era că se păstra la curent cu informațiile sportive ca să poată purta o conversație decentă cu frații lui — era felul său de a-i iubi.

M-am uitat la mâinile Nanei care frământau aluatul.

Mi-a zâmbit.

— Îți place să te uiți la mine când fac tortilla.

Am încuviințat.

— Îți amintești de ziua aia în care am fost supărat pe Conrad Franco?

— Da, îmi aduc aminte. Mi-ai spus că-l urăști.

— Și tu ai zis: „Vai, mijito, tu nu urăști pe nimeni“. Și eu am zis: „Ba, da, îl urăsc.“

Nana a râs.

— Îți amintești ce mi-ai spus?

— Da. Ți-am zis că în viață nu ai nevoie să înveți decât două lucruri. Trebuie să înveți cum să ierți. Și trebuie să înveți cum să fii fericit.

— Nana, eu sunt fericit.

O mințeam, dar nu toate minciunile sunt rele.

— Asta înseamnă că ai învățat să ierți.

— Poate că nu.

Nu am spus nimic despre faptul că voiam să-i pocnesc pe unii până-i las lați.

Nana a râs și a continuat să întindă o tortilla perfect rotundă. Cum reușea? A pus tortilla pe comal[12].

Eu aveam untul gata pregătit. Întotdeauna îmi dădea mie prima

tortilla, iar eu o ungeam cu unt și o înfulecam.

— Vai, Salvador, ai apucat măcar să-i simți gustul?

Am început amândoi să râdem. Râsul făcea parte din felul în care comunicam noi doi. Îi auzeam pe unchii și mătușile mele ovaționând, iar eu și Nana ne-am privit unul pe celălalt.

— Urăsc fotbalul, a zis.

— Popo iubea fotbalul.

— Iubea și baseballul, nu vorbea cu nimeni când se uita la meciurile lui.

A clătinat din cap.

— Popo al tău nu știa cum să vorbească cu oamenii.

— Îi plăcea să vorbească cu câinii.

— Asta e adevărat.

— Ți-e dor de el?

— Sigur că da.

— Și mie mi-e dor. Mi-e dor de înjurăturile lui.

Nana a zâmbit și a clătinat iar din cap.

— Ave María purísima, Popo al tău n-a cunoscut niciun cuvânt urât care să nu-i placă. Știa toate cuvintele urâte în două limbi. Și pe cele mai multe dintre ele le-a folosit în fiecare zi din viața lui. M-a păcălit, știi? Cât timp mi-a făcut curte, nu a rostit niciun cuvânt urât de față cu mine. Vai mie, ce surpriză mă aștepta. Dar mergea în fiecare duminică la slujbă.

— Nu cred că lui Dumnezeu i-a păsat… că-i plăcea să înjure.

— Să nu-ți vină vreo idee.

— Îmi plac ideile.

— Hmm, a zis Nana.

— Hmm, am făcut și eu.

Îmi plăcea treaba asta cu hmm. Tata o luase de la ea. Și eu de la el. Poate că o parte din mine era tot de modă veche.

— Como te chería tu Popo[13].

— Da, știu. Dar avea un fel ciudat de a iubi, nu-i așa?

— Știi, când l-am cunoscut, mi s-a părut așa de frumos.

— Poate că tu erai cea frumoasă, Nana.

— Știi, semeni foarte mult cu tatăl tău.

— Nu chiar, Nana.

— Ba chiar semeni.

Nu aveam de gând să mă cert cu ea.

— Îți place să vorbești, a continuat. Exact ca lui Vicente.

— Mda. Tata se pricepe la asta. Vorbește despre lucruri care contează.

Nana a dat din cap aprobator.

— Ar fi trebuit să devină scriitor.

— Și de ce n-a făcut-o?

— Zicea că sunt și așa prea multe cuvinte în lume.

Am încuviințat.

— Are dreptate în privința asta.

— Da, a spus Nana. Creo que sí[14].

— Tata seamănă mai mult cu tine. Nu are nimic de la Popo.

— Așa e. L-am iubit pe Popo al tău… dar deja sunt destui bărbați ca el pe lume.

A râs.

— Sunt rea. Nana ta e rea.

— Nu, am zis. Ești dulce. Dulce, Nana, așa ești.

S-a oprit din întinsul aluatului și s-a uitat la mine. I-am întors privirea — și apoi am zis:

— Ți-e frică, Nana?

— Nu. Nu mi-e frică.

N-am știut că o să izbucnesc în lacrimi. A pus pe masă sucitorul vechi și s-a așezat lângă mine.

— Poate mă vor vindeca de cancer la Clinica Mayo.

Nu înțelegeam cum de putea să fie așa de liniștită. Dacă eu aș fi fost pe moarte, aș fi fost foarte trist. Și furios. Iar eu chiar eram furios. Eram furios ca dracu'.

M-a luat în brațe. Voiam să rămân în brațele ei și să nu-i mai dau drumul. Dar trebuia s-o fac. Și asta mă durea. De ce doare când iubești pe cineva? Ce se întâmplă cu inima omului? Ce se întâmplă cu inima mea? Mă întrebam dacă nu exista un mijloc s-o țin aici, pe lumea asta, pentru totdeauna. Și ea parcă mi-a citit gândurile.

— Nimeni nu e menit să trăiască pe veci, mi-a șoptit. Numai Dumnezeu e veșnic. Vezi mâinile astea? Mâinile îmbătrânesc. Așa trebuie să fie, mijito. Chiar și inima îmbătrânește.

Mi-a dat drumul și s-a întors la treaba ei. Mi-a întins încă o tortilla.

— Asta face ca lucrurile să pară mai bune.

M-a urmărit umplând cu unt o tortilla nouă.

— Ai mâini mari, a zis Nana. Popo al tău avea și el mâinile mari.

A dat din cap. Cunoșteam gestul acela. Era felul ei de a aproba ceva cu un gest.

— Devii bărbat.

În clipa aceea nu mă simțeam bărbat. Mă simțeam ca un băiețel de cinci ani, care nu voia să facă nimic altceva decât să se joace într-un maldăr de frunze. Un copil de cinci ani, cu o inimă lacomă, care voia ca bunica lui să trăiască veșnic.

---

[10] Prost-crescut, răzgâiat; în spaniolă.

[11] Băiețaș; formă familiară de adresare, în spaniolă.

[12] Tavă folosită în Mexic și America Centrală pe foc deschis, pentru copt lipii sau prăjit cafea ori condimente; obiect cu origini foarte vechi, era inițial confecționat din lut, dar astăzi se găsește mai ales din fontă sau fier.

[13] Ce mult te-a iubit Popo al tău; în spaniolă.

[14] Cred că da; în spaniolă.

Unchii și mătușile mele (și țigările)

Să-i privesc pe unchii și mătușile mele era mult mai bine decât să urmăresc familia Kardashian. Nu că mi-ar fi plăcut să mă uit la familia Kardashian. Mă uitam doar pentru că Sam vorbea întruna despre ei.

Uneori mă alăturam și eu conversației — dar în cea mai mare parte ascultam. Nana se culcase puțin și toată lumea se adunase în jurul televizorului, urmărind meciul echipei Dallas Cowboys. Unchiul Mickey se pregătea să-și aprindă o țigară. Mătușa Evie i-a aruncat o privire tăioasă.

— Du-te afară.

— Mă uit la meci.

— A, ești pe multitasking. Du-te afară. Maică-ta e bolnavă, tâmpitule.

Mătușii Evie îi plăcea cuvântul acela: tâmpit.

Unchiul Mickey a ieșit pe ușa din față, cu țigara și o bere în mână. Am crescut într-o familie de fumători. De cele mai multe ori, nu mă deranja fumul de țigară. Și nu mă împiedica să-mi placă de unchii și mătușile mele. Unchiul Mickey zicea că fumătorii sunt mai interesanți decât nefumătorii. Mătușa Evie îmi spunea să nu iau seama la unchiul Mickey.

— E un tâmpit.

Când spunea chestii de felul ăsta, nu era niciodată răutăcioasă. Mă întrebam cum reușea. Poate pentru că mătușa era o femeie foarte bună. Toată lumea o iubea. Unchiul Tony zicea că Evie e ca Nana, dar cu gura spurcată.

— Gura spurcată a luat-o de la Popo.

Mi-am zis că are dreptate. Și mătușa Lulu, în fine, era singura care nu fuma. Și nici bere nu bea. Ea și tata erau băutori de vin. Erau și singurii care făcuseră o facultate. Unchiul Mickey zicea că, dacă mergeai la facultate, deveneai un snob. De obicei tata doar asculta conversațiile fraților lui, fără să se amestece în discuție.

Am ieșit pe verandă și m-am apropiat de unchiul Mickey.

— Deci, vato, anul ăsta termini liceul sau ce?

— Sau ce, am zis.

— Ești deștept.

— Mda.

Îl plăceam cu adevărat pe unchiul Mickey. Avea părul lung și cioc, și cei mai drepți dinți pe care îi văzusem vreodată. Pielea îi era uscată de la soare și nu părea să dea doi bani pe ce credea lumea despre el. Era înalt, avea tatuaje și multora le era frică de el. Dar unchiul era de fapt un tip de treabă. Când eram copil, avea obiceiul să mă ridice în brațe, iar eu credeam că pot să văd lumea întreagă de pe umerii lui. Și mereu îmi strecura bancnote în palmă — bancnote de un dolar, de cinci, de zece, de douăzeci — felul lui de a mă iubi.

— Când o să te lași de fumat chestiile alea?

— Când o să crăp, futu-i.

Unchiul a râs. Unchilor mei le plăcea cuvântul cu F. Tata zicea că aruncau cuvântul acela peste tot, ca și cum ar fi fost o minge de fotbal. Era felul lui de a spune că, doar pentru că lor le plăcea cuvântul acela, nu însemna că eu aveam voie să-l vântur prin casă. Nup.

M-am așezat lângă el, fără să zic nimic.

— Ești ca taică-tău, a zis unchiul Mickey. Îți place prea mult să stai și să gândești.

— Ei, mă gândeam doar că, dacă te lași de fumat, o să trăiești mai mult. Știi, ai putea să fii mai mult pe aici, să îndeși bancnote în buzunarul meu.

Unchiul a rânjit.

— Deci, cabrón[15], singurul motiv pentru care vrei ca eu să trăiesc mai mult e ca să-ți pot da mai mulți bani?

— Nup. Vreau să trăiești mai mult pentru că te iubesc, FFF.

— Poți să spui fut când ești cu mine.

— Știu.

Mi-a tras o castană în creștet. Mereu făcea asta. Avea dreptate tata: fiecare are felul lui de a iubi.

— Sunt mândru de tine. Ești un puști de treabă. O să fii cineva.

Suntem cu toții cineva. Așa credeam eu.

M-am întors în living. Meciul se terminase. Cowboys pierduseră, ceea ce nu adusese nimănui buna dispoziție. Tata vorbea la telefon cu unchiul Julian și avea o mină serioasă. Unchiul Julian și tata erau foarte apropiați, chiar dacă unchiul era mult mai în vârstă. Tata a închis telefonul, iar unchii și mătușile îl întrebau din priviri: Ce-a zis?

— Julian e de acord cu mine.

Unchiul Tony părea oarecum scârbit.

— Ei, Vicente, asta e o afurisită de surpriză, futu-i.

— Uite ce-i, Tony, să nu începi acum.

— Tu nu mai pupi alte beri, a zis mătușa Evie, cu ochii la unchiul Tony.

Acesta a clătinat din cap și a arătat spre tata.

— De ce trebuie să fie el responsabilul?

Tata avea un aer cum nu se poate mai răbdător.

— Tony, nimeni nu e responsabilul. Suntem toți responsabili.

Unchiul Tony și-a băgat o țigară în gură, dar nu a aprins-o.

— Ce-or să facă ăia de la Mayo? Absolut nimic. Doctorii ăia pinche gringo nu știu niciun rahat.

Mătușa Lulu și-a încrucișat brațele.

— Nu e adevărat, a zis ea. Și nici nu sunt toți gringo. Există medici buni și medici proști. Mama trebuie să meargă la Mayo.

Atunci tata a anunțat, pe tonul lui hotărât:

— Evie și cu mine o s-o ducem… și cu asta, basta. I-am făcut deja programare. Trebuie să fim acolo miercuri.

Unchiul Tony nu părea foarte bucuros.

— Și pe urmă ce, Vicente?

Mătușa Evie nu ascundea faptul că își pierduse răbdarea cu unchiul Tony.

— De parcă el știe, a spus mătușa. Nu știm. Trebuie să aflăm ce se întâmplă în corpul mamei.

Unchiul Tony și-a scos țigara din gură.

— Și orele tale? Sau profesorii de desen nu trebuie să meargă la muncă?

Tata i-a trimis un zâmbet belicos.

— Numai când vor ei.

Unchiul Tony a rămas tăcut o clipă, apoi a zis:

— Scuze, n-am vrut…

— Știu, a spus tata.

La un moment dat, revenise în living și unchiul Mickey.

— Cât timp o să stea acolo? a întrebat.

— Nu știu, a răspuns tata. O să vedem.

Unchiul Mickey avea o expresie ciudată.

— Păi, numai să n-o lași să moară acolo, futu-i.

Toată lumea a rămas tăcută mult timp. Apoi tata a zis:

— Mickey, n-o s-o lăsăm să moară acolo.

Mătușa Lulu s-a uitat la unchiul Mickey.

— Nu știm dacă e pe moarte.

— Ai dreptate, a zis tata. Îi vor face analize. Și pe urmă o aducem înapoi. Însă trebuie să știm ce se întâmplă.

Unchiul Mickey a dat aprobator din cap. Apoi s-a uitat la tata și a șoptit:

— Cel puțin tu știi cum să discuți cu doctorii. Ești și tu bun la ceva, puto[16].

Toată lumea din cameră a început să râdă. Tata, și unchii, și mătușile mele — dacă e ceva la care se pricep, atunci se pricep să râdă. Tata numea soiul ăsta de comportament a fluiera în beznă. Păi, presupun că dacă te trezești singur în întuneric, ai putea să și fluieri. Se va face mereu dimineață, după care întunericul va reveni. Soarele va răsări și apoi soarele va apune. Și iar ești în întuneric. Dacă nu fluieri, tăcerea și întunericul te vor înghiți.

Treaba e că eu nu știam să fluier. M-am gândit că va trebui să învăț.

---

[15] Afurisitule, în spaniolă.

[16] Afurisitule, în spaniolă.

CECZ = Rugăciune

Am trecut pe lângă camera Nanei și am văzut că ușa era pe jumătate deschisă. M-am uitat pe furiș înăuntru, așa cum făceam întotdeauna, de când eram copil. Nana era trează și se ruga cu rozariul în mâini. Mi-a făcut semn să intru și a bătut cu palma pe pat. M-am așezat lângă ea. Mi-a mângâiat brațul cu mâna ei.

— Ești puternic, a zis.

N-am crezut-o, dar am dat din cap.

— Pentru cine te rogi? am șoptit.

— Pentru unchiul Mickey.

— Are nevoie de rugăciuni.

Nana a zâmbit și a încuviințat.

— Noi toți avem nevoie de rugăciuni.

Și-a închis ochii și a continuat să se roage. Îi ascultam șoaptele, iar mintea mea a început să rătăcească. Îmi ieșea din ce în ce mai prost faza cu gânditul. Vedeți voi, dacă vrei să te rogi, trebuie să te concentrezi. Gânditul nu era rugăciune — măcar atâta lucru știam. Nu fusesem niciodată capabil să mă concentrez și să țin toate gândurile departe. Poate că rugăciunile erau prea de modă veche pentru mine. Tata spunea că atunci când era copil voia să fie Sfântul Francisc — și apoi descoperise că nu avea chemare. Încă nu știam care era chemarea mea, dar Sfântul Francisc sigur nu era în plan.

Cât timp s-a rugat Nana, am închis ochii. I-am spus lui Dumnezeu că eu am nevoie de Nana mai mult decât are El. Ai primit deja cu vârf și îndesat. Mă întrebam dacă Nana ar fi fost de acord cu

rugăciunea mea. Probabil că nu. Mi-ar fi zis că sunt un malcriado. M-am gândit că o să-i trimit mai târziu lui Sam un mesaj: CECZ = rugăciune. M-am întrebat dacă era normal pentru un adolescent de vârsta mea să se gândească la rugăciune. Poate că da. Poate că nu. Care era faza cu mine și cuvântul normal?

O ascultam pe Nana rostind în șoaptă Ave Maria și mi-am zis: Ce-ar fi dacă rugăciunea ar dispărea din lume? Lumea ar mai fi OK? Nu că acum lumea ar fi prea OK. Lumea reală nu era și lumea tatei. Lumea reală credea în puterea pumnului, în arme și violență și război. Iar eu începeam să cred că sunt o parte mai importantă a acestei lumi decât eram dispus să accept.

Am văzut tipi ca Enrique Infante și ca idiotul de Eddie, care nu aveau niciun respect pentru nimeni. Asta mă înfuria, și în mine se întâmplau mici explozii, ba chiar voiam să-l pocnesc pe Dumnezeu pentru că mi-o lua pe Nana, ceea ce era super stupid, pentru că Dumnezeu nu era cineva pe care să-l poți lovi și, oricum, ce fel de tip e ăla care vrea să-l pocnească pe Dumnezeu? Tata nu credea în violență, în pumni și lovituri. Presupun că eu credeam. Adică, tipul ăla, Eddie, îl luasem în colimator. Și știam deja părerea tatei, cum că să lovești o altă ființă umană doar pentru că ți-a făcut rău nu este un mod potrivit de a-ți trăi viața. Și poate că avea dreptate. Gândul acela, însă, nu-și avea locul în mine.

Eu (și rugăciunea)

Înainte să plecăm de la Nana, i-am trimis lui Sam un mesaj: Ce-ar fi dacă rugăciunea ar dispărea din lume?

Sam: Grea asta. Nu e pe felia mea

Eu: Nici a mea

Sam: E momentul să mă consult cu Sylvia lol

Eu: Vb serios. Crezi că lumea are nevoie de rugăciuni?

Sam: Lumea s-a dus dracului

Eu: Fii serioasă

Sam: Sunt serioasă

Eu: Nu mă ajuți

Sam: O să mă rog pentru tine

Eu: Foarte nostim

Sam: Serios Sally

Eu: Pe curând

Sam: Nu fi supărat

Eu: Dacă vb la tel ți-l închideam în nas

Ne îndepărtam de casa Nanei, iar tata s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Ce-i așa de amuzant?

— Nimic.

— Nu-i scriai un mesaj lui Sam?

Am dat din cap.

— Tu și Sam… sunteți la fel.

Nu puteam să-l contrazic. O parte din mine voia să rămân tăcut, cu gândurile mele, iar o alta voia să stea de vorbă cu tata. Și atunci m-am auzit întrebându-l:

— Ce s-ar întâmpla dacă rugăciunile ar dispărea din lume?

— Asta e simplu. Ar dispărea și lumea.

— Vorbești serios?

— Cred că da.

— Ai vreo dovadă?

— N-o face pe deșteptul. Nu, n-am nicio dovadă. Nu am nevoie de dovezi.

— Nana se roagă pentru noi. Asta înseamnă că lumea noastră o să dispară… când moare Nana?

— Nu.

— Nu?

— Pentru că ne lasă pe noi în urma ei. Și mai lasă în urmă și alți oameni… alții care se roagă.

— Tu?

— Eu sunt unul dintre ei. Da.

— Tu pentru ce te rogi?

— Pentru mai multă bunătate în lume. Și apoi mă rog pentru tine.

Dacă tata n-ar fi fost la volan, l-aș fi îmbrățișat. Apoi mi-am zis: Cum poate omul ăsta să iubească atât? M-am simțit ca ultimul nesimțit. Cum am putut să mă gândesc sau măcar să-mi pun întrebări despre bărbatul ale cărui gene le port? Oricum, ce însemna structura genetică, în comparație cu bărbatul care m-a crescut și iubit? Eram într-adevăr un mare nesimțit.

Și rugăciunea? Cum poți să te rogi unui Dumnezeu pe care vrei să-l pocnești?

Tata

Tata nu a vorbit prea mult pe drumul spre casă. Uneori tăcerile sunt mai plăcute, însă alteori, nu. Într-un târziu, am spus:

— Azi a fost altfel, la Nana.

— Da. Cred că așa va fi o vreme. Sper…

Nu și-a terminat gândul.

— Ce speri?

— Sper că o să ne descurcăm.

— Ne-am descurcat când a murit Popo.

— Cred că da. Dar Popo era Popo și Nana e Nana… și nu e același lucru.

Știam ce vrea să spună.

— Mda, cred.

— Familiile pot fi dificile. Oamenii devin furioși când le e frică.

— Mai ales unchiul Tony.

— Da, unchiu-tău Tony e…

— Pricep, tată. Serios.

Tata a încuviințat.

— Ne străduim cu toții.

— Știu, dar tu și cu mine, noi nu suntem dificili. Și suntem o

familie, nu?

— Da, Salvie, suntem. Cât despre familie, tu, eu și Maggie suntem cea mai ne-dificilă familie cu putință. Dar nu suntem o familie complet independentă. Aparținem unui ceva mai mare decât noi, corect? Știi, când eram mai tânăr, am încercat din răsputeri să mă desprind de familia mea.

— De ce?

— Era prea greu, prea dificil, prea complicat. Pentru o bună perioadă de timp, am trăit într-un fel de exil autoimpus. Am plecat la facultate, mi-am trăit viața cum am vrut, am alergat după visele mele, am încercat să-mi învinge demonii. Probabil că m-am crezut în stare să fac toate astea de unul singur. Mă rog, am crezut că, fiind homosexual, familia mea mă urăște, sau nu mă înțelege, ori că m-ar alunga. Așa că m-am alungat singur. A fost mai ușor pentru mine să pretind că nu aparțin unei familii. Am încercat să mă prefac, să cred că nu aparțin nimănui.

— Ce s-a schimbat, tată?

— Eu m-am schimbat. Asta e ceea ce s-a schimbat. Eu. Eu nu am vrut să trăiesc fără familia mea. N-am vrut. Și apoi erai tu.

— Eu?

— Da. Mama ta era aici. Avea nevoie de ajutor. M-am întors.

— Chiar ai iubit-o pe mama, nu-i așa?

— Cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Tu m-ai adus înapoi în familie. Vreau să știi asta.

— Eu?

— Da.

Nu a mai spus nimic. A tras mașina pe dreapta.

— Poftim, a zis, treci tu la volan.

Eu? Eu l-am adus înapoi în familie? Uau. Va trebui să mă gândesc la asta. M-a făcut fericit faptul că mi-a putut vorbi despre ce simte. Și că avea nevoie să conduc eu — că avea nevoie să fac eu ceva pentru el. Și asta m-a făcut fericit.

Am mers pe I-10, întrebându-mă dacă tata va continua conversația pe care o începuse. Uneori începea să-mi spună ceva despre el și o lăsa baltă exact în mijlocul poveștii.

— Am nevoie de o țigară.

— Nu se fumează în mașină, i-am zis.

— Oricum, nu le-am luat cu mine.

— Bun.

— Bun. Ții la unchii și mătușile tale, nu?

— Da. Îmi place că nu pretind a fi ce nu sunt. Sunt pur și simplu ei înșiși. Asta îmi place.

— Și mie, a zis tata, dând din cap. Treaba e însă că în familia asta nu prea suntem normali. Nu dăm bine ca familie, pe Facebook. Nu ne purtăm frumos, înjurăm, bem prea multă bere și spunem ce nu trebuie. Nu încercăm să fim un model al familiei americane. Suntem doar așa cum suntem. Și nu ne stă în fire să fim perfecți. Dar, știi ceva? Am greșit că nu am avut încredere în ei. Nana are o vorbă: Solo te haces menos. Știi ce înseamnă?

— Tată, știu spaniola.

— Da, dar știi ce înseamnă?

— Cred că înseamnă că nu ceilalți te fac să te simți singur. Tu însuți o faci.

— Deștept băiat. Am trăit departe de familie pentru că n-am avut încredere în ei. N-am avut încredere că mă iubesc suficient. Să-mi fie rușine. Nu voi putea recupera toți anii aceia.

S-a uitat la mine.

— Niciodată să nu-i subapreciezi pe cei care te iubesc.

Am încuviințat.

— Știu că uneori crezi că oamenii sunt aidoma cărților. Dar viețile noastre nu au intrigi clare și logice, iar noi nu spunem întotdeauna lucruri inteligente și frumoase, așa cum fac personajele din romane. Viața nu e așa. Și noi nu suntem niște scrisori…

— Adică, așa ca cea pe care mi-a lăsat-o mama.

— Nu la ea mă refeream, dar acum că ai pomenit-o… uite ce-i, nu putem să înghesuim ceea ce simțim și ceea ce gândim… nu putem pune ceea ce suntem și tot restul într-un plic și apoi să spunem Acesta sunt eu. Nu știu ce încerc să spun. Presupun că am doar niște regrete. Îmi pare rău să te informez că regretele fac parte din viață.

— Dar chiar trebuie să fie așa?

— Da, cred că trebuie să fie chiar așa. Pentru că întotdeauna vom face greșeli.

A tras aer în piept. Încerca să-mi explice mie ceva — și poate chiar sieși.

— Hai să zicem așa: Arată-mi tu un om fără regrete, și eu o să-ți arăt un om fără conștiință.

— Păi, tată, am zis dând din cap, măcar tu ai conștiință.

A început să râdă.

Atunci am început și eu să râd.

Să fluieri în beznă.

CECZ =

Natură? Educație?

Ajunși acasă, tata s-a dus direct în atelier. Munca era mai bună decât țigările. Știam că va începe un tablou nou. Își scotea o pânză deja montată pe ramă și începea. Abia după aceea reușea să doarmă. Îmi spusese odată că el nu făcea artă. „Arta e ceva ce sunt.“

Eu nu eram deloc o fire artistică și nu descoperisem nimic din ce ar fi putut să semene cu ceea ce avea tata, așa că am plecat la mine în cameră.

I-am trimis mesaj lui Sam: Ești acasă?

Sam: Unde să fiu?

Eu: Mâine școală

Sam: Mda m-am despărțit de Eddie

Eu:

Sam: Tipii sunt nașpa. Nu mă mir că taică-tău nu are o relație

Eu: Lol

Sam: Pe bune

Eu: Nu poți să elimini toți tipii de pe planetă

Sam: Dc nu? Lol

Eu: Poți să trăiești fără mine?

Sam: Rahat îngâmfat ce ești

Eu: Lol. Mă bag la somn

Sam: Somn ușor

Eu: La fel

Mi-am pus telefonul la încărcat și am potrivit alarma pentru ora 6:30.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi aduc aminte dacă mă spălasem pe dinți. Nu conta — dacă n-o făcusem, oricum nu mai aveam de gând. Am mângâiat-o pe Maggie, întinsă pe pat lângă mine.

Înainte să mă ia somnul, m-am gândit la ce spusese tata — că viața nu era mereu simplă și frumoasă ca o carte și că nu avea o intrigă plină de personaje care să spună lucruri profunde și inteligente. Aici însă nu avea dreptate. Vedeți voi, tata spunea lucruri inteligente și frumoase. Și erau adevărate. Erau cele mai adevărate lucruri din lumea asta. Și atunci eu de ce nu puteam să fiu ca el?

Mi-a venit o idee, așa că am intrat pe internet și am început să caut informații. Am găsit un articol: „Natură sau educație în psihologie. Această dispută din cadrul psihologiei analizează măsura în care anumite trăsături comportamentale sunt produsul unor caracteristici moștenite (adică genetice) sau dobândite (adică învățate).“

Am citit câteva articole și mi s-a părut că nimeni nu știe de fapt răspunsul la această întrebare. La întrebarea mea: Ce e mai important? De unde anume venea, de fapt, energia mea interioară — din caracteristicile genetice moștenite de la tatăl meu biologic, sau din cele dobândite de la tata, omul care m-a crescut?

Care dintre tații mei va influența în mod hotărâtor devenirea mea ca om?

Eu (în întuneric)

M-am trezit la ora 3:14 dimineața. Visasem că mergeam prin ploaie. Mă rătăcisem, în vis. M-am gândit la prima zi de școală, când mă prinsese ploaia și mă simțisem atât de singur. M-am uitat la ecranul telefonului. Nu reușeam să fac față lucrurilor care se întâmplau în viața mea. Sam și spaima pe care o trăsese cu jigodia de Eddie. Nu voiam să mă gândesc la asta. Nana și cancerul. Nu voiam să mă gândesc la asta. Eu și schimbările care simțeam că mă macină. Nu voiam să mă gândesc la asta. Eu și facultatea, și viitorul, și eseul acela idiot pentru admitere, pe care nici măcar nu mă gândisem să-l scriu. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Așa că am început să mă gândesc la familia mea și la toate lucrurile bune pe care mi le aminteam despre ea: la momentul acela în care unchiul Mickey mă ridicase în brațe, când un câine de pripas se repezise direct la beregata mea; la dimineața în care mătușa Evie ajunsese la spital, după ce căzuse de pe o scară, în timp ce instala beculețele de Crăciun, și la șirul de înjurături care îi scăpaseră pe gură în timp ce zăcea întinsă la podea; la după-amiaza când Popo căzuse de pe acoperiș și se scuturase pur și simplu de praf, râzând, în timp ce Nana clătina din cap și își făcea cruce; la weekendul pe care unchiul Mickey îl petrecuse la închisoare, ratând ziua mea de naștere; la dimineața de vară în care am aruncat cu pietre într-un viespar și am ajuns la camera de gardă, cu mătușa Lulu, care m-a frecat apoi trei zile la rând cu un soi de alifie; la vara pe care mi-o petrecusem acasă la Nana, pentru că tata ținea niște cursuri în Barcelona, și la grătarul pe care îl făcuserăm la Nana, cu mine numărând toate cutiile de bere și banii pe care i-am câștigat vânzând aluminiul la punctul de reciclare; și la piramida umană pe care o făcuserăm în curtea din spate, când mi-am sărbătorit împlinirea a cincisprezece ani, și eu fusesem vârful piramidei. Părea că toate lucrurile pe care le trăisem îmi alergau prin cap ca o haită de câini care fuge pe străzi, câini care aleargă și aleargă, fără să se poată opri, nici măcar atunci când obosesc.

Am zâmbit în sinea mea. Mulți oameni pe lumea asta au o viață cu adevărat de rahat, și nici măcar nu e vina lor. Ca Fito. Unii oameni s-au născut pur și simplu în familia greșită, sau au fost adoptați de familia greșită, ori s-au născut cu ceva frânt înăuntrul lor. În tata nu exista nimic frânt, chiar dacă unii credeau altfel, pentru că era gay. Oamenii aceia se înșelau, însă. Ei nu-l cunoșteau.

Eu. Și pumnii mei.

Am trecut pe lângă tipul pe care îl lovisem în stomac pentru că mă făcuse pinche gringo. S-a uitat urât la mine. O parte din mine voia să-i spună Îmi pare rău și Eu chiar nu sunt așa. Dar, în fine. Chiar eram așa. Mă întrebam dacă nu ar fi trebuit să-i mărturisesc tatei despre incidentul respectiv, pentru că îi spuneam aproape tot ce mi se întâmpla. Însă deocamdată nu articulasem nimic în cuvinte. Cum zicea Sam mereu: „Dacă nu poți exprima în cuvinte, atunci pur și simplu nu știi.“

Strâng pumnul.

Acesta e pumnul meu.

Vreau să dau cu pumnul într-un zid și să-i spun lui Dumnezeu să o facă bine pe Nana. Iar apoi să-l pocnesc și pe El.

Vreau să-i trag lui Eddie un pumn să-l las inconștient, să-l fac să-i ceară iertare lui Sam.

Mă tot gândeam că s-ar putea să ajung la fel ca tipul ale cărui gene le port în mine. Și uram în continuare gândul acela.

Sam

Sam m-a sunat după ore. Nu se simțea bine și rămăsese acasă.

— Chiar ești bolnavă?

— Da. M-a îmbolnăvit Sylvia.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat.

— Asta da noutate.

— Du-te dracului.

Uneori, când Sam și mama ei se certau, Sam cădea în depresie. Un alt semn care mi-a indicat că era întoarsă rău a fost faptul că mă sunase. Noi nu prea vorbeam la telefon. Cel mult ne trimiteam mesaje.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Sigur că vreau să vorbim, ce rahat. Te-am sunat, nu?

— Cred că ar trebui să vii aici, i-am spus.

— Bine.

— Îți pregătesc ceva de mâncare.

— Mi-e al dracului de foame.

— Bine, bine, gata cu înjurăturile.

— Te-am ofensat, Sally?

— Există și alte cuvinte în vocabularul tău. Folosește-ți și tu imaginația.

— Puritanule.

— Gură de canal.

— Băiat alb.

— Iubitoare de tipi răi.

M-am dus în atelierul tatei. Se uita la fotografii vechi.

— Salut.

— Salut, a zis și el și mi-a zâmbit.

— Ce ’aci?

— Caut o poză cu Nana. Una anume.

— De ce?

— Îmi trebuie pentru un tablou.

Am dat din cap.

— Mătușa ta Evie și cu mine plecăm la Scottsdale mâine după-amiază.

Pentru o clipă, ne-am studiat unul pe celălalt din priviri.

— Știu că vrei să vii și tu…

— Tată, l-am întrerupt, rămân aici să păzesc cetatea.

A zâmbit — pe urmă a râs.

— Îți aduci aminte?

Așa îmi spusese prima dată când mă lăsase singur acasă.

M-a privit.

— O să fiu sincer cu tine.

— Mereu ai fost sincer cu mine, tată.

— Din ce știi tu.

— Din ce știu eu, am zis, râzând.

— Mi-e puțin frică. Adică, nu, stai s-o iau de la capăt. Mi-e foarte frică.

— Nana?

— Da. Am sentimentul ăsta. Știi unde vreau să ajung? Va trebui să ai răbdare cu mine. E, într-un fel, ca atunci când înveți o limbă nouă. Nu e ceva ce ajungi să stăpânești cu ușurință.

Sam mi-a trimis un mesaj: Trimite-o pe Maggie afară să mă întâmpine.

Am deschis ușa de la intrare și m-am uitat cum alergă Maggie spre Sam, dând din coadă. M-am uitat cum o linge pe față, cu un gest familiar, apoi la zâmbetul lui Sam și la felul în care o îmbrățișează.

Sam și Maggie au urcat în salturi treptele verandei. Sam s-a uitat la mine scrutător.

— Știi, ar trebui să-ți faci un tatuaj.

— Nu e genul meu.

— Ai dreptate. Nu e genul tău. Îmi placi așa cum ești. Mai mult sau mai puțin.

— Mai mult sau mai puțin?

— Mda. Îmi place că nu ești ca alți băieți care-mi plac.

— Da, știu.

— Pari dezamăgit, Sally.

— Păi…

— Ce?

— Nimic… Ce-ar fi dacă ai descoperi că sunt altfel? Știi, cineva care se dovedește a nu fi așa cum ai crezut?

— Sally, eu te cunosc.

— Serios?

— Vorbești fără noimă. Vino. Hai să intrăm.

Tata pregătea faimoasele lui taco. Sam adora tacoul preparat de tata. Și eu la fel. Maggie, nu mai vorbim. Sam și cu mine ne-am dus în living, unde se simțea mirosul micilor tortilla de porumb pe care tata le îndoia și le prăjea. Doamne, adoram mirosul ăla. În timp ce vorbea, Sam își tot încrucișa și desfăcea brațele peste piept.

— Mama e așa o ticăloasă.

— Retrage-ți vorbele.

— Odată ce ai zis ceva, nu mai poți să-ți retragi vorbele.

— Ba poți.

Sam era în stare să-ți arunce niște priviri care să te oprească în mijlocul frazei. Dar și eu puteam să fac la fel.

— Retrag ce-am spus, a zis și și-a încrucișat brațele. E rea. Poate să fie foarte rea.

Am dat din cap.

— Știi ce mi-a spus? „Dacă nu te păzești, fetițo, o să ajungi dansatoare la bară, pe jumătate goală, înconjurată de bărbați bătrâni, obsceni și băloși. Și mai zici că vrei să mergi la Stanford?“ Nu avea niciun drept să spună așa ceva.

— Trebuie să recunosc faptul că în momentul ăsta n-o plac foarte tare pe maică-ta.

— Bun, a zis zâmbind și s-a trântit pe canapea. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ai plăcut-o vreodată pe mama?

— Păi, n-o prea cunosc. Nu pare prea interesată de a se lăsa cunoscută de alții. De mine, în niciun caz.

— Mda, cred că ai dreptate.

— Sam, tu îți dorești să fii mamă la un moment dat?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Niciodată?

— Nu chiar. Dar tu, Sally? Vrei să fii tată la un moment dat?

— Mda, sigur că vreau. Vreau trei copii.

— Trei?

— Poate patru. Asta ar fi super.

— Păi, mult succes în încercarea de a convinge o fată să se mărite cu tine.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Dar apoi i-am observat privirea tristă.

— Știi, Sally, cred că mi-ar fi frică să fiu mamă. Nu cred că aș fi o mamă bună.

— Hei. Cred că ai fi o mamă super.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că ai foarte mult aici, am spus și am arătat spre inima mea, împungând cu degetul locul de deasupra. Nu e nevoie de

altceva.

— Semeni perfect cu tatăl tău, înțelegi ce zic? Adică, știu că nu e de adevărat…

— Da, așa e.

— Așa e, a zis și Sam, dând din cap.

Și în clipa aceea mi-am dorit din toată inima mea chinuită ca tata să fi fost tatăl meu biologic.

Apoi i-am auzit vocea reverberând în toată camera.

— Vrea cineva taco?

Maggie a mâncat unul. Atât avea voie. Tata a mâncat trei. Sam și cu mine am mâncat fiecare câte cinci.

Am condus-o pe Sam acasă. Seara era liniștită, vremea, aproape perfectă.

— Tata pleacă mâine.

— O duce pe Nana la Clinica Mayo?

— Mda.

— Nu vrei să vorbim despre asta chiar acum, nu-i așa?

— Cred că nu.

— Fă-mi o favoare: Nu mai aduce în discuție lucruri despre care nu vrei să vorbești.

— Bine, bine. Mai lasă-mă. Vreau și nu vreau să vorbesc despre asta.

— Înțeleg. Nana e tare drăguță.

— Da, este.

— Sally, ți-e frică?

— Nu am pierdut niciodată pe cineva drag. Mă rog, nu e adevărat. L-am pierdut pe Popo.

— Și ți-ai pierdut mama.

— Da, Sam, așa e. Dar nu-mi mai amintesc. Dacă nu-ți mai aduci aminte de ceva, nu te doare.

— Sally, n-ar fi super dacă am putea pur și simplu să apăsăm un buton de ștergere din creier și să uităm momentele în care ne-am simțit răniți?

— Ar fi bine. Dar poate că nu. Adică, durerea face parte din viață, nu?

— Exact. Uneori chiar e nasol.

— Presupun că nu putem să ne alegem doar lucruri bune pe care să ni le amintim, nu crezi?

Am urmărit-o cu privirea până a intrat în casă. Am rămas acolo, o vreme. A scos capul pe ușă și mi-a zâmbit. Mi-a făcut cu mâna. Foarte drăguț. I-am făcut și eu cu mâna.

Eu și tata

Vântul și ploaia care îmi răpăia în geam m-au trezit. Apoi a început să fulgere. Și să tune, cerul parcă încerca să se rupă în două.

Mi-am luat în grabă pantalonii și am dat fuga pe veranda din față, cu Maggie după mine. Trebuia să admir spectacolul — era una dintre plăcerile mele. N-am fost surprins să-l găsesc pe tata acolo, fumând o țigară. Privea cum fulgeră și cum cade ploaia. Am rămas lângă el, în picioare. Tata și-a petrecut brațul pe după umerii mei. M-am sprijinit de el și ne-am uitat împreună la fulgere, ascultând trosnetele tunetelor și ploaia care cădea ca o perdea. Nu știu cât am stat așa acolo. Erau uneori momente în care timpul nu mai exista. Sau poate că exista, dar, mă rog, nu mai conta.

Nu am rostit niciunul vreo vorbă. Tata avea dreptate. Existau într-adevăr prea multe cuvinte în lume. Nu ne trebuie altceva decât sunetul ploii.

Furtuna a fost zdravănă. Dar nu mi-a fost frică. Știam că iubirea tatei e mai puternică decât orice furtună.

— O să te descurci? a întrebat încet.

— Da.

— Fără petreceri nebune?

— Doar Sam. Cred că e suficientă nebunie.

— O să te sun în fiecare zi, a spus, râzând.

— Cât timp o să fii plecat?

— Nu știu.

Am dat din cap.

— Hai să dormim puțin. Trebuie să mă trezesc devreme.

— Nu, am zis. Hai să așteptăm să se termine furtuna.

Între furtuni

Aerul se limpezise, cerul era de un albastru atât de intens, cum nu mai văzusem.

M-am gândit la ce îmi spusese tata într-o zi de vară. Căzusem, aveam genunchiul julit și plin de sânge. Ne așezaserăm pe veranda din spate, iar tata îmi curățase rana și îmi lipise un leucoplast peste ea. Cerul tocmai se luminase, după o furtună de vară. Plânsesem, iar tata încerca să-mi smulgă un zâmbet.

— Ai ochii de culoarea cerului. Știai?

Nu știu de ce mi-am amintit asta. Poate pentru că știam că îmi spunea că mă iubește.

Oricum, ochii mei nu erau nici pe departe la fel de frumoși ca cerul. Nici pe departe.

Ședeam pe treptele din față și inspiram aerul proaspăt, când mătușa Evie și Nana au oprit mașina în fața casei. Nana a coborât și mi-a zâmbit, ca și cum nu ar fi fost bolnavă. Stătea pe alee, îmbrăcată într-o rochie albastru-pastel, care îmi mintea de o zi de vară. Arăta la fel ca întotdeauna: drăguță, puternică și fericită. Am coborât treptele în salturi și am luat-o în brațe.

— Mijito de mi vida[17], ești așa de frumos.

— Înfățișarea nu are importanță.

— Așa e, a zis, prinzându-mi fața în palmele ei, la fel cum făcuse de atâtea ori înainte. Toți oamenii sunt frumoși.

— Nu chiar toți, am spus.

— Ba toți.

I-am zâmbit. Nu aveam de gând s-o contrazic.

Tata a coborât treptele, cu o valiză în mână. I-am privit, pe el și pe mătușa mea, rearanjând bagajele în portbagaj.

Mătușa Evie mi-a făcut cu ochiul.

— Bună, drăguță.

Asta era chestia ei. Toată lumea era drăguță.

— Bună.

— O să fii băiat cuminte?

— Întotdeauna sunt băiat cuminte, mătușă Evie.

— Întotdeauna?

— Ei, în cea mai mare parte a timpului.

— Păi, pentru mine e suficient.

Tata a deschis portiera pentru Nana.

— Gata?

Nana a înclinat din cap, și pe chip i-a trecut o umbră de tristețe.

Mi-a făcut cu mâna.

I-am răspuns în același fel.

L-am îmbrățișat pe tata. Avea un aer serios.

— Să ai mare grijă de Maggie.

— Așa fac.

— Spune-i lui Sam că mă bizui pe ea să te țină departe de belele.

— O să-i spun.

Mătușa Evie m-a strâns în brațe și a sărit pe bancheta din spate. I-am urmărit cu privirea în timp ce se îndepărtau. M-am gândit la furtuna din noaptea trecută. Una se terminase, o alta începea.

---

[17] Sufletul meu/viața mea, în spaniolă.

Eu. Fito. Prieteni.

În seara aceea, tata m-a sunat să-mi spună că o internau pe Nana la Clinica Mayo. Îmi lăsase un card ATM, în caz că aveam nevoie de ceva.

— Să nu-ți faci de cap cu cardul ăla.

Știam că glumește. Stăteam în fotoliul de piele al tatei, cu Maggie întinsă la picioarele mele. Când am terminat de vorbit cu tata, mi-am rotit privirea prin casă. M-am uitat îndelung la tabloul pictat de tata și agățat pe perete. O pictură de dimensiuni mari care ocupa aproape întreg peretele. Înfățișa un grup de copii adunați în jurul unei piñata. Copiii erau frații și surorile lui. Iar cel care lovea piñata era unchiul Mickey. Puștiul care era tata stătea deoparte. Adoram tabloul acela. Dar, uitându-mă la el, m-am simțit iar singur. Nu voiam să mă simt singur. Știam că voi începe să mă gândesc la lucruri. Rahat.

Mi-am turnat un pahar cu apă rece, iar prin minte mi-a trecut un gând: Dacă dau accidental peste tatăl meu biologic, oare ne-am recunoaște unul pe altul, pentru că semănăm? Am și? Nu e tatăl meu, nu e tatăl meu, nu e tatăl meu.

*

I-am trimis un mesaj lui Sam: Mă simt singur. Petrecere în pijama?

Sam: Aii. Nu pot. Mâine am școală. Și Sylvia e belicoasă.

Eu: Ce s-a întâmplat?

Sam: E supărată, știi tu, pe chestia cu Eddie, și mi-a oprit toate cererile de înscriere la fac. E supărată. Și eu sunt supărată. Un iad

Eu: Îmi pare rău.

Sam: Tre' s-o tai. Sylvia tocmai a intrat în cameră. Scrie ceva pe oglinda mea din baie. VBMT

M-am hotărât să-i scriu lui Fito: Tata a plecat. Sunt singur. Vrei să treci pe-aici?

Fito: E târziu

Eu: Unde ești?

Fito: La muncă. Nu prea am voie să stau pe tel

Eu: Nașpa. Când scapi?

Fito: 11

Eu: Vii la mine când termini?

Fito: OK. Mă mai relax puțin. Nu că aș avea oră de intrare

Eu: Cool cool. Pot să fac sandviciuri

Fito: Drăguț

Puțin după ora unsprezece, am ieșit cu Maggie pe treptele din față, să-l așteptăm pe Fito. În mod normal, în timpul săptămânii nu stăteam treaz seara atât de târziu, decât dacă aveam teme de făcut, dar oricum, n-am avut mult de așteptat. Maggie a lătrat, iar din întuneric a apărut Fito.

— Salut.

— Salut. Care-i treaba?

— Stelele, am zis.

— N-am vreme să mă uit la stele, a răspuns el, râzând.

— Nasol.

— Mda.

Am intrat în casă și i-am pregătit lui Fito un sandvici.

— Nu vrei și tu unul?

— Neeh. Cred că o să-mi fac doar niște popcorn.

— Ai popcorn?

— Mda.

Am luat o pungă și am băgat-o în cuptorul cu microunde. Fito înfuleca pe nemestecate.

— Tu nu mănânci niciodată? l-am întrebat.

— Ei, cum să nu, mama e o adevărată maestră în bucătărie, a răspuns, râzând oarecum. Mama primește tichete alimentare. Și își vinde rahatul de card Lone Star pe droguri.

— No bueno.

— No bueno e corect spus. Deci unde e taică-tău?

— Nana e bolnavă. Cancer. Au dus-o la Clinica Mayo din Scottsdale, la control. Așa că tata o să lipsească vreo câteva zile.

— Nașpa treaba cu Nana.

— Da. M-am tot gândit la asta.

— Nu e bine. Mie nu-mi e niciodată bine când încep să mă gândesc.

— Cred că nici mie. Dar, în fine, știi chestia aia despre viața

necercetată, de care vorbește mereu doamna Sosa?

— Da, da, doamna Sosa.

Fito și-a luat vocea profesoarei de engleză și o expresie complet caraghioasă.

— Viața necercetată nu merită trăită[18]. Fito, ești atent? Știi să-mi spui ce filosof a zis asta?

Apoi a râs.

— Profa aia mereu crede că nu sunt atent. Rahat, chiar sunt, mereu.

Lumea nu avea niciodată încredere în Fito. Uram chestia asta. Nici măcar Sam nu avea destulă încredere în el.

Era plăcut să stau acolo cu el și să pălăvrăgim. Am vorbit despre școală și despre profesori și am mâncat popcorn, apoi am mânat iar popcorn și am băut câteva sticle de Coca-Cola. Pe urmă, din senin, Fito a zis:

— Știi ce, la un moment dat o să mă duc să-l caut pe taică-meu.

— Pe bune?

— Da. Adică, eu și cu el avem o șansă. Înțelegi, să creăm o legătură.

Am dat din cap.

— Tu o să-l cauți vreodată pe bio-tatăl tău?

Așa îi spunea el, bio-tatăl meu.

— Și ce să-i spun?

A ridicat din umeri.

— Nimic, poate. Poate doar ai primi răspuns la întrebarea care-ți umblă prin cap.

— Poate, am zis. Nu știu. Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Mda, te înțeleg.

Fito se pricepea să citească oamenii.

— Deci, a adăugat, cum ai ajuns să te cheme Salvador?

— Bună întrebare.

— Adică, maică-ta era o gringa, nu?

— Mda.

— Și înțeleg că bio-tatăl tău nu era mexican.

— Nu cred. Nu știu. Mamei i-a plăcut pur și simplu numele, probabil.

— E un nume impunător.

— Mda, probabil.

M-am uitat la el și l-am întrebat:

— Fito, care e numele tău adevărat?

— Adam.

— Să-mi f*t una, nu se poate. Adam?

— Mda. Când m-am născut, mama se lăsase de droguri de ceva vreme, și Adam, în fine, a fost omul cel nou, iar eu trebuia să reprezint o viață nouă. Și, la dracu', știm cum a sfârșit totul. Și, nu știu cum, frații mei mi-au zis Fito pentru că aveam piciorul mic.

A ridicat din umeri.

— O tâmpenie. Am o familie tâmpită.

— Îmi place Fito.

— Și mie îmi place Fito, a zis.

Tata mă suna în fiecare zi.

Stăteam de vorbă, dar nu părea în apele lui. Și nu prea aveam multe de vorbit. Sau poate că erau prea multe de vorbit. Chiar și așa, era plăcut să-i aud vocea și îmi plăcea că-mi spunea că mă iubește. Mă întrebam dacă lui îi venea mai ușor să spună Te iubesc pentru că era gay. O întrebasem pe Sam despre asta. Mi-a zis: „Nu fi prost, Sally!“

Chiar și un tip isteț putea să fie prost. Eu eram dovada vie.

În restul săptămânii în care tata a fost plecat, am intrat pe Facebook — nu eram eu mare fan și nici nu am postat nimic. Eram unul dintre cei cărora doar le plăcea să citească postările celorlalți. Probabil aveam nevoie să nu fiu singur. Prietenii mei postau mai ales chestii stupide. Nu mă deranjau stupizeniile. Întotdeauna dădeam click pe like. S-ar fi putut spune, cred, că mă număram printre aceia care aprobau nediscriminatoriu. Nu făceam rău nimănui. Era felul meu de a face lumea să se simtă bine. După ce am închis aplicația, mi-am pus un castron plin cu înghețată. M-am așezat pe treptele din spate și m-am uitat la stele. Mi-am amintit că o învățasem pe Nana care sunt constelațiile, și cât de mândră fusese de mine că manifestam interes pentru ceruri. Și mi-am amintit ce spusese Fito — N-am vreme să mă uit la stele.

Așezat pe trepte, am ridicat privirea spre stele și m-am simțit foarte, foarte mic.

---

[18] Dicton al filosofului grec Socrate.

Eu și Sam

Sam mi-a trimis un mesaj: Vineri! Petrecere în pijama!

I-am răspuns: Petrecere în pijama!

Doamne, ce blegi mai eram uneori. Dacă i-aș fi spus însă vreodată așa ceva lui Sam, s-ar fi supărat. Nu-i plăcea ideea de a fi bleagă. Ferească sfântul. Apoi m-am gândit că majoritatea oamenilor credea că eu eram băiatul care o împiedica pe Sam s-o apuce pe căi greșite. Lumea îmi acorda prea mult credit.

Sam a venit la mine și mi-a pus eterna întrebare:

— Ce mâncăm diseară?

Doamne, pentru o fată care mânca atât de mult ca ea, te-ai fi așteptat să fie grasă. Dar nu, nu era.

— Am putea să comandăm pizza.

— De la Ardovino!

— Mda.

— Ăia nu fac livrări.

— Tata a lăsat mașina acasă.

Sam era deja cu mâna pe telefon, comanda pizza.

— Să nu uiți de salată.

*

Am hotărât să ne uităm la un film vechi, din colecția tatei. Să ucizi o pasăre cântătoare, a zis Sam.

— Tocmai l-am văzut cu tata.

— Păi, eu nu.

— Păi, eu da.

— Nasol, dragule. N-o să te omoare dacă îl mai vezi o dată.

— Serios. Uite, au scos un fel de continuare — și Atticus se dovedește a fi un rasist.

— Da, da, și tu ai citit cartea?

— Nu, dar…

— Dar… dar nimic, Sally. În versiunea asta, Atticus nu e rasist. Așa că hai să ne concentrăm, Sal.

Nu știu de ce m-am obosit să mă contrazic cu Sam. Rezultatul era mereu același. Așa că, în loc să lungesc o dispută pe care eram menit s-o pierd, am spus doar:

— Data viitoare aleg eu.

— Promit.

La mijlocul filmului, Sam m-a împuns cu un deget și a zis:

— Cred că taică-tău seamănă puțin cu Atticus Finch.

— Cel care nu e rasist.

— Da, cu ăla.

— Crezi, Sammy?

— Mda. Și e la fel de frumos ca Gregory Peck.

— Da, am spus.

— Cum se face că, atunci când rămâi să dormi la mine, tu ajungi mereu în pat?

— Pen' că eu sunt fată.

— Uneori ești așa o nerușinată, Sam.

— Da, da.

— Și cum se face că întotdeauna tu dormi cu Maggie?

— Asta ar trebui s-o întrebi pe Maggie.

— Trădătoareo, am zis, uitându-mă la Maggie.

Apoi am privit-o pe Sam.

— Cred că uneori ar trebui să mai dormi și tu pe jos.

— Taci, a spus și a stins lumina. Culcă-te.

Dar nu ne puteam opri din râs.

S-a lăsat o tăcere absolută. Pe urmă am auzit-o pe Sam:

— Spune-mi un secret.

— Un secret.

— Toți avem.

— Spune tu întâi.

Sam era foarte tăcută. Apoi a zis:

— Sunt încă virgină.

Am zâmbit în sinea mea, bucuros că nu se culcase cu niciunul dintre tipii ăia răi.

— Și eu.

A râs.

— Toată lumea știe asta, prostule. Spune-mi un secret adevărat.

Nu mi-am dat seama că urma să-i spun.

— Am o scrisoare de la mama.

— Ce? Pe bune? Pe bune?

— Da, mi-a dat-o tata.

— Când?

— În urmă cu ceva vreme.

— Ce scrie?

— N-am deschis-o.

— Ce?! Ce nu e în regulă cu tine?

Sam a aprins lumina ca să-i văd expresia de pe față.

— Ai o scrisoare de la mama ta, mama ta care e moartă, și n-ai deschis-o încă? Ce tâmpit!

— Nu sunt tâmpit. Pur și simplu nu sunt încă pregătit s-o deschid.

— Păi, când o să fii? După ce moare planeta din cauza încălzirii globale?

— Acum tu ești tâmpită.

— Ok, vorbește. Am știut eu că se petrece ceva cu tine. Pur și simplu am știut.

— Da, da.

— Să nu mă iei tu pe mine cu da, da, nesimțitule. Vorbește.

— Nu mai e nimic altceva. Mă rog, nu sunt pregătit.

— Ce se întâmplă?

— Nu am un răspuns.

Îmi dădeam seama că e exasperată.

— Uite, ți-o citesc eu, a zis ea.

— Asta e exact ce m-am gândit că o să spui… exact motivul pentru care nu ți-am spus despre ea.

Mult timp, Sam nu a mai zis nimic — dar îmi dădeam seama că e bosumflată. A stins lumina.

— Sam, nu te supăra pe mine, i-am șoptit.

— Te sperie ideea de a citi ce scrie acolo?

— Cred că da.

— De ce, Sally?

— Nu știu.

— Știi ce cred eu? Cred că ești furios pe mama ta. Pentru că a murit. Nu ți-ai mărturisit niciodată ție acest mic secret murdar.

— Ah, acum ești afurisitu' de Dalai Lama?

— Mda.

I-am zâmbit în întuneric, cu un aer de superioritate.

— Păi, când te vei simți pregătit s-o citești, Sally, o să-mi spui și mie ce ți-a scris?

— Promit. Și tu îmi promiți să nu mă pisezi la cap cu asta?

— Promit.

— Sammy, mă bucur că suntem prieteni.

— Și eu mă bucur, Sally.

S-a oprit din vorbit, iar eu îi ascultam ritmul respirației. M-am întrebat de ce fetele nu sforăie. Poate că sforăiau, dar nu și Sam. Știam că eu mai sforăiam uneori. Nu eram expert în sforăit. Stăteam întins pe jos, în sacul meu de dormit, și am început să fac o listă de lucruri în care nu eram expert. Cancer. Fete. Bărbați gay. Mame. Bio-tați. Natură vs. educație. Furie. Frică. Rugăciune. Am adormit în timp ce întocmeam lista.

Eu și tata

M-am trezit devreme. Sam dormea tun. Era clar genul somnoros. Eu, știți, nu prea.

Am stat și m-am uitat cum răsare soarele. M-a sunat tata. A zis că unchiul Julian își luase liber și că mergea la Scottsdale, să stea cu Nana cât timp era internată la Clinica Mayo.

— În seara asta iau avionul spre casă.

— Avionul? Credeam că ești cu mașina.

— Nu. Drumul cu mașina a fost prea lung pentru Nana, iar zborul durează doar o oră.

— Ah.

— Credeam că ți-am zis.

— Am uitat, probabil. Mă bucur că vii acasă. Cetatea nu e la fel fără tine.

— Ce? N-ai făcut praf totul pe acolo?

— Nup. A venit Sam la mine. Am făcut obișnuita noastră petrecere în pijama.

— N-ați mai exersat și alte săruturi, nu?

— Sigur că nu. N-ar fi trebuit să-ți spun asta.

— Verificam doar.

Am observat că nu pomenise nimic despre Nana. Dacă veștile ar fi fost bune, mi-ar fi zis ceva.

Sylvia

Făceam omletă, iar Sam o hrănea pe Maggie cu șuncă.

— Nu-i face bine, i-am spus.

— Ea pare să fie de altă părere.

M-am uitat urât la Sam.

Mi-a răspuns la fel. Pe urmă a început să scrie un mesaj.

— Cui îi scrii?

— E ceva personal.

— Mda, păi, dacă e așa de personal, de ce o faci sub nasul meu?

I-am aruncat unul dintre cele mai tari zâmbete ale mele.

— Dacă ții morțiș să afli…

— Țin morțiș.

— Îi scriu Sylviei. Azi ar trebui să mergem împreună la cumpărături.

— Ce drăguț. Alți pantofi.

— A fost doar o fază, aia.

— Aiurea. Păsările colibri au fost o fază. Mă rog, ai depășit faza aia, după care a revenit. Dar pantofii. Ăștia sunt ceva cronic.

— Cronic?

— Mda. Deci care e faza nouă?

— Vinilul.

— Vinilul?

— Sylvia are discuri vechi și un pick-up. L-am scos acum câteva zile și am ascultat niște chestii vechi de-ale ei. Au fost ale unchiului mamei. Trebuie să-i recunosc meritele în privința asta. N-o fi ea în stare să țină casa curată, dar și-a păstrat colecția de discuri vechi în stare perfectă. Ca să vezi, f*tu-i.

— Iar folosești cuvântul ăla?

— Repetă după mine.

Fata asta chiar știa să zâmbească.

— Nup.

— 'Aide. N-o să mori din asta.

— Folosesc rar cuvântul ăla.

— Pun pariu că o să te însori cu o fată rea.

— Nup.

Sam a clătinat din cap. Se juca în continuare cu telefonul.

— Sylvia nu mi-a răspuns la mesaj. Mi-a promis. Încearcă să se revanșeze pentru faptul că nu mai am voie să ies la nicio întâlnire, decât dacă îl cunoaște și ea pe tip. Și mi-a promis că, dacă mă port frumos, o să vorbim despre înscrierea mea la Stanford. Dacă mă port frumos? Ce vrea să însemne asta? Cine o să-mi evalueze purtarea? Eu sau ea?

— Cred că onoarea îi revine ei. Și măcar se poartă ca o mamă. E un progres.

— Nu și după părerea mea.

— Vrei să se implice sau nu?

— Să se implice? Ea e aia care m-a făcut să fiu dependentă de

neimplicare. Și atunci, ce-i mai rămâne unei fete de făcut?

— Încearcă.

— O să mă gândesc. Da', dacă nu-mi pică bine, o să-i spun să mă slăbească.

I-am pus dinainte omleta.

— Exact cum îți place.

A zâmbit, în timp ce o suna pe maică-sa.

— Poți oricând să te angajezi ca bucătar.

— A, sigur, ăsta e idealul meu în viață.

— Rahat!

— Ce-i?

— A intrat direct căsuța vocală. Aceeași poveste dintotdeauna. Iubiții ei sunt mereu pe primul loc.

— Relaxează-te. Nu e nici ora douăsprezece.

— De obicei e acasă de pe la zece.

— Păi, poate că tipul ăsta e special.

— Toți sunt speciali.

Atunci i-a sunat telefonul.

Era așa de ciudat totul, ca și cum merseserăm mereu într-o singură direcție, și deodată am luat-o într-o alta și ne-am trezit brusc pe un drum care nu ne era familiar, ne căutam calea în întuneric și nu mai știam încotro ne îndreptăm. Fuseserăm așa de siguri pe noi, dar acum ne rătăciserăm. Rătăciți cum nu mai fuseserăm niciodată. Am auzit vocea lui Sam răspunzând la telefon.

— Da, eu sunt Samantha Diaz…

Și am privit-o dând încontinuu din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraz, în timp ce șoptea fără întrerupere, neîncrezătoare: Dar cum, când, nu, nu. Apoi s-a uitat la mine cu o privire rugătoare, rănită, implorându-mă să-i spun că nu e adevărat, că nu se întâmplă asta, și a scâncit:

— Sally, Sally, Sally. A murit, Sally, a murit.

Mi-am amintit ce-i spusese tata în seara aceea, când o luaserăm pe Sam de la Walgreens.

— Sunt aici, Sam, i-am șoptit. Sunt aici.

Și am luat-o în brațe.

Eu, Sam și moartea

Ce anume știam eu despre moarte? La naiba, nici măcar despre viață nu știam prea multe. L-am sunat pe tata, în timp ce Sam suspina pe umărul meu.

— Mai ai mult până ajungi?

— Sunt la aeroport.

Tremuram și plângeam — deși nu știam de ce. Ba da, știam. Eram speriat. Eram foarte speriat. Și nu suportam. Că durerea pe care o simțea Sam era așa de puternică.

— Ce s-a întâmplat?

— Sylvia, tată. Ea și iubitul ei…

Dacă rosteam cuvintele, totul devenea adevărat. Și nu voiam să fie adevărat.

— Salvie?

Și atunci vorbele mi-au țâșnit din gură.

— Au murit într-un accident de mașină.

La capătul celălalt al telefonului, tata nu spunea nimic.

— Unde e Sam?

— Aici.

— Bun, a zis. Mătușa ei a aflat?

— Nu știu.

— Sam ce face?

— Plânge pe umărul meu.

— O să aibă nevoie de umărul ăla. Sun-o pe mătușa ei. Eu trebuie să urc în avion.

— Tată?

— Ce-i, fiule?

— Nu știu. Nu știu. Nu știu ce să fac, tată.

Încercam să-mi țin firea, să nu mă prăbușesc, dar știam că Sam are nevoie de mine, așa că am înghițit, ca și cum aș fi băut un pahar de apă cu o pastilă de Tylenol, și m-am oprit din tremurat.

— Tată, vino acasă.

— Zborul nu durează decât o oră. Liniștește-te.

Sam și cu mine ne-am ținut în brațe. Asta am făcut, ne-am ținut în brațe.

— Sunt aici, Sam. Sunt aici. O să fiu mereu aici.

— Promite-mi, a șoptit.

— Promit.

M-am gândit la Sylvia.

Sylvia nu se va mai întoarce niciodată. Niciodată.

M-am gândit la mama.

Partea a Treia

Și, într-un fel, pentru că ea era împrăștiată vraiște, asta mă ajuta cumva pe mine să nu fiu împrăștiat vraiște. Nu avea nicio logică, dar eu și Sam — ceea ce ne lega pe noi, în fine — avea o logică anume, cu totul specială.

CECZ = Alinare

Ce s-a întâmplat în intervalul dintre apelul meu către tata și momentul în care a ajuns acasă, cum să spun, nu îmi e foarte clar. Îmi aduc aminte că Sam stătea în fotoliul tatei, șocată sau împietrită, sau — nu știu, nu pot să explic. Totul era nu știu, nu pot să explic. Totul. Îmi amintesc totuși că Sam s-a dus să facă duș. O auzeam prin pereți cum plânge. Nu suportam. Nu știam exact ce se petrece în sufletul ei — un fel de revoltă, cred. Poate că se lupta cu sine, cu sentimentul de vinovăție, pentru că ea și maică-sa avuseseră o relație atât de dificilă — o relație aproape catastrofală. Dificilă. Probabil că uneori iubirea e dificilă și complicată. Probabil că ar fi trebuit să știu asta. Dar, nu, nu știusem.

Nu cred că mai văzusem până atunci durerea întipărită pe chipul cuiva. Nu acel gen de durere. Era ceva îngrozitor. Și în capul pieptului simțeam un fel de nod care nu voia să dispară.

Îmi aduc aminte că i-am cerut lui Sam numărul de telefon al mătușii ei.

— O cheamă Lina, mi-a șoptit și mi-a întins telefonul.

Probabil că am sunat-o… dar nu-mi amintesc. Trebuie să o fi sunat, pentru că a apărut la ușă, și știu că Sam nu i-a telefonat. Cred că știusem de existența ei, dar nu o văzusem niciodată. Semăna cu Sylvia — doar că era puțin mai în vârstă. Și părea mult mai blândă. S-a uitat la mine și eu la ea.

— Deci tu ești Sal.

Am aprobat.

Am poftit-o înăuntru. Dar fără cuvinte. S-a uitat în jur, a cercetat camera și mi-a zâmbit.

— Nu l-am mai văzut de mult pe tatăl tău.

— Se întoarce chiar acum de la Scottsdale.

A dat din cap.

— Da. Sylvia mi-a zis că bunica ta e bolnavă.

Am încuviințat.

— Îmi pare rău, a zis cu o voce blândă. Poate o să se facă bine.

— Sper. Sam tocmai iese de la duș.

— Sylvia zicea că ești un băiat tare bun.

Am ridicat din umeri. Am încercat să mi-o imaginez pe Sylvia spunând ceva de genul ăsta.

Cred că niciunul dintre noi nu știa ce să spună. Nu ne cunoșteam aproape deloc. Era limpede că știa câte ceva despre mine, dar nu prea multe. Nu-mi păsa prea tare că fusesem etichetat drept băiat bun. Dacă tata spunea chestii de genul ăsta despre mine era una, dar cineva străin? Oricum, nu era adevărat. Și de ce mama dracului mă gândeam la tâmpeniile astea, când Sam era în camera de alături, cu sufletul rănit dincolo de orice se poate spune în cuvinte? Poate că inima ei nu se va vindeca niciodată. Poate că durerea va rămâne veșnic în ea. Așa că de ce naiba mă gândeam la lucruri atât de stupide și de triviale?

Țineam capul plecat. Tăceam. Mă simțeam ca un prost. Simțeam ochii ei ațintiți asupra mea. Ochii mătușii lui Sam.

— Ți-e foame?

Avea o voce blajină.

— Nu. Da. Nu știu.

Nu știam nimic.

— Unde aveți bucătăria? a întrebat, zâmbind.

A ridicat privirea și am știut că Sam intrase în cameră. M-am întors și am văzut expresia aceea ciudată și rănită pe fața ei. Le-am urmărit, pe ea și pe mătușa Lina, privindu-se una pe cealaltă, un timp care mi s-a părut foarte lung. Se spunea ceva. Ceva important. Ceva ce trebuia spus fără cuvinte.

Apoi mătușa ei a luat-o în brațe. Lacrimi tăcute le curgeau amândurora pe obraji.

Lumea nu mai era aceeași. Și cea de acum era o lume tăcută și tristă.

Am intrat toți trei în bucătărie. Sam părea mai liniștită. Prea liniștită. Sam nu era o persoană calmă, și mă speria faptul că putea să fie așa. Nu-mi luam ochii de la ea. În cele din urmă, a spus:

— Mă fixezi cu privirea. Mă sperii rău.

Am zâmbit. Sam pe care o știam eu era încă acolo.

— Scuze.

Mătușa ei a deschis frigiderul.

— Tatăl tău are tot ce trebuie într-o bucătărie.

— Ne place să gătim.

— Spune-mi Lina. Așa îmi spune și Samantha.

Am dat din cap. Era la fel ca mătușa Evie. Prelua comanda. Sam și cu mine reușiserăm să ne ținem cu firea. Reușiserăm — dar e greu să te controlezi, când nu știi exact ce ai de făcut. Lina avea mai multă experiență decât noi în astfel de situații. Și în clipa aceea, experiența conta.

— Îți place tortilla?

— Da, sunt câteva în frigider.

— Nu alea.

— Ne faci tu? a întrebat Sam, zâmbind.

— Sigur, amor. O să vă fac niște tortilla de-ale mele.

Sam și cu mine am privit-o în timp ce pregătea aluatul, fără să măsoare nimic, turnând cantitățile din memorie, după ani și ani de experiență. La fel ca Nana. Probabil că sunt femei care știu, pur și simplu, cum să prepare tortilla, cărora le place să le facă și care hrănesc lumea prin arta lor. Probabil că există oameni în lumea asta care se pricep să-i aline pe ceilalți. Alinare, ăsta era cuvântul zilei. Îmi place cuvântul acesta mai mult decât moarte.

Nimeni nu spunea nimic. Nu se auzea decât sunetul mișcărilor Linei, care întindea tortilla pe masa din bucătărie.

Eu mă gândeam la Nana.

În tăcerea aceea dintre noi, în bucătărie a intrat tata.

— Am ajuns, a spus. Bună, Lina.

— Vicente.

— Tortilla, a zis tata.

— Asta fac, a spus Lina, dând din cap. Fac tortilla.

Până în clipa aceea, n-avusesem habar că ei doi se cunoșteau. Că se știau. Doamne, chiar că nu știam absolut nimic.

— Bună, a spus tata, uitându-se la Sam, care i s-a prăbușit în brațe, plângând.

— Acum sunt complet singură, repeta Sam încontinuu.

Iar tata îi șoptea întruna:

— Nu, nu ești, Sam. Nu ești.

Și ce am făcut eu în tot acest timp — singurul lucru pe care am fost în stare să-l fac? N-am putut decât să-i privesc.

Tata și Lina (și secretele)

Tata și Lina beau cafea și mâncau tortilla în bucătărie. Discutau despre organizarea înmormântării. Discutau despre asigurarea Sylviei — dacă avea vreuna. Și un testament? Avea oare așa ceva? Tata părea să aibă toate răspunsurile. Da, avea asigurare. Da, avea testament.

Lina era surprinsă.

Sam era și ea surprinsă.

— Am câte un exemplar din fiecare, a spus tata.

Aveam senzația ciudată că, într-un fel, tata o ajutase pe Sylvia să-și pună viața în ordine. Nu fusese persoana cea mai organizată din lume —, dacă judecam după felul în care își gospodărea casa. Poți să gândești lucruri rele despre morți? Era oare permis?

Apoi m-am gândit că e totuși ciudat să-ți trăiești viața, dar să fii în același timp pregătit pentru moarte. Nu pricepeam. Adică, puțin de tot înțelegeam. Adică, era bine că Sylvia lăsase un testament. Sam avea să fie pusă la adăpost.

Lina și tata au alcătuit o listă cu ce era de făcut. Presupun că așa fac cei vii — au grijă de morții lor.

Sam și cu mine ne-am pierdut repede interesul. Sau poate că pur și simplu nu puteam face față. Eram însă bucuros de toată discuția pe care tata și Lina o purtau, pentru că asta părea s-o liniștească pe Sam. Preluaseră controlul. Adulții se pricep la așa ceva. Unii dintre ei, în orice caz.

Și atunci am devenit brusc conștient de un lucru: Sylvia era moartă și nu se va mai întoarce niciodată. Iar tata și Lina nu puteau face nimic în privința asta; era ceva ce nu puteau controla.

Sam și cu mine ne-am strecurat în sufragerie, neavând habar cum să ne purtăm unul cu celălalt. Eu mă uitam încontinuu la fața ei.

— Termină cu asta, a zis.

Maggie își odihnea capul în poala lui Sam.

— Spune-i, Maggie, spune-i să nu se mai zgâiască la mine.

— Nu mă zgâiesc. Sunt doar îngrijorat pentru tine.

— Păi, și eu sunt îngrijorată pentru mine, a răspuns, și în voce i-a răsunat pentru o clipă durerea. Mă simt ciudat. E pustiu. Mă simt pustie.

— Și pari obosită.

— De la atâta plâns.

— Plânsul e bun.

— Dar te obosește.

Mângâia mereu capul lui Maggie.

— S-a dus, Sally. S-a dus.

Nu era gata să plângă, nu în clipa aceea. Cred că doar avea nevoie s-o spună.

— Da.

— Nu i-am spus niciodată că o iubesc.

— Știa.

— Crezi?

— Știa, Samantha.

A clătinat din cap.

— Vreau să dorm pe veci.

— Să dormi. Da, încearcă să dormi puțin.

Am urmărit-o din priviri în timp ce se ridica și se îndrepta spre dormitorul de oaspeți, cu Maggie pe urmele ei, foarte aproape. Dormi, Sam, și când o să te trezești, eu o să fiu aici. Îți promit. O să fiu aici.

N-ar fi trebuit să le ascult conversația. Dar nu îmi pare cu adevărat rău. Tata și Lina ședeau pe treptele scării din spate. Ușa era deschisă. Am auzit fiecare vorbă. Amândoi fumau. Da, aș fi putut ieși în curtea din spate, și atunci ar fi schimbat subiectul, dar — am rămas acolo, în picioare, ascultând.

— Vicente, sunt al dracului de supărată pe ea.

— Nu te ajută cine știe ce să fii supărat pe morți.

— Știu asta. Crezi că nu știu? Ea a fost la volan. Și era beată. Doamne, cine face așa ceva? Cine face așa un rahat? Avea o fiică.

— Lina, calmează-te. Doar…

— Doar ce?

— Hai doar să facem ce trebuie. Pentru Sam. Mama ei a murit. A fost un accident.

— Toată viața ei a fost un accident.

— Și cât timp ai de gând să rămâi supărată?

A urmat o pauză, și mi l-am imaginat pe tata trăgând un fum din țigară.

— De cât timp ești supărată pe ea?

— Toată afurisita mea de viață.

— Și ai de gând să porți ranchiuna asta? Sylvia a murit. Pe bune? Renunță.

— Așa, pur și simplu? Pur și simplu? Habar n-ai câte mi-a făcut soră-mea.

— O, ba chiar am habar. Poate că nu știu detaliile, dar mi-e destul de clar.

A mai urmat o pauză, după care l-am auzit pe tata spunând:

— Lina, promite-mi ceva. Promite-mi un singur lucru.

— Ce să-ți promit?

— Să nu-i spui lui Sam cum a murit mama ei.

— Adică s-o mint?

— Și ce propui? Să-i faci și mai mult rău? Asta vrei?

— Știi că nu.

— Atunci, Lina, tot ce trebuie să spui e că a fost un accident de mașină. Ce e așa de greu? Chiar a fost un accident.

— E o minciună.

— Promite-mi.

Știu că n-ar fi trebuit să ascult discuția aceea. Ar fi trebuit să plec din bucătărie, departe de vocile lor. Dar nu mi-a părut rău. Nu mi-a părut rău deloc. Pășind spre veranda din față, mă întrebam cine avea dreptate, Lina sau tata. Nu știam că tata era în stare să mintă despre lucruri care chiar contau. Dar am înțeles că pentru el Sam conta mai mult decât adevărul din spatele unui raport despre accident. Eram bucuros că-i auzisem. Lucrul ăsta mă ajuta. Venise vremea să mă maturizez, chiar dacă îmi dorisem mereu ca lucrurile să rămână neschimbate. Nu eram eu răspunzător pentru lumea din jurul meu. Tata își consumase aproape întreaga energie în încercarea de a mă proteja. Poate că existase o vreme pentru asta. Dar vremea aceea se apropia de sfârșit. Eu nu eram însă pregătit să devin bărbat. Acesta era adevărul. Iar Sam nu era pregătită să fie femeie. Și mă gândeam că nu e nimic rău în a avea parte de protecție. Pentru că Sam și cu mine aveam încă nevoie de ea.

Ruj de buze

— Vreau să merg acasă.

M-am uitat la ea.

— Vii și tu cu mine?

— Sigur.

Știam că pe față mi se citește un sem de întrebare.

— Trebuie să-mi iau câteva lucruri.

— O să luăm mașina.

Sam a încuviințat.

A rămas multă vreme în fața casei, cu ochii pironiți la ușă. Mi-a întins cheia. Am descuiat. Am luat-o de mână.

— E OK, am zis.

— Nimic nu e OK.

— Sunt aici.

Sam s-a uitat în jurul ei, prin casă, ca și cum nu o mai văzuse niciodată. S-a îndreptat spre dormitorul mamei ei. Ușa era deschisă.

— Și-a făcut patul, a șoptit Sam și m-a privit. Nu-și făcea niciodată patul.

Continuam să o studiez.

— Iar faci chestia aia.

— Scuze.

— Nu pot să intru acolo.

— Atunci n-o face. Nu ai de ce.

Am urmat-o în timp ce intra în camera ei.

— E un dezastru, a șoptit. Eu sunt un dezastru.

— Șșș. Nu te mai învinovăți. Asta e treaba mea.

Cuvintele mele au făcut-o să zâmbească. A scos o valiză și a început să-și împacheteze câteva lucruri, apoi s-a dus în baie. Auzeam cum plânge. Pe urmă am văzut de ce. Mama ei îi lăsase un mesaj pe oglinda băii, scris cu ruj de buze: doar pentru că dragostea mea nu e perfectă, asta nu înseamnă că nu te iubesc.

Sam mi-a căzut în brațe. Aveam cămașa udă de lacrimile ei. Șoptea încontinuu, iar și iar:

— Ce-o să mă fac, Sally, ce-o să mă fac?

Eu, Sam și ceva care se cheamă acasă

Ne-am așezat pe patul lui Sam și ne-am uitat în jur. Nu sunt sigur ce căutam. Mi-a trimis mesaj. Mai făceam așa uneori, ne trimiteam mesaje, chiar dacă eram în aceeași încăpere: Nu pot să trăiesc aici.

Eu: Nu trebuie

Sam: Unde e acasă?

Eu: O să fiu eu acasa ta

S-a lipit de mine.

— Scoate-mă de aici, Sally.

Înainte de a pleca din casa lui Sam, am fotografiat cu telefonul ultimul mesaj al Sylviei pentru fiica ei. Voiam ca Sam să aibă o amintire. Să nu uite niciodată. Ca și cum ar fi putut să uite vreodată.

Tata și Sylvia

— Cum a fost posibil așa ceva?

Stăteam la masa din bucătărie și mâncam supă. Afară era frig și mi se părea că iarna venise devreme anul acela.

L-am auzit pe tata răspunzând întrebării lui Sam.

— Oamenii mor tot timpul în accidente, Sam. Ai citit vreodată semnele acelea de avertizare de pe autostradă? Ultimul pe care l-am văzut spunea că anul acesta au fost trei mii nouă sute douăzeci și unu de morți pe autostrăzile din Texas. Conduceți preventiv. Accidentele sunt partea crudă a vieții. Fac parte din ecuația aceasta pe care o numim viață. Dacă stai să te gândești, accidentele sunt ceva normal.

— Ei, asta da consolare.

M-a bucurat reacția ei sarcastică. Era semn bun.

— Sam, nu am explicații. În ultimă instanță, viața și moartea sunt niște mistere.

— Ceea ce nu explică nimic, a zis Sam, uitându-se la tata fără nicio expresie pe chip.

— Ceea ce explică totul. Ne spunem unul altuia chestii de genul: „Așa a vrut Dumnezeu.“

— Tu crezi asta?

— Nu, nu cred asta, așa că nici n-o spun. Nu pot s-o spun. Lumea spune tot felul de lucruri în încercarea de a explica ceea ce nu poate fi explicat. Tot ce știu este că mama ta și iubitul ei au fost uciși într-un accident de mașină. Asta e tot ce știu.

— Și eu ce-o să mă fac acum?

— Păi, poți să stai aici dacă vrei.

— Pot să rămân? Nu trebuie să mă mut cu mătușa Lina?

— Nu.

— Nu?

Tata avea o mină serioasă. Când lua o hotărâre, tata avea o expresie anume.

— Samantha, trebuie să-ți spun ceva.

Îi spusese Samantha. Era ceva serios. M-am întrebat dacă avea de gând să-i spună adevărul despre cum murise mama ei.

— Când tu și Salvie aveați vreo șase ani, mama ta a fost arestată pentru că a condus sub influența alcoolului.

— Chiar așa?

— Da. Nu încerc să o pun pe mama ta într-o lumină proastă, Samantha. Chiar nu. Ascultă-mă numai. Lucrurile s-au întâmplat în felul următor: Sylvia mi-a telefonat în toiul nopții. Mi-a spus că e la închisoare. Era pe 2 iulie.

S-a uitat la mine.

— În seara aceea erați la o petrecere în pijama. Am pus-o pe Evie să vă ia pe amândoi a doua zi dimineață. Weekendul de 4 iulie l-ați petrecut la Nana acasă. Amândoi. Nu știu dacă îți mai amintești.

Sam și cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Eu nu, am zis.

— Eu îmi aduc aminte, a spus Sam. A fost prima dată când am aprins artificii. Dar e singurul lucru de care îmi amintesc.

Tata a dat din cap.

— Eu am scos-o pe mama ta din închisoare. În cele din urmă a reușit să-și păstreze carnetul. Pe atunci nu erau la fel de stricți ca acum, în astfel de cazuri. Dar am convins-o atunci pe Sylvia să-și facă testamentul. S-ar putea spune probabil că i-am dat o lecție.

— Ce i-ai spus?

— Crede-mă, chiar nu vrei să auzi toate detaliile.

— Ba vreau, a zis Sam, privindu-l cu asprime pe tata. Chiar vreau să aud toate detaliile.

Tata a clătinat din cap.

— I-am spus mamei tale că poate să-și trăiască viața oricum dorește. I-am spus că viața ei nu e treaba mea. Dar i-am mai spus și că trebuie să se gândească la tine. Mi-a trântit atunci vreo două vorbe deocheate. Îmi aduc aminte că mi-am pierdut cumpătul. Știu și eu cum să arunc cu vorbele. Ai putea spune că în ziua aia mi-am cam dat drumul la gură.

Tata a râs.

— Chestia amuzantă e că atunci am devenit noi prieteni, Sylvia și cu mine. Sau cel puțin am ajuns la un fel de înțelegere.

— Ideea poveștii e că…

Tatei îi curgeau lacrimile, în timp ce privea fix în ochii lui Sam.

— Când mi-a dat un exemplar din testamentul pe care-l făcuse, mi-a spus: „Dacă e să mi se întâmple ceva vreodată, Vicente, te-am numit tutorele legal al Samanthei.“ Mama ta te iubea foarte mult, Sam.

A făcut o pauză.

— Și eu te iubesc, a mai spus, și s-a ridicat de la masă. Mă duc să fumez o țigară.

Sam. Tata. Eu. Acasă.

Eu și Sam ne uitam unul la celălalt. Plângeam amândoi, dar știți, erau doar lacrimi. Aceeași comunicare tăcută. Atunci i-am spus lui Sam:

— Va trebui să înveți cum să faci curat.

Sam a râs, am râs și eu și cred că aveam nevoie să râdem, pentru că nu reușeam să ne mai oprim. Oare învățam atunci să fluierăm în beznă?

Când ne-am oprit în sfârșit, i-am spus:

— Hai să mergem la tata.

Așa că ne-am așezat pe trepte, în timp ce el fuma.

Apoi tata a spus:

— Vrea cineva să jucăm niște pase?

Toată după-amiaza ne-am pasat unii altora mingea de baseball. Uneori mai spuneam câte ceva. Cel mai adesea, nu spuneam nimic. Și totul pe lume era iarăși calm. Lacrimile dispăruseră toate. Cel puțin deocamdată. Lacrimile aveau să revină, dar acum aveam bucățica asta de liniște, care ne ajuta să supraviețuim.

Eram în siguranță. Eram acasă.

CECZ = Aneantizare

Stăteam la biroul meu și mă uitam la calculator. Voiam să scriu ceva, dar nu știam ce. Am văzut cum îmi apare pe telefon mesajul lui Sam. Ea era în sufragerie, încercând să se hotărască dacă voia sau nu să se uite la televizor.

Sam: Cecz = aneantizare

Eu: ? Folosește cuvântul într-o propoziție

Sam: Vocea mamei s-a aneantizat

Eu:

Știam că oamenilor le e frică de viitor. Pentru că viitorul nu seamănă cu trecutul. Asta e de-a dreptul înspăimântător. Cum avea să arate viitorul lui Sam acum, când vocea mamei ei era aneantizată? Cum avea să arate viitorul meu când vocea Nanei va dispărea din lumea asta?

O auzeam mereu pe Sam șoptind: Ce-o să mă fac?

Eu și Sam. Și un cuvânt numit credință.

În dimineața înmormântării Sylviei, stăteam întins în pat, gândindu-mă la lucruri. I-am trimis lui Sam un mesaj: Ești trează?

Sam: Mda

Eu: Ai dormit?

Sam: Puțin

Eu: Crezi?

Sam: ?

Eu: Adică ai credință?

Sam: Nu, n-am așa ceva. Vreau, dar nu. Tu?

Eu: Nu știu

Sam: Taică-tău?

Eu: Da, cred. Dar nu ca Nana

Sam: Aș vrea să am și eu ce are ea

Eu: Poate am putea să învățăm cum

Sam: Mama mea = fără credință = □

Eu: Ești sigură?

Sam: Mi-a spus-o ea

Eu: Ah

Sam: Crezi că lui Dumnezeu îi pasă?

Eu: Da

Sam: Pe bune?

Eu: Da

Sam: Atunci de ce e lumea așa de varză?

Eu: Din cauza noastră Sam

Sam: Suntem nașpa

Sylvia. Adio.

A fost soare și frig în ziua aceea.

Trupul Sylviei a fost incinerat. Nu și-a dorit să aibă parte de serviciu religios. Dar, până la urmă, de dragul lui Sam, tata și Lina au hotărât să organizeze o slujbă discretă la Catedrala St. Patrick. Nu a participat multă lume — doar câteva persoane — colegi de serviciu de-ai Sylviei, care păreau sincer mâhniți. Lina și soțul ei au fost și ei prezenți, împreună cu cei trei copii ai lor, veri mai mari, pe care Sam abia dacă îi cunoștea — dar au fost foarte amabili și prietenoși. A venit și Fito. Îi trimisesem un mesaj prin care îl anunțam despre cele întâmplate. Așa că a venit pur și simplu. Purta cravată și un sacou sport, negru. Fito avea clasă, asta e clar.

Sam purta o rochie neagră și perlele mamei sale.

Preț de o clipă m-am gândit că devenise brusc femeie.

Eu unul mă simțeam bizar în costumul cu care eram îmbrăcat.

Ce m-a impresionat cel mai mult la Sam a fost că nu și-a pierdut cumpătul. A stat lângă mine, și au fost momente în timpul slujbei când m-a apucat de braț, și i-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji, dar a părut că-și ține emoțiile sub control. Atunci m-am gândit la cuvântul zilei: demnitate.

Sam pe care o știam eu nu-și controla niciodată emoțiile.

Dar în ziua aceea a purtat haina demnității.

Mult mai frumos decât perlele.

Doar pe drumul scurt până acasă, stând pe bancheta din spate a

mașinii tatei, s-a sprijinit de mine și a început să suspine. Ca un animal rănit. Pe urmă s-a liniștit din nou.

— Sunt o epavă, să-mi bag picioarele.

— Nu ești. Ești o fată care și-a pierdut mama.

A zâmbit.

— A venit și Fito. Foarte drăguț din partea lui.

— Da.

— Spune-mi de ce nu l-am plăcut niciodată.

Acasă la noi se organizase o mică reuniune. Presupun că așa se face. Habar nu aveam. Lina mi-a spus că sunt un tânăr frumos.

— Nu la fel de frumos ca taică-tău, a zis și a făcut cu ochiul.

Lina era o femeie drăguță. Atâta lucru înțelegeam și eu. Și, chiar dacă știam că era supărată pe sora ei, îmi dădeam seama că avea motive întemeiate, pentru că o femeie ca ea, cum să spun, nu părea genul furios. Și îl plăcea sincer pe tata. Așa că am întrebat-o:

— De unde îl cunoști pe tata? Prin Sylvia?

— Nu. De fapt, l-am cunoscut pe tatăl tău în urmă cu mulți ani, la o galerie de artă din San Francisco. I-am cumpărat unul dintre tablouri.

A zâmbit.

— Îți imaginezi surpriza mea, când am descoperit că suntem conectați prin Sylvia.

Cuvintele ei m-au făcut și pe mine să zâmbesc.

— Cât de apropiată erai de ea?

— Nu foarte. Nu am plăcut-o prea tare pe Sylvia. Dar am iubit-o,

oricum. A fost sora mea.

Cumva, asta mi s-a părut că are sens.

— Știi, Sal, a fost un moment în care am amenințat-o că i-o iau pe Samantha.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Datorită tatălui tău. Am discutat cu el. Am știut că Samantha va fi bine.

— Pentru că așa a spus tata.

— Da.

— Atât de multă încredere ai avut în el?

— Bărbați ca tatăl tău sunt foarte puțini în lumea asta. Sper că știi.

— Cred că da, știu. Nu te deranjează faptul că Sam va locui la noi?

— De ce să mă deranjeze? Vreau să-i fiu aproape. Mereu am vrut să-i fiu aproape. Dar maică-sa nu mi-a permis. Dacă aș fi luat-o la mine, ar fi început să mă urască — și, până la urmă, probabil ar fi fugit de la mine. Ar fi fugit drept aici. Ar fi fugit înapoi la ceea ce cunoaște, la cei pe care îi iubește.

— Da, am zis și am dat din cap.

Aș fi vrut să-i spun că, după părerea mea, are un suflet frumos. Dar mi-am dat seama că va veni momentul și pentru asta. Sau poate că îmi era doar frică să spun ceva de genul ăsta unui adult pe care abia dacă îl cunoșteam.

*

Sam ținea în brațe urna cu cenușa mamei ei.

— Ce ar trebui să fac?

— Nu știu.

— Nu mă ajuți deloc.

— Nu.

În cele din urmă a pus urna în fața șemineului. Ne-am privit, într-un fel.

Sam, Fito și cu mine stăteam pe treptele scării din față. Sam se uita fix la o bucată de prăjitură, ca și cum nu și-ar fi dat seama ce era. Eu beam o cafea. Fito era la a treia porție de salată cu cartofi. Jur că tipul ăsta nu se sătura niciodată.

La un moment dat s-a uitat la Sam și a zis:

— Dar taică-tău?

— Tata? L-am văzut o singură dată. A apărut în pragul ușii și i-a cerut Sylviei bani. Un tip pe cinste.

— Atunci de ce s-a măritat maică-ta cu el?

— Asta e simplu. Arăta foarte bine.

— Trebuie să fi existat și un alt motiv.

— Mama nu era o persoană prea complicată, a zis Sam și a râs.

Cred că râdea de ea însăși.

— Sunt rea. Mama nu era chiar așa de superficială pe cât o fac eu să pară. Da, probabil că tata o fi avut și alte calități. Poate că era isteț, cine știe? Era falit, asta e sigur.

— Păi, măcar l-ai cunoscut. E și asta ceva.

Adică, ce? mi-am zis, în gând. De ce e asta ceva? Ce?

— Sam, poți oricând să te duci să-l cauți, a zis Fito.

— De ce aș vrea să fac asta? Pur și simplu nu mă interesează.

— De ce? am întrebat-o.

— În ziua în care a venit. Nu i-a păsat de mine. Absolut deloc. Chestia nostimă e că nici mie nu mi-a păsat de el. A fost doar un moment ciudat și stânjenitor. Pentru el n-a însemnat nimic. Și, nu știu de ce, dar nu m-a durut.

M-am gândit la asta. Presupun că Sam, Fito și cu mine aveam multe în comun. Aveam chestia asta, cu tatăl absent. Doar că eu aveam un tată care avea grijă de mine și care mă iubea. Iar acum, Sam și cu mine aveam și chestia cu mama care murise — doar că era diferit. Sam chiar o cunoscuse pe maică-sa. Și, exact așa cum nu suferea din cauza poveștii cu tatăl ei, presupun că nici eu nu sufeream din pricina situației cu mama. Sam zicea că sufăr. Dar eu nu simțeam asta. Nu sufeream.

Și, exact în clipa aceea, Fito mi-a ghicit gândurile.

— Tu te gândești vreodată la maică-ta?

— Mda, dar e ciudat… pentru că nu mi-o amintesc, de fapt.

— Și n-o să-l cauți niciodată pe bio-taică-tău? Adică, ai zis că te gândești la el uneori.

Sam a decis să participe și ea la discuție.

— Sally, nu mi-ai zis niciodată că te gândești la tatăl tău biologic. Niciodată.

— Nu m-am gândit prea mult la el. Până de curând.

— Când s-a întâmplat asta? După scrisoare?

— Da. Mă rog, poate cu puțin înainte.

— Hmm, a făcut Sam. Cam multe lucruri despre care nu spui nimic în ultima vreme, Sally.

Fito se uita la noi, mirat.

— Ce scrisoare?

Sam i-a răspuns la întrebare. Bineînțeles.

— Sally are o scrisoare de la mama lui. I-a scris-o înainte să moară. Și lui îi e frică s-o deschidă.

— Deschide-o, omule. Eu așa aș face. Ce ai?

— N-am zis că n-o deschid. Doar că n-am făcut-o încă.

Fito a scuturat din cap.

— Și ce aștepți, omule? Poate o să afli chestii cool despre părinții tăi și treburi d'astea.

— Am un tată!

— E bombă, omule. Dar pari mereu cu capsa pusă și treburi — și e clar că se întâmplă ceva cu tine.

— Fito, cu toată lumea se întâmplă ceva.

Sam continua să se uite la mine. Cu expresia aceea a ei, ca și cum ar spune te-studiez-atent. Apoi a zâmbit.

— Cel puțin mi-ai dat o temă de gândire, în afară de faptul că mama a murit.

Toată lumea plecase acasă.

Cu excepția Linei.

Ea și tata beam un pahar de vin împreună. Sam și cu mine ne schimbaserăm de hainele de înmormântare.

Cădea o burniță rece și m-am întrebat dacă vom avea o iarnă grea. Maggie râcâia la ușă. Am lăsat-o să intre. Și apoi m-am gândit că poate așa era viața — mereu va fi ceva care râcâie la ușă. Și,

indiferent ce ar fi, o să tot râcâie și râcâie, până când deschizi ușa.

M-am așezat înapoi la masa din bucătărie. Care e faza cu mesele de bucătărie?

— Am ceva pentru tine, a zis Lina și s-a uitat la Sam.

A băgat mâna în poșetă și a scos un inel. I l-a pus în palmă.

Sam se holba la el. Nu-și lua privirea de la inel.

— E un inel de logodnă, a șoptit.

— Îl avea la mână în seara accidentului.

— Când a plecat de acasă nu-l avea.

Lina a dat din cap. Zâmbea trist.

— Cred că mama ta se logodise în seara în care a murit.

— Cu Daniel?

Lina a dat din cap.

— Deci i s-a împlinit dorința de-o viață.

— Da, i s-a împlinit dorința de-o viață.

— Și Daniel?

— Familia lui l-a dus în San Diego, va fi înmormântat acolo.

Sam privea țintă la inel. Dădea mereu din cap.

— Atunci probabil că a murit fericită.

Și-a pus capul pe masă și a izbucnit în plâns.

Râul

Stăteam întins în pat și mă gândeam la lucruri. Auzeam cum bate vântul afară. I-o împrumutasem pe Maggie lui Sam. Nu că ar fi avut loc vreun împrumut real. Maggie părea să simtă tristețea lui Sam. Așa că era în ordine. Totuși îmi lipsea Maggie.

Apoi am primit un mesaj de la Sam: Lumea s-a schimbat.

Eu: O să trecem noi și prin asta

Sam: Te iub pe tine și pe tatăl tău. Știi asta da?

Eu: Și noi te iub pe tine

Sam: N-o să mai plâng

Eu: Plângi cât vrei

Sam: N-am urât-o

Eu: Știu

Sam: Petrecere în pijama?

Eu: Absolut

M-am dat jos din pat, am aprins veioza și mi-am pus pantalonii de trening. Mi-am scos din dulap sacul de dormit. Sam și Maggie au intrat pe ușă. Sam s-a aruncat pe patul meu. Maggie m-a lins pe față, după care a sărit și ea în pat.

— Hai să ascultăm o melodie, Sally.

— OK. Ce zici de Stay With Me?

— Sam Smith e gay. Știi asta, nu-i așa?

— Ai ceva cu persoanele gay?

Și iată-ne râzând din nou. Care era treaba cu râsul ăsta? N-ar fi trebuit să ne ardă de râs. Și, cu toate astea, eu și Sam râdeam.

Fluieram în beznă?

Da, fluieram în beznă.

— Dă-mi un cântec, Sally, te rog.

— Poftim?

— Am nevoie de un cântec. Dă-mi un cântec.

M-am gândit puțin.

— Am unul, am zis. Se cheamă River.

— Cine-l cântă?

— Emeli Sandé.

— Îmi place de ea.

— Și mie.

Mi-am scos laptopul și am găsit melodia pe YouTube.

Sam a stins lumina.

Am rămas așa, pe întuneric, ascultând vocea lui Emeli Sandé.

Când s-a terminat cântecul, mi s-a părut că lumea întreagă a amuțit complet.

Și atunci am auzit vocea lui Sam în întuneric.

— Deci tu o să fii râul meu, Sally?

Plângea iar.

— Da, am spus. O să curg eu în locul tău.

I-aș fi cântat toată melodia, dar nu am o voce prea bună.

— Și o să muți munții doar pentru mine?

— Da, i-am șoptit.

Și atunci am plâns și eu. Nu era un plânset dezlănțuit, dar am plâns. Domol, venind de undeva dinăuntrul meu, dintr-un loc tăcut și tandru și care era mai bun decât locul acela dur, care mă făcea să strâng pumnii sau să vreau să-i strâng.

Poate că râul era făcut din lacrimile noastre. Ale mele și ale lui Sam.

Poate că râul era făcut din lacrimile tuturor. Ale tuturor celor care au pierdut vreodată pe cineva. Toate lacrimile acelea la un loc.

Țigări

M-am trezit devreme și mintea mea încerca să-și amintească tot ce se întâmplase. Trăisem liniștit și fără complicații, iar acum, brusc, viața mea parcă devenise o cursă cu ștafetă, în care nu exista nimeni căruia să-i predau bastonul. Stăteam întins pe pat și îmi repetam numele unchilor și pe cele ale mătușilor mele. Așa făceam când eram stresat. Și m-a lovit deodată panica. Școală! Rahat, am școală! Pe urmă mi-am dat seama că era sâmbătă. Lipsisem o săptămână întreagă de la ore. M-am întrebat dacă tata anunțase pe cineva de la școală. Cu siguranță c-o făcuse. M-am dat jos din pat. Sam dormea buștean, iar Maggie se uita la mine cu o expresie care voia să spună că e momentul să iasă afară și să-și facă treburile de dimineață. Maggie. Ce viață simplă avea. Și despre a mea gândisem la fel înainte.

M-am dus la bucătărie împreună cu Maggie.

Tata își turna o cafea. Am deschis ușa din spate, s-o las pe Maggie să iasă. S-a uitat la mine, a lătrat, a dat din coadă și a țâșnit afară. Câinii sunt senzaționali. Știu cum să fie fericiți.

Tata a mai scos o ceașcă și mi-a turnat și mie din cafea. Am luat-o și am sorbit puțin. Tata face o cafea foarte bună.

— Cum ai dormit?

— Bine. Sam a venit în camera mea și am făcut petrecere în pijama.

— Ați stat toată noaptea treji, de vorbă?

— Neh, cred că put și simplu nu voia să fie singură. Avea nevoie de somn.

— Somnul face bine.

— Și tu? l-am întrebat.

— Bine. Am dormit bine.

A deschis sertarul în care își ținea țigările. Nu le mai păstra în frigider.

— E puțin cam rece. Îmi aduci, te rog, o haină?

M-am dus la dulapul de la intrare, mi-am pus o haină pe mine și am luat una pentru tata.

Mi-a întins ceașca lui de cafea și i-am ținut-o cât s-a îmbrăcat.

— Uneori îmi doresc să traversăm dormind toate perioadele grele, i-am zis când ne-am așezat. Știi tu, ca în cântec. Trezește-mă când s-a terminat, știi. Ar fi bine să dormim până devenim mai înțelepți[19].

— Îmi place melodia aia… dar lucrurile nu se întâmplă așa, Salvie. Corect?

— Da, știu. Nu-mi place moartea.

— Cred că nimănui nu-i place. Dar trebuie să ne obișnuim cu ea.

A tras un fum de țigară și m-a privit.

— Veștile despre Nana nu sunt bune.

Am dat din cap.

— Se întoarce acasă. Nu mai putem face mare lucru pentru ea, doar să se simtă confortabil.

— O să moară?

— Da, Salvie. Cred că o s-o pierdem.

— Îl urăsc pe Dumnezeu.

— Ușor de zis. Dar, să-ți spun un secret, Salvie. Să-l urăști pe Dumnezeu presupune multă muncă.

— El n-are nevoie de Nana. Eu, da.

Tata și-a stins țigara și m-a cuprins cu brațul.

— Toată viața am încercat să te protejez de mizeria din lume, de tot ce e rău. Dar de asta nu te pot feri. Nu te pot proteja pe tine, și nici pe Sam nu pot s-o feresc. Tot ce am la îndemână e umărul meu. Și va trebui să vă fie de ajuns. Când erai mic, te purtam în brațe. Uneori îmi e dor de vremurile alea. Dar ele nu se mai întorc. Pot să te însoțesc, Salvie… dar nu te mai pot duce în brațe. Înțelegi ce spun?

— Mda, am șoptit și m-am ridicat în picioare. Mă duc să mă plimb.

— Plimbarea e bună, Salvie.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic în timp ce mă plimbam. Dar era greu să-mi păstrez mintea goală. Așa că mi-am pus căștile și am ascultat muzică. Era un cântăreț care îmi plăcea, Brendan James, și care avea o melodie, Nothing for Granted, pe care am ascultat-o iar și iar și pe care am cântat-o împreună cu el. Ca să nu trebuiască să mă gândesc la nimic.

Când mă întorceam însă spre casă, mi-a trecut prin minte că mi-ar plăcea să mă îmbăt. N-o făcusem niciodată. Și m-am gândit că poate m-ar ajuta. Dacă te îmbeți, nu te mai gândești la chestii, nu-i așa? Aveam tot felul de gânduri tâmpite și făceam în minte tot felul de calcule idioate. O cam luasem razna.

[19] Versuri ale unei melodii celebre, Whake Me Up!

Sam (se mută la noi)

Exact când am păşit pe veranda din faţă, a început să plouă. În faţa casei era parcată maşina Linei. Mi-am închipuit că venise s-o vadă pe Sam.

Am intrat, şi imediat m-a izbit mirosul de şuncă. Lina şi Sam beau cafea şi stăteau de vorbă. Maggie aştepta răbdătoare să-i pice vreo fărâmă.

În bucătărie era cald şi m-am simţit în siguranţă. L-am urmărit cu privirea pe tata, care servea pe toată lumea cu ouă jumări şi şuncă. Sam şi Lina discutau despre faptul că trebuia să meargă acasă la Sam şi să trieze lucrurile Sylviei.

— O să vrei să păstrezi câte ceva, Samantha.

Sam părea destul de liniştită. Nu chiar ca de obicei, dar nici nu era praf. Aş fi vrut să ştiu ce se petrece în mintea ei. Nu, nu asta. Aş fi vrut să ştiu ce se petrece în sufletul ei.

În timp ce mâncam şunca, am auzit vocea tatei:

— Cam mare tăcerea pe la tine.

— Mda, azi nu sunt populat de prea multe cuvinte.

— E normal, a zis Sam şi a zâmbit.

— Mda, am spus şi eu, normal.

*

Era un lucru bun faptul că dormitorul pentru oaspeţi era spaţios. Şi

mai bine era că avea un dulap mare. Tata și cu mine l-am curățat de toate tâmpeniile pe care le depozitaserăm acolo. Haine pe care nu le mai purtam, chestii fel de fel, pe care nu apucaserăm să le aruncăm. „Rămășițe“, așa le numea tata. „Întotdeauna există rămășițe în viața omului.“ Tata a zis că toate vor ajunge la St. Vincent De Paul, versiunea catolică a Goodwill[20]. Mda. Nana ar fi fost de acord cu asta. Era o catolică ferventă.

Mutarea lui Sam ne-a ținut ocupați o seară întreagă.

— Prea mulți pantofi, am zis. Și prea multe bluze, și fuste, și pantaloni, și rochii, și…

— Taci din gură, a zis Sam.

M-am dus împreună cu tata să luăm o comodă veche, care fusese a Sylviei. Avea atașată și o oglindă, și le-am pus pe amândouă în camera lui Sam. Era singura piesă de mobilier pe care a vrut-o.

— Poți să stai toată ziua și să te uiți la tine însăți, am zis.

— Taci.

Am glumit aproape toată seara. Timpul s-a scurs într-un mod plăcut și liniștit, ca și cum nu se întâmplase nimic. Doar că Sam se muta cu noi. Nu era mare lucru. Viața mergea mai departe. Și poate că era un lucru bun. Sylvia murise, Nana era pe moarte, dar Sam, tata, Lina și eu, noi eram în viață. Și singurul lucru pe care puteam să-l facem era să ne vedem în continuare de viețile noastre. Așa că asta făceam. Continuam să trăim. Sau încercam.

Eram fericit că Sam avea să locuiască la noi. Foarte fericit. Dar Sam? Poate că mai avea mult până să fie fericită.

Păi, ce dracu’, și eu mai aveam mult până să fiu fericit.

---

[20] Goodwill Industries – societate nonprofit pentru ajutorarea nevoiașilor.

În urmă

Joi. O zi obișnuită. M-am întors la școală. La sfârșitul orelor, când m-am întâlnit cu Sam lângă dulapul ei, un tâmpit a trecut pe lângă noi și i-a aruncat o privire de-a dreptul scârboasă. I-am arătat degetul mijlociu și l-am țintuit cu privirea.

— Ești arțăgos azi, a spus Sam.

— Nu-mi place cum s-a uitat la tine.

— Adică, acum iei seama la toți tâmpiții?

— Scuze, Sam.

— Înainte nu te supărau chestiile astea, a continuat, dar apoi a observat probabil ceva pe fața mea. Și nici nu te învinovățeai.

— Poate că o făceam. Poate doar o mascam bine.

— Ooo, Salvie, a făcut ea, aplecându-se spre mine, să mă sărute pe umăr. Hai să plecăm acasă.

Acasă. Unde era Nana. Se întorsese de la Las Cruces.

Sam și cu mine ne readaptam rutinei școlare. Rămăseserăm în urmă, așa că aveam o grămadă de teme. În fiecare seară stăteam până târziu, să recuperăm, și temele ne ajutau cumva pe amândoi. Sam era înverșunată să-și mențină GPA-ul. Era puțin nebună.

— Fără note de nouă, spunea. Doar zece.

— Mie îmi ajunge și nouă.

— Nu te complace.

— Nu mă complac. Doar nu vreau s-o iau razna.

— Eu am luat-o deja al dracului de razna, a zis, dând pagina cărții din care învăța. Și nici tu nu ești prea departe.

— LOL, am zis.

Nu avea sens să discut cu ea. Îmi doream să se fi întors la cumpăratul de pantofi sau ceva. Era vraiște, cu toate sentimentele alea ale ei. Învățatul o ajuta să se concentreze. Așa încât era probabil în ordine faptul că se scufunda în talazurile temelor. Cel puțin acolo știa cum să înoate. Și, într-un fel, pentru că ea era vraiște, asta mă ajuta cumva și pe mine să nu fiu vraiște. Nu avea nicio logică, dar eu și Sam — ceea ce ne lega pe noi, în fine — avea o logică anume, cu totul specială.

Tata lucra mult. Zicea că rămăsese în urmă. Da, în urmă — toată lumea era în urmă.

Și era foarte frig — ceea ce nu era normal pentru perioada aceea din an. Ce se întâmpla cu vremea? No bueno.

M-am uita la Sam, care citea. Privirea îi era pe cât de tristă, pe atât de aprigă. Tata vorbea la telefon cu Nana. Avea o expresie anume. Aveam o caracterizare pentru privirea aceea: îngrijorată. Și m-am întrebat ce fel de expresie aveam eu pe chip. Nu exista un cuvânt al zilei.

Tragediile altor oameni

Sam a intrat în bucătărie în timp ce beam o ceașcă de cafea.

— E sâmbătă, a zis.

— Mda.

— O fază nouă.

— O fază nouă?

— Case de amanet.

— Case de amanet? Ai trecut deja prin faza asta.

— Mda, păi, uneori fazele revin ca bumerangul.

— Amuzant. Istoria se repetă. Se cheamă recidivism.

— Un cuvânt pe care îl știi de la mine.

— Un cuvânt pe care îl trăiești aievea.

— Tacă-ți gura, Sally. O să ignor lipsa ta de entuziasm. N-o voi interpreta ca pe o lipsă de empatie față de o persoană aflată în situația mea.

— Sam, uneori chiar ești nerușinat de manipulatoare.

— Hai, Sally, să ne apucăm de treabă. Dave's Loan sau El Passo Street. Asta ne e destinația.

— Aia cu statuia lui Elvis în față?

— Întocmai.

— De ce ai revenit la casele de amanet?

— Pentru că, așa cum am încercat să te fac să înțelegi în trecut, în spatele fiecărui obiect scos la vânzare într-o casă de amanet există o poveste tristă.

— Să mă faci să înțeleg. Cum aș putea să uit? Deci acum ne ocupăm de chestii triste. Nu, mai rău, ne ocupăm de voaierism? Căutăm sau glosăm tragediile altor oameni. Super.

— Mie mi se pare OK.

— Ești ciudată. Fantastic de ciudată.

— Sunt fantastică în toate cele.

Mi-a aruncat un zâmbet fals.

— Fă-mi pe plac, a zis.

Apoi mi-a trimis un mesaj. Mi-am luat telefonul și am privit-o aspru. Am citit mesajul: Sunt în doliu. Nu poți să-mi refuzi nimic.

I-am scris înapoi: Ai nevoie de psihoterapie.

A citit mesajul meu și a zâmbit — apoi și-a pus jos telefonul.

— Nu, a zis. Am nevoie de tragediile altor oameni.

Nana

Am așteptat ca Sam să se pregătească, să mergem la casa de amanet. Sam trebuia întotdeauna să se pregătească.

— Ce? O să dăm peste vreun tip dur, cu care s-ar putea să vrei să flirtezi?

Mi-a aruncat o privire.

M-am hotărât s-o sun pe Nana. Uram să aștept. I-am auzit vocea.

— Bună, am zis, ca și cum n-ar fi fost absolut nimic în neregulă.

Aproape că i-am putut vedea zâmbetul.

— Chiar mă întrebam când ai de gând să mă suni.

Spunea chestii de genul ăsta, când îi era dor de mine.

— Scuze, Nana.

— Nu-i nimic.

Pe urmă am vorbit. I-am spus tot ce-mi aminteam despre ce se întâmplase cu Sylvia și cum Sam locuia acum cu noi și era tristă, i-am spus despre faptul că nu-mi plăcea moartea, iar Nana doar m-a ascultat și mi-a zis că-i pare rău și că era firesc să fiu confuz, că ar trebui să am încredere în Dumnezeu — și, chiar dacă nu-mi plăceau poveștele lui Dumnezeu, atunci când ele veneau de la Nana, nu mă deranjau. Pe urmă am făcut efortul s-o întreb în sfârșit cum se simte, dacă e bine, mi-a zis că era tot timpul obosită, iar eu am întrebat-o din nou dacă nu îi e frică.

— Nu, nu mi-e frică.

Apoi s-a lăsat liniștea și Nana a spus:

— Vreau ca tu să ai grijă de tatăl tău.

Iar eu voiam să spun, N-ar trebui ca el să aibă grijă de mine?, dar n-am spus nimic. Pe urmă m-am înfuriat pe mine: Când o să încetezi să te mai porți ca un băiețel? După care am auzit-o pe Nana spunând:

— Tatăl tău e foarte trist.

— Știu.

— Tatăl tău are o inimă sensibilă.

— Știu.

— Mereu mi-am făcut griji pentru el.

— De ce?

— Tatăl tău știe să dăruiască. Dar uneori are nevoie să și primească.

— Te gândești la ceva anume?

— Iubire.

— Păi, eu îl iubesc.

— Și eu îl iubesc.

— Nu pricep.

— Când n-o să mai fiu…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Salvador, toți murim. E ceva normal.

— Nu mi se pare normal. Când doamna Diaz a murit într-un accident de mașină… asta nu mi s-a părut normal.

— Omenii mor tot timpul în accidente.

— Așa a spus și tata.

— Tatăl tău are dreptate.

— Mie nu-mi place asta. Vreau ca tu să trăiești veșnic.

— Atunci aș fi Dumnezeu. Nu vreau să fiu Dumnezeu. Ăsta e un păcat, să vrei să fii Dumnezeu. Ay, mi Salvador, noi doi am mai vorbit despre asta.

Nana a devenit foarte tăcută. Apoi a spus:

— Ar fi un blestem să trăiești veșnic. Vampirii trăiesc veșnic. Vrei să fii vampir?

Am izbucnit amândoi în râs.

Pe urmă am început să vorbim despre altele. Chestii normale. Ce voiam să-i spun era că nu-mi păsa de păcate sau de Dumnezeu. Voiam să-i spun că Dumnezeu e doar o idee frumoasă și că pe mine nu mă interesează ideile frumoase, că El nu era decât un cuvânt pe care încă nu-l întâlnisem, încă nu-l cunoscusem, așa încât El îmi era încă străin. Voiam să-i spun că ea era adevărată și că era cu mult mai frumoasă decât o idee. Știu că Nanei nu i-ar fi plăcut ce aveam eu de spus și nu voiam să mă cert cu ea, așa că nu am rostit nimic din toate lucrurile acelea.

— Trebuie să ai credință, a zis.

Îmi doream ca acest cuvânt să-mi fie prieten.

— Încerc, Nana.

— Bun. Spune-i Samanthei că mâine, când veniți la mine, vreau să stau de vorbă cu ea.

— Despre ce?

— Vreau doar să vorbim.

Asta însemna că nu are de gând să-mi spună. M-am supărat puțin din cauza asta. Mai rămăsese ceva în mine, senzația aceea că eram lăsat pe din afară.

— O să-i spun.

Cred că Nana își dădea seama că eram supărat.

— Samantha nu o mai are pe mama ei.

— Trist.

— Exact ca tine.

— Eu nu mi-o amintesc, de fapt.

— Nu-i bai. Erai mic. Dar era frumoasă, mama ta. E greu să-ți pierzi mama.

M-am gândit la scrisoarea mea.

— Dar îl am pe tata. E destul.

Nu eram sigur că acesta era adevărul — dar voiam să fie așa.

— Da, tu îl ai pe tatăl tău. Dar el e singur. Știai asta?

— Așa ți-a spus el?

— Nu e nevoie să-mi spună. Sunt mama lui. Îmi dau seama.

Eu când o să învăț să-mi dau seama?

Eu și Sam (și casele de amanet)

Când am închis telefonul, am observat că Sam era în cameră. Am ridicat ochii la ea.

— Tragi cu urechea?

— Puțin. Nu-mi place să te văd trist.

— Nici mie nu-mi place să te văd tristă.

— O să ne descurcăm noi.

— Crezi?

— Da.

Credință. Sam avea credință. Doar că nu-și divulga acest secret.

Uite-l, tâmpitul de Elvis cu microfon, care ne întâmpina în fața casei de amanet Dave's Loan. Sam și-a făcut un selfie cu ea și Elvis.

— Haide, dă-i un pupic.

— Nup.

— 'Aide.

— Nup.

— Mama mea a murit.

— Să nu începi cu asta.

— Păi, e adevărat.

— Și mama mea a murit.

S-a uitat urât la mine. Atunci m-am uitat și eu urât la ea. În mod clar, eram două ființe umane foarte ciudate.

Am intrat în casa de amanet. Era înțesată cu vechituri. Sam s-a dus direct la bijuterii.

— Uită-te la inelul ăla.

— Pare să fie un inel de logodnă.

— Mda. Chiar asta e. Pariez că ea l-a amanetat, după ce i-a dat tipului papucii. Fac prinsoare că o înșela.

— Sau poate că acum e măritată cu tipul și doar aveau nevoie de bani. Poate că au rămas fără slujbe. Lumea mai dă uneori de necaz.

— Îmi place mai mult povestea mea.

— Da, e mai tragică.

— Nu, e doar mai aproape de adevăr, probabil.

— Nu ai o părere prea bună despre oameni, nu-i așa?

— Sally, problema ta e că îți imaginezi că toată lumea e la fel ca tine, ca taică-tău și ca Nana. Am niște informații de ultimă oră pentru tine.

— Sammy, problema ta e că îți imaginezi că toată lumea e la fel ca tipii ăia răi cu care îți place să ieși.

— În primul rând, nu mă mai văd cu tipi răi. Și în al doilea rând, lumea e plină de oameni dați peste cap.

S-a întors și a cercetat magazinul din priviri.

— Vezi chestia aia? E un laptop. Fac pariu că a fost furat de vreun druggie, care l-a amanetat.

— Dar nu e legal, nu?

— OK, hai să zicem că un druggie leșinat de poftă…

— Leșinat de poftă?

— Înțelegi tu, care are nevoie urgentă de o doză.

— De unde știi tu chestiile astea?

— Chiar că trebuie să ieși mai mult, a zis și mi-a aruncat un rânjet. Mă faci să vreau să fumez.

— Proastă idee.

— Deci druggie-ul trebuie să-și amaneteze laptopul, ca să-și ia o doză. Ori asta, ori îi datora bani traficantului.

— Chiar o să devii scriitoare.

— Păi, există o mulțime de povești triste în lumea asta.

— Și tu o să faci tot ce-ți stă în putere să le spui pe toate.

— Nimeni nu vrea că citească povești vesele.

— Eu vreau.

În clipa ceea, privirea i-a căzut pe o brățară tennis.

— Uită-te la toate diamantele astea.

— De ce se numesc brățări tennis?

— Pentru că poți să joci tenis fără să fii nevoită să le scoți de la mână.

— E adevărat?

— Habar n-am, futu-i.

A râs.

— Frate, cuvântul cu F îți iese pe gură cu furie.

— Mama a murit.

— Încetează.

Sam continua să se uite la brățară.

— Mama avea o brățară fix ca asta.

— Păi, toate seamănă între ele.

— Nu, nu seamănă.

— Și?

— Mă gândesc că brățara asta ar putea fi a mamei.

— E aiurea.

— De ce e aiurea?

— Pur și simplu.

— Păi, n-am mai găsit brățara aia printre lucrurile ei.

— Ești sigură?

Mi-a aruncat o privire.

— Poate că a pierdut-o, am zis.

— E o posibilitate, clar. Odată și-a pierdut o pereche de pantofi de patru sute de dolari.

— A dat patru sute de dolari pe o pereche de pantofi? E aiurea.

— Așa era ea.

— Cum să pierzi o pereche de pantofi?

— S-a dus să danseze cu un tip. Și-a scos pantofii. I-a uitat. Când s-a întors după ei, surpriza surprizelor, dispăruseră.

M-am gândit la Nana și la povestea ei cu pantofii furați. E o chestie

cu pantofii. O mulțime de tragedii cu pantofi pierduți. Am continuat să dau din cap.

— Hai să mergem.

Sam s-a mai uitat o dată la brățara tennis.

— Poate că a pierdut-o, iar cineva a amanetat-o.

— Pe bune? Uite ce-i, hai să plecăm odată de aici.

Pe drum spre acasă, m-am tot gândit că lumea nu era pur și simplu nebună, era super nebună. Laptopuri, și brățări tennis, și pantofi de patru sute de dolari. Nebunie. Demență. Probabil că am gândit cu glas tare, pentru că Sam a zis:

— Să dai patru sute de dolari pentru o pereche de pantofi nu e chiar așa o nebunie.

— Prea mulți bani pentru niște pantofi, Sammy. Știai că, atunci când era mică, Nana nu avea decât o singură pereche?

— Păi, asta se întâmpla în Epoca de Piatră.

— O faci dinozaur pe Nana?

— Nu, nu, nu asta vreau să spun. Lumea era altfel pe atunci; asta e tot. Azi, patru sute de dolari pentru o pereche de pantofi… e o nimica toată.

— Păi, tot ce pot să spun e că aș putea face o grămadă de lucruri cu patru sute de dolari.

— Cam ce?

— Nu știu. Chestii. Nu-mi place să cumpăr lucruri.

— Încerci să-mi spui că ești un zgârcit? Urăsc zgârciții.

— Nu sunt zgârcit. Doar că nu-mi pasă de bani. Și presupun că nu sunt genul cheltuitor. În plus, tata îmi cumpără tot ce am nevoie.

Mă rog, unele lucruri trebuie să mi le cumpăr singur. Doar că nu-mi pasă. E ceva rău în asta?

— Ei bine, eu sunt pentru cheltuit bani.

— Mda, toată lumea știe asta. De-aia n-ai niciodată bani.

— Da, nu ca tine, care aduni fiecare bănuț.

— Nu-i adun. Îi economisesc.

— Ai un cont în bancă?

— Mda.

— Și câți bani ai?

— A, nu-ș' câți, vreo cinci mii de dolari.

— Fir-aș!

— Ți-am zis… Nu-mi place să cheltuiesc. Când primesc bani de la unchii și mătușile mele și de la Nana, de ziua mea, de Crăciun și chestii de-astea, mi-i depun la bancă. Și tata îmi dă bani când am nevoie. Păstrez o parte și restul îl pun la bancă. Adică, se adună. Fac asta de când aveam vreo cinci ani. Economisesc bani.

— Doamne, ești un boșorog nenorocit.

— Termină. Uite, dacă vrei, ți-i dau ție.

— Nu vreau banii tăi, Sally.

— Ce vreau să spun e doar că nu-mi pasă. Ți-i dau ție.

— Chiar ai face-o, nu-i așa? Mi-ai da toți banii ăia?

— Sigur că da.

— Ești exasperant de dulce.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Păcat că nu ești genul meu.

— În momentul ăsta ar fi mai degrabă incest.

A râs.

— Știu. Pfui.

S-a uitat iar ciudat la mine, în felul ei.

— Chiar ești dulce. Dar…

— Dar ce?

— Nu trebuie să fii tot timpul dulce.

— Bine, pentru că nu sunt.

— Dar o ascunzi bine.

— Ce ai de gând să te faci, terapeut sau scriitoare?

— Indiferent ce mă fac, deșteptule, o să fiu mereu cea mai bună prietenă a ta.

Eu și Sam și Maggie

Dormeam din nou cu Maggie. O auzeam pe Sam plângând. Camera ei era chiar vizavi și ușa camerei mele era deschisă. Așa că Sam era aproape. Aproape și departe în același timp. Nu suportam să stau așa, culcat, să-i ascult suspinele stinse. Tata mă avertizase că așa va fi. Când sus, când jos, sus, jos, cu emoțiile. Am coborât din pat.

— ’Aide, Maggie.

Cățeaua m-a urmat, și am deschis ușa camerei lui Sam.

— Du-te, Maggie.

A intrat în cameră, iar eu am închis ușa.

Sam avea mai multă nevoie de Maggie decât mine.

Cititul chipurilor

M-am trezit cu noaptea-n cap. Afară nu era foarte frig, chiar dacă era sfârșit de octombrie. Vremea revenise la normal, mai mult sau mai puțin. Așa era la El Paso. Am fost surprins s-o găsesc pe Sam așezată la masa din bucătărie.

— Arăți ca dracu', i-am zis.

— Mersi.

— Sammy, am o idee.

— Care?

— Ce-ar fi să începem noi să alergăm în fiecare dimineață? Știi, ne-ar face bine.

— Serios?

— Ții minte că erai tare la fotbal?

— Am fost tare.

— Și aproape că ai trecut proba pentru echipa de alergări. Dar ai zis că nu-ți place antrenorul. Poate că ne-ar face bine să ne mișcăm. E logic.

Sam se gândea. Îmi plăcea expresia ei când gândea.

— Știi ce, chiar pare OK.

— Doar OK?

— De ce dracu' să nu încercăm? Hai s-o facem.

*

Așa a început chestia cu alergatul. Sam alerga puțin în fața mea. M-am gândit că poate plânge în timp ce aleargă, dar mi-am zis că ăsta e un lucru bun. Adică avea destule pentru care să plângă.

În dimineața acelei duminici, când ne-am întors acasă după prima noastră alergare, i-am zâmbit. Ne-am așezat pe treptele verandei din față și am așteptat să ni se domolească bătăile inimii.

— Știi, i-am zis, nu arăți chiar nasol.

— Știu. Mie mi-e imposibil să arăt nasol.

Brusc am zărit o siluetă familiară care se apropia pe alee.

— Salvador, tu ești?

I-am studiat pentru o secundă chipul. Nu se schimbase chiar așa de mult. Era grizonant, iar ultima dată când îl văzusem avea părul negru, fără niciun semn de îmbătrânire. Fața însă îi rămăsese neschimbată.

— Marcos?

— Îți amintești de mine? Doamne, ești deja bărbat.

— Sunt deja o grămadă de lucruri.

Nu știu de ce spusesem asta. Mă molipsisem de la Sam.

Marcos a izbucnit în râs.

— Credeam că te-ai mutat, i-am zis.

— Așa e. Dar m-am întors acum câteva luni. De fapt, locuiesc la vreo două străzi de casa voastră.

— L-ai văzut pe tata?

— Nu, nu. Nu ne-am întâlnit. Încă nu, dar, cum să spun, ieșisem la o plimbare și mi-am zis să trec pe-aici, să văd ce mai face.

Sam mi-a dat un ghiont.

— Ea e Sam. Ți-o amintești?

Marcos a dat din cap.

— Da, îmi aduc aminte, a spus și i-a zâmbit. Tot drăguță.

— Sigur că sunt. Și eu îmi amintesc de tine. Nu cred că te plăceam prea tare.

El a râs cu toată inima la auzul cuvintelor lui Sam.

— Nu, nici eu nu cred.

Sam îl privea strâmb.

— Nu-ți plăcea să mergi cu noi la film. Asta e ce-mi amintesc.

— Păi, nu mă prea dădeam în vânt după filme.

Sam nu-l credea, îmi dădeam seama. Dar, dintr-un motiv sau altul, a decis să se poarte frumos.

— Păi, a spus ea, eram doar niște copii. Probabil că eram neastâmpărați.

I-a zâmbit. Când voia, putea să fie absolut fermecătoare, eram gata să admit asta.

În momentul acela, a ieșit și tata pe verandă. I-am văzut expresia în clipa în care l-a zărit pe Marcos.

Era o privire pe care nu o prea înțelegeam.

Nu știam dacă ceea ce exprima era de bine sau de rău.

Nu mai văzusem niciodată expresia aceea pe chipul lui.

Era unul dintre momentele acelea stânjenitoare — știți voi, una dintre acele situații în care ți-ai dori să te furișezi afară din încăpere, fără să te vadă nimeni. Tata părea sincer stingherit, iar asta nu i se întâmpla prea des. Era genul de tip care pur și simplu lua lucrurile cu calm. Și-a dres puțin glasul și a întrebat:

— Ce mai faci, Marcos? A trecut ceva vreme.

— Sunt bine.

A urmat o nouă tăcere stânjenitoare, așa că am înghiontit-o pe Sam.

— E timpul pentru duș.

— Mda, a zis ea. Miros urât.

Am intrat în casă și ne-am dus direct în camera mea. Am închis ușa.

— Crezi? a spus Sam, uitându-se la mine.

— Ce să cred?

— N-o face pe prostul. Crezi că tipul ăla e iubitul tatălui tău?

Am încuviințat.

— Știi, nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Aveam doisprezece ani când l-am văzut ultima oară. Ce dracu' știam eu la doisprezece ani? E limpede că nu pricepeam pe atunci care-i chestia cu homosexualitatea și ce înseamnă asta exact. Tu?

— Hmm, nu chiar, ca să spun drept.

Am ridicat amândoi din umeri.

— Sammy, cred totuși că-mi amintesc că tata a fost foarte supărat de ceva, când a plecat Marcos. Într-o zi l-am întrebat de ce nu mai vine Marcos pe la noi, iar el mi-a răspuns: „Ei bine, s-a mutat în altă parte.“ Îmi aduc aminte că l-am întrebat unde s-a mutat, și tata mi-a spus că undeva în Florida. Asta e tot ce a zis. Am avut senzația că nu voia să vorbească despre asta. Și am crezut că poate se supăraseră unul pe altul, știi, cum fac oamenii. Nu știu. Uneori nu

știu niciun rahat.

— Aici ai nimerit-o, a zis Sam, apoi a făcut o pauză. Sally, am impresia că taică-tău n-a fost prea bucuros să-l vadă.

— Păi, mie mi s-a părut altfel.

— Și…

— Am văzut ceva pe fața tatei. În fine, nu știu. N-am mai văzut expresia asta până acum și, crede-mă, sunt expert în cititul expresiilor tatei.

— A, deci acum te pricepi la citit chipurile oamenilor?

— Da. Unii pot citi cărțile de joc. Eu citesc fețele.

— O citești și pe a mea?

— Absolut.

— Poate îmi mai exersez lipsa de expresie.

— LMAO. Sam, tu nu ești în stare de așa ceva. Tot ce simți se vede pe chipul tău frumos. Ai cea mai ușor de citit față de pe planetă.

— Asta e o aiureală.

— Mă rog.

Sam a zâmbit.

— Deci taică-tău era îndrăgostit de el?

— Poate.

— Poate?

— E un scenariu plauzibil.

— Să-l ia dracu' de scenariu plauzibil. Ar trebui să-l întrebi.

— Greșit. Ce se întâmplă cu tine, Sammy? Omul are dreptul la

intimitate.

— Frate, n-ai primit memo-ul? Nu mai există intimitate, de când a apărut Facebook.

— Tata nu le are cu Facebook-ul.

— Dar mobil are, nu?

— Da, bine, cum zici.

— Nu ești curios?

— Sigur că sunt curios. Dar e tata. Nu e treaba mea.

— E tatăl tău, asta e corect. Și de aceea este treaba ta.

Samantha Diaz avea un mod ciudat de a gândi. Chestia e că, în viziunea ei, tot ce ținea de viața mea era treaba ei. Și, în mintea ei, aici erau incluse și problemele tatei.

Pe drum (spre casa Nanei)

Eram pe drum spre Las Cruces, s-o vizităm pe Nana. Samantha ședea pe bancheta din spate și trimitea mesaje câtorva prieteni. Erau împărțiți pe categorii: prieteni de la școală, prieteni de pe Facebook și prieteni adevărați. De fapt, nu ieșea cu prea mulți dintre prietenii adevărați, pentru că majoritatea celor din această categorie era alcătuită din foștii ei iubiți. Și, după ce se despărțeau, nu rămânea niciodată prietenă cu vreunul dintre tipii ăia. Nu că ar fi fost genul cu care ai fi vrut să-ți petreci timpul. Și, oricum, cu Sam era totul sau nimic. Nu mă iubești? Taie-o.

Tata conducea, cufundat în gândurile lui.

Chiar aș fi vrut să-l întreb despre Marcos. Stătuseră pe treptele din spatele casei și discutaseră vreme îndelungată. De data asta nu mai trăsesem cu urechea — deși mi-aș fi dorit. Când a plecat, Marcos mi-a spus că s-a bucurat să mă vadă. Sam se băgase și ea în vorbă.

— Și pe mine te-ai bucurat să mă vezi? a întrebat pe un ton plin de sarcasm zglobiu.

— Desigur, a răspuns Marcos, zâmbind amabil. A fost minunat să te văd și pe tine, Samantha.

Ea își dăduse ochii peste cap, fără pic de subtilitate.

Stăteam pe locul din dreapta șoferului și mă întrebam de ce Sam nu-l plăcuse niciodată pe Marcos. Nu e vorbă, nici eu nu mă dădeam în vânt după el. Treaba e că Sam nu se amăgea, când venea vorba de sentimentele ei. Și, când nu-i plăcea de cineva, păi, era de rău. Așa era Sam. Eu? Uneori nu știam ce gândesc. Poate pentru că nu voiam să știu.

Poate încercam să mă lămuresc, atunci când am întrebat:

— Ce e în mintea ta, tată?

— Mă gândesc, doar.

— La ce?

— La lucruri.

Uram când spunea chestii de genul ăsta.

— E ceva ce ar trebui să știu?

Tata s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Uneori trebuie să ținem doar pentru noi lucrurile pe care le avem în cap.

— Ai zis că n-ar trebui să avem secrete.

— Am spus eu asta?

— Mda, ai zis.

— Ce prostie, să spun așa ceva.

Presupun că asta a pus capăt conversației.

Apoi tata a întrebat:

— Dar tu la ce te gândești?

Așa că am decis să-i spun.

— Păi, mă gândeam că Sam nu pare să aibă o părere prea bună despre Marcos.

Tata a râs.

— Nu se prea pricepe la copii.

— Puțin spus, domnule, a intervenit Sam. Și am o memorie foarte bună.

— Stai să-ți traduc eu, tată. Lui Sam îi place să păstreze ranchiuna.

— Tot ce trebuie să facă e să-și ceară scuze, a explicat Sam.

— De ce e nevoie să-și ceară scuze, Sammy? Aveam doisprezece ani când l-am văzut ultima dată. Nu s-a purtat chiar rău cu noi.

— N-a vrut să dea pase cu mine.

Tata a început să râdă.

— Foarte bine, râdeți.

Deși nu se scărpinase în creștet, tata avea exact genul ăsta de expresie pe față.

— Îți amintești asta, Sam?

— Îmi aduc aminte o mulțime de lucruri, domnule V.

— Da, cu toții ne amintim, a spus tata.

— E în ordine dacă nu-l plac, domnule V?

— E dreptul tău, Sam.

— Păi, a continuat ea, dacă dumneavoastră îl plăceți, atunci o să-l plac și eu, de dragul dumneavoastră.

— Hmm. O să mai vorbim despre asta.

Sam și cu mine ne-am privit cu înțeles, fără să avem totuși niciun contact vizual. Exact atunci am intrat pe drumul care ducea spre casa Nanei. Tata s-a uitat la mine.

— Fără mesaje text.

— Ai auzit, Sam? am spus.

CECZ = Tortilla

Când am oprit, Nana stătea pe veranda din față și vorbea cu mătușa Evie. Părea obosită, dar era îmbrăcată elegant, era machiată și purta cerceii ei dintotdeauna. Mi-am primit obișnuita îmbrățișare, sărutul și o mulțime de Mi-a fost dor de tine. Când a văzut-o pe Samantha, Nana a îmbrățișat-o.

— Que muchacha tan bonita[21], a spus. Te-ai făcut femeie. Que linda![22] Vai, a trecut mult timp de când te-am văzut ultima dată.

Apoi a făcut o glumă, pentru că Nanei îi plăcea să glumească.

— Și încă îți place să folosești cuvinte urâte?

Samantha a roșit.

— Îi place, Nana.

A sărutat-o pe Sam pe obraz, și mi-am dat seama cât de mică și de fragilă părea Nana.

*

Ne-am distrat în ziua aceea. Au venit și unchii și mătușile mele, precum și doi dintre veri. Erau mult mai mari decât mine, verișorii, și erau cool — chiar dacă mă tratau ca pe un puști. Ne-am uitat la Dallas Cowboys și s-a înjurat din greu. Echipa pierdea urât de tot.

La un moment dat, Nana a intrat în sufragerie și a chemat-o pe Sam la ea, cu un semn din deget. Le-am privit dispărând pe coridor și m-am întrebat de ce eu nu fusesem inclus în discuție — trebuia să

accept situația. Oricum, știam că Sam o să-mi povestească. Sau poate că nu. Sau poate că o să-mi spună unele lucruri, dar pe altele, nu. De ce eram așa? De ce aveam tendința asta, de a mă simți lăsat pe din afară?

Am ieșit și m-am așezat pe veranda din fața casei Nanei. Unchiul Mickey fuma o țigară și vorbea cu cineva la telefon. Mi-a făcut cu ochiul. Era genul de om care făcea tot timpul cu ochiul. Mi se părea cool. Fito ar fi spus despre unchiul Mickey că e o pisică. Pentru Fito, unii oameni erau pisici. Nu știu de unde avea treaba asta cu pisicile.

Mă zgâiam la tatuajele unchiului Mickey. Mi-am zis că poate existau două feluri de oameni pe lume: oameni cu tatuaje și oameni fără tatuaje. Eu știam deja în ce categorie mă încadrez.

— Deci, a zis unchiul Mickey, ea e iubita ta acum?

— Nu. Ar fi prea ciudat.

— Mda, probabil. Îmi amintesc de ea când erați copii. Țipa mult.

— Și acum țipă.

Am râs amândoi.

— Acum stă cu noi, știi? Mama ei a murit.

— Mda, am auzit. Biata copilă. E nașpa.

— Da, e nașpa.

A băgat mâna în buzunar și și-a scos portofelul. Mi-a întins o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Poftim, a zis, dă-i ăștia din partea mea.

Am dat din cap. Știam că unchiul Mickey nu se pricepea la cuvinte. Dar era plin de compasiune și și-o manifesta în singurul fel pe care îl știa. Am zâmbit.

— Ești un om bun, i-am spus.

— Pentru un tip varză, sunt OK.

Unchiul Mickey. Mereu autocritic. Mă întrebam de ce. Dar apoi mi-am spus: Ei bine, adevărul e că-l înțeleg. Îl înțeleg perfect.

Am intrat în bucătărie și nu mi-a venit să cred ce văd — Sam întindea o tortilla, în timp ce Nana o supraveghea. Sam scâncea:

— A mea nu e rotundă, Nana.

— Trebuie să ai răbdare, Samantha. Nu ies perfect de prima dată.

Îmi plăcea felul în care îi pronunța Nana numele. Felul în care spunea Samantha, de parcă era un nume mexican.

— Nana, Sam nu are răbdare.

— Nu e adevărat.

— Ba e.

— Nici tu nu ai răbdare, Sally.

Nana a surâs și a clătinat din cap.

— Răbdarea e un har pentru care trebuie să te străduiești.

Apoi s-a uitat la mine.

— Samantha o să învețe, dacă vrea.

I-am trimis lui Sam un zâmbet strâmb.

— Sunt impresionat. Nu credeam că știi ce e ăla un sucitor.

— Nana, spuneți-i să nu mai fie rău cu mine.

Trebuie să recunosc, Sam știa cum să se pună într-o lumină bună. Pe mine mă amuza prima ei tentativă de activitate casnică. M-am uitat la ea în timp ce privea cu dezgust tortilla amărâtă pe care tocmai o întinsese.

— Seamănă mai mult cu harta Americii de Sud, decât cu o tortilla.

— Nu. Seamănă mai repede cu Africa.

— Cu Australia. Clar, cu Australia.

Nana a clătinat din cap.

— E bine. Pentru tine e prima dată.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Să nu râzi de Samantha.

De fapt, mi se părea super că Samantha făcea un asemenea efort. Nu-i stătea în fire să le facă altora pe plac. Nu era stilul ei. Sam se schimba. Chiar se schimba.

M-am uitat la Nana și la Sam.

— Pot să asist și eu la lecție?

— De ce nu? a zis Sam, zâmbind.

Am stat deci în bucătărie, în timp ce Sam încerca să învețe cum se întinde o tortilla și Nana ne povestea despre cum era în vremea copilăriei ei și cum se schimbase lumea. Părea puțin tristă.

Sam, mătușa Evie și cu mine am ajutat-o să gătească. În general, Nanei nu-i plăcea ca lumea să se bage în bucătăria ei, dar mi-am zis că începea să renunțe. Când ești pe moarte, trebuie să renunți la lucrurile pe care le iubești. Și Nana își iubea bucătăria, așa că, da, era evident că începea să renunțe. Eu, unul, nu renunțam la nimic, încă. Nu eram pregătit. Pur și simplu nu eram pregătit.

Am ras brânza pentru enchilada. Nana a învățat-o pe Sam cum să pregătească sosul roșu de enchilada, iar mătușa Evie a fript tortilla de porumb. Dacă tortilla nu sunt fripte înainte, enchilada nu e bună de nimic. Unele restaurante nu prea pricep chestia asta. La noi în familie, era regulă că tortilla din făină de porumb trebuie fripte. Nimeni nu avea voie s-o încalce.

Știți, a fost cu adevărat frumos să fim exact atunci împreună, în bucătăria aceea. Cred că în viață există astfel de momente, de liniște calmă. Tata îmi spusese asta odată. Atunci habar n-avusesem ce voia să spună.

Am zâmbit când am văzut cum se uită unchiul Mickey la farfuria lui cu enchilada.

— Așa mai zic și eu.

Îi plăcea să spună asta. Nana îl servea întotdeauna pe el primul. Nu știu de ce.

În după-amiaza aceea de duminică, o priveam pe Nana servindu-i pe fiecare în parte și mă întrebam câte alte mese i-au mai rămas.

---

[21] „Ce fată drăguță“, în spaniolă.

[22] „Ce frumoasă“, în spaniolă.

Sam. Eu. Viitorul.

Pe drumul de întoarcere, tata ne-a întrebat pe mine și pe Sam cum stăm cu cererile de înscriere la facultate. Sam a spus că pregătise toate documentele, dar că mai avea încă de completat câteva formulare.

— Eu și Lina o să verificăm în curând formularele financiare, a zis tata.

— Mersi, domnule V.

— Ți-ai scris eseul de admitere?

— O să mă apuc și de el.

— Știu că a fost o perioadă dificilă, a zis tata. Dar e important. Și tu, Salvie? Cum merge cu eseul?

— Merge.

— Serios, Salvie?

— Bine, nu merge.

Numai la facultate nu-mi stătea mie mintea. Pur și simplu nu mă trăgea inima.

Sam a scotocit în rucsac și a scos lista cu facultăți.

— O porți cu tine? m-am mirat eu.

— Mda, Sally. Să aducă noroc.

Mi-a întins lista.

— Citește-mi-o, a zis.

— De ce?

— Vreau s-o aud. Vreau să aud cum sună viitorul.

— Ești nebună-nebună.

— Fă-mi plăcerea. Sunt încă în doliu.

— Iar scoți cartea asta din mânecă?

— Mda.

Îmi dădeam seama că pe tata îl amuza teribil micul nostru schimb de replici.

Mi-a îndesat lista în față. Literalmente. Am luat-o.

— Vrei să ți-o citesc ca pe o nenorocită de poezie?

Și-a încrucișat brațele peste piept.

M-am uitat la listă și, pe un ton oficial, am zis:

— Bine. Carevasăzică. Numărul unu pe listă: Universitatea Stanford. Ei, asta da facultate. Numărul doi: Universitatea Brown. Pfui. Brown. Păzea că vin, Rhode Island.

— Lasă comentariile, măscăriciule. Doar citește lista.

— Niciun strop de simț al umorului, am zis.

S-a uitat urât la mine.

— Bine, bine. Numărul trei: Georgetown. Numărul patru: UC Berkeley. Numărul cinci: UC Santa Barbara. Numărul șase: Universitatea Texas. Hei, avem o școală în comun.

— Dacă mergi tu acolo, eu sigur nu.

— Cum zici tu, Sammy. Hmm. Bun, să continuăm, numărul șapte: Boston College. Numărul opt: Universitatea Notre Dame. Aia e pen' că ești o catolică atât de convinsă.

— Termină. Domnule V, spuneți-i să termine.

Pe tata l-a pufnit râsul.

— Sam, te descurci destul de bine și singură.

— Pe poziția cu numărul nouă: Universitatea Miami. Și, încununând cele mai bune zece instituții de învățământ, Universitatea Cornell, de unde Sam va trimite mesaje la fiecare zece minute, să se plângă că e iarnă.

— Mi-ai măcelărit lista.

I-am zâmbit cât am putut eu mai zeflemitor.

— Sam, serios acum, o să intri la toate.

— Mda, mă rog, nu sunt sigură în privința banilor.

— Ai bani, Sam, i-a spus tata.

— Da, în fine, e nașpa că am bani doar pentru că mama a avut o asigurare bună.

Încerca să-și rețină lacrimile.

— Hei, hei, e în ordine, i-am zis.

— Da, Sally, pentru un moment este în ordine. Și pe urmă, în clipa următoare, mă prăbușesc. Știi, Sylvia și cu mine ne-am certat toată vara din cauza listei ăsteia.

— Da, știu.

Băgasem de seamă că tata nu intervenise în discuție.

Liste = Viitor?

Eu am făcut altă listă. O listă cu întrebări care îmi umblau prin cap. Aceasta nu era numerotată, și toate întrebările se izbeau unele de altele: Oare Marcos o să mai vină pe la noi? Dacă Marcos a fost odată iubitul tatei, de ce a plecat? De ce tata nu iese cu nimeni? E vina mea? De ce unii oameni sunt gay? De ce lumea urăște persoanele gay? Cât de mult o să doară când va muri Nana? Cine a inventat facultățile? De ce nu știu ce vreau să devin? De ce nu știu să cânt? De ce nu știu să dansez? Ce dracu' aș putea să devin?

Poate că aș putea transforma lista mea de întrebări în eseul de admitere pentru facultate.

Cred că sunt cel mai tâmpit isteț care a trăit vreodată.

Marcos?

A sosit așadar și sărbătoarea de Halloween. Era sărbătoarea preferată a lui Sam. Mergeam împreună la colindat, încă de când aveam cinci ani. Faptul că acum terminam liceul nu avea să ne împiedice să continuăm tradiția.

La început, Sam se împotrivise ideii de a-l lua și pe Fito cu noi.

— Chiar trebuie?

— Mda. L-am convins să-și ia o zi liberă de la serviciu, de la Circle K. Mai slăbește-l și tu. Are o viață naspa.

— Toată lumea are o viață naspa.

— Eu nu. Și nici tu.

— Și viața mea e naspa.

— Ba nu. Mama ta a murit. Asta e naspa. E dureros. Pricep. Dar viața ta? Viața ta nu e naspa, Sammy.

— Mă rog.

— Fito stă într-o casă de drogați.

— Nu e casă de drogați, a zis Sam.

— Mie așa mi s-a părut.

— De câte ori ai fost tu acolo?

— O dată. A fost suficient.

Sam și-a dat ochii peste cap.

— Nu mai vorbi ca și cum tu chiar știi cum e o casă de drogați.

— OK, bine, dar pricepi ce vreau să spun. Fito se străduiește din răsputeri să se târască de la o zi la alta. Asta e o viață nașpa.

M-am uitat la ea cu o privire din acelea pe care le foloseam când știam că am prins-o în corzi.

— Și a venit la înmormântarea mamei tale. A fost drăguț din partea lui. Tu singură ai spus-o.

— Dar Halloween-ul a fost întotdeauna o chestie a noastră.

— Pricep, Sam. E tradiția noastră. Doar că Fito e… știi tu.

— Știu, știu. Bine. Sunt nașpa. Poate să vină și el.

— Și îl placi.

— Mda, cred că-l plac.

Am fost deci toți trei la colindat. Sam costumată în Lady Gaga. Bineînțeles. Eu, în jucător de baseball.

— Pliiiiiiiiictiiiiccccooossss, a zis Sammy, dându-și ochii peste cap.

Fito s-a îmbrăcat în om de afaceri vampir: cravată, sacou-sport, pelerină neagră și colți. Sam era impresionată.

Eram puțin cam mari pentru „Ne dați ori nu ne dați“, dar nu ne-a păsat. Prostănaci. De fapt, a fost distractiv — și aveam nevoie să ne distrăm. Asta am și făcut. O doamnă ne-a împărțit mere caramelizate. Sam l-a refuzat pe al ei.

— Probabil că au lame înăuntru, a zis.

Fito a ridicat din umeri și l-a înfulecat pe-al lui, apoi i-a zâmbit lui Sam.

— Vezi? Nicio lamă.

— Tu mesteci vreodată mâncarea? Să știi că nu o ia la fugă.

— Da’ tu ce ești, domnișoara Bune Maniere? Știi, Sam, uneori ești cea mai drăguță fată din zona asta de graniță, și tot restul, dar alteori ești doar țâfnoasă. Adică, țâf-noa-să pe bune.

— Dacă erai fată, ai fi fost la fel de arogantă ca mine.

— Dacă eram fată, mai mult ca sigur n-aș fi ieșit cu genul de tipi cu care îți petreci tu timpul, a zis Fito.

Eu am râs. Sam, nu.

— Ah, deci ție îți plac băieții drăguți?

— Mda, îmi plac băieții drăguți. Îmi plac tipii care știu să citească și nu sunt țâfnoși. Am parte de suficientă țâfnă acasă.

Sam s-a uitat la el. Știam ce gândește. Fata asta gândea tot timpul.

— Ai un iubit?

— Nu.

— Nu te văd mereu cu Angel?

— Angel e de domeniul trecutului.

— E frumușel.

— Mda, mă rog. E pretențios.

— Cu exemple, te rog.

Fito s-a uitat la ea.

— Eu nu-i fac nimănui temele.

— Voia să-i faci tu temele?

— Mda.

— Dă-l dracu’.

— Așa am zis și eu.

— Băieții sunt nașpa.

— Da, așa e, a zis Fito, râzând.

— Eu nu sunt nașpa, am spus.

Sam și Fito s-au privit unul pe celălalt și au zis împreună:

— Ba, da, ești.

Am izbucnit toți trei în râs. Uneori, când râzi, asta nu înseamnă că fluieri în beznă.

Cutreieram străzile și băteam la uși, cerând dulciuri de care nu aveam nevoie, iar Sam a început să facă o droaie de fotografii puștilor care colindau.

— Adorabili, spunea.

— Vezi? O să fii o mamă super.

— Poate.

Sam era însă mai interesată de băieții cu care ne întâlneam. Uneori se uita la mine și dădea din cap.

— Ăla e un tip rău.

— Mergi mai departe, îi ziceam.

Sam, tot Sam rămânea. Mda.

Un individ plin de tatuaje ne-a oprit și i-a zis lui Sam:

— Ești sexy, belea.

— Ce-ai zis? am intervenit eu.

— Ce-ai auzit.

Și uite așa, i-am tras una, pur și simplu. Tipul s-a retras, dar lovitura

mea nu l-a oprit. A ridicat pumnii și a vrut să mă lovească.

— Ia să te văd, bulangiule.

A intervenit însă Sam.

— Hei! Hei! Terminați! Terminați!

Apoi tipul s-a uitat la ea, și Sam a spus:

— Te rog. N-a vrut.

Așa că individul s-a calmat și a plecat. A zis totuși:

— Ar fi bine să nu dau peste tine când ești singur, tipule.

— Sally, a zis Sam, uitându-se la mine. Ce ai? Ce mama dracului e cu tine?

— Nu știu. Nu avea dreptul să-ți vorbească așa.

M-am așezat pe bordura trotuarului.

— Îmi pare rău. Iartă-mă, iartă-mă.

Am simțit brațul ei pe după umeri.

— Sally, o grămadă de lume crede că sunt belea. Cui îi pasă? Sunt doar niște idioți. Cui îi pasă?

Am rămas acolo, așezat pe trotuar, tremurând.

— Ce e, Sally? Ce e cu tine?

M-am calmat și le-am spus lui Sam și lui Fito că totul era din pricina lucrurilor care mi se întâmplau, dar că mă simțeam bine. Ne-am întors la colindat, ne-am făcut fotografii și ne-am distrat. Când ne-am întors acasă, tata era pe veranda din față și le împărțea dulciuri câtorva colindători.

Lângă el era un bărbat.

Pe măsură ce ne apropiam pe alee, reușeam să disting fața bărbatului.

Marcos.

Partea a Patra

Poate că așa e viața. Faci un zigzag, apoi un altul, după care mai faci câteva.

(Tata) Lucruri pe care nu le spunem niciodată (Eu)

Chiar dacă eu și tata aveam o relație super, chiar dacă discutam unul cu altul și chiar dacă nu aveam prea multe secrete, existau totuși lucruri despre care nu vorbeam niciodată. Nu era întotdeauna ușor să vorbești — nici măcar pentru niște oameni vorbăreți. Am hotărât însă că o să discut cu el, pentru că aveam prea multe întrebări care mi se învârteau prin cap. Și am decis că voi afișa chiar acolo, în capul meu, o pancartă cu Trândăveala Interzisă.

Sam își petrecuse noaptea la Lina, mătușa ei. Presupun că și ele aveau lucruri de vorbit.

Era o după-amiază caldă de sâmbătă. În curtea din spate, Maggie se rostogolea prin iarbă.

Tata stătea pe trepte și fuma o țigară.

M-am așezat lângă el și am zis:

— Pot să trag și eu un fum?

Am izbucnit amândoi în râs.

— Nu vreau să fumezi niciodată. Niciodată.

— Nu-ți face griji, tată. Nu-mi plac chestiile alea.

— Nici mie.

— Atunci de ce fumezi?

— Offf, îmi țin de urât uneori. E o relație foarte necomplicată.

— Mda, tu le fumezi și ele îți dau cancer.

— Și emfizem.

— Și boli de inimă.

— Ai de gând să enumeri tot?

— Nu. De fapt, nu vreau să vorbim despre țigări.

— Ce te frământă?

— Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— De ce nu ai avut niciodată un iubit?

— Dar am avut un iubit. Am avut mai mulți.

— Înainte de mine, sau după?

— Și înainte și după.

— Mda, dar nu în ultimul timp.

— Păi, în ultimul timp am fost ocupat.

— Tată, asta e o scuză de doi bani.

— De doi bani? Eu? Nu mi se pare că mișună grămezi de iubite de-ale tale pe aici.

— În clipa asta nu mă preocupă subiectul.

— Poate că nici pe mine.

— Cum se face că nu vorbești niciodată cu mine despre unele chestii?

— Adică despre viața mea amoroasă? Păi, în primul rând, ești copilul meu. După părerea mea, tații n-ar trebui să le vorbească fiilor despre viețile lor amoroase.

— Dar, tată, tu nu ai o viață amoroasă.

— Asta sună ca o acuzație.

— Chiar este o acuzație.

— Salvie, despre ce e vorba?

— Știi ce cred eu? Cred că nu ieși la întâlniri din cauza mea. Cred că din vina mea nu ai tu o viață normală.

— Sunt gay, Salvie. N-am avut niciodată o viață normală.

— Știi ce vreau să spun, tată. Știi exact ce vreau să spun.

— Ce-ai vrea să-ți răspund?

Și-a stins țigara. Mi-a luat mâna în mâna lui și a strâns-o tare.

— Tată, am șoptit, Marcos a fost iubitul tău?

A dat din cap.

— Da, a fost.

— Ce s-a întâmplat?

Tata a ridicat ochii spre cer. Apoi a spus:

— Mi-a spus că nu e în stare să fie tată vitreg.

— Deci m-ai ales pe mine.

— Sigur că da.

— Deci este vina mea.

Tata s-a uitat țintă la mine. Și apoi m-a sărutat pe frunte. Mi-a dat drumul mâinii și și-a pus o țigară în gură, dar nu a aprins-o.

— Salvador, nu fi tâmpit. N-ai fost niciodată prea bun la socoteli. Uite, dacă Marcos nu putea să facă față faptului că sunt tată… ei, asta era problema lui. N-a fost vina mea. Nici vina ta. A fost a lui. Noi veneam la pachet, tu și cu mine. Și eu nu pot să fiu cu cineva care nu pricepe ce relație avem noi.

Am dat din cap.

Tata și-a aprins țigara.

— L-ai iubit?

— Da.

— Încă? Îl mai iubești?

— Da.

— Poate de-aia a zis Nana că ești singur.

— A zis ea asta?

— Da. N-ai încetat niciodată să-l iubești?

— Probabil că nu. Probabil că un tip ca mine pur și simplu nu știe cum să înceteze să iubească pe cineva.

Îmi dădeam seama că ar fi vrut să plângă. Dar nu a făcut-o.

— Când ești gay, zicea Fito, problema e că trebuie să ieși cu bărbați.

— Fito e nostim, a spus tata, râzând. Nu știam că e gay.

— Nici eu. Acum însă știu.

— Nu-l deranjează?

— Nu, cred că nu. Familia lui e nasoală. Într-un fel, s-a cam crescut singur.

— Asta e greu.

Era plăcut să stau de vorbă cu tata. Mi-am rezemat capul pe umărul lui.

— Tată, am șoptit, uneori ar trebui să-i lași pe ceilalți să aibă grijă de tine.

— Probabil că nu știu cum s-o fac.

— Păi, poți să înveți, nu?

— Mda, probabil că aș putea. Poate mă ajuți tu.

Și eu voiam să învăț, să învăț cum să am grijă de tata, când el avea nevoie de asta. Dar nu știam cum.

Eu. Secrete.

Bine, nu i-am spus tatei că începusem să dau cu pumnul în tipii care mă enervau. Și nu i-am spus nici că aveam fantezia asta despre cum îl bat pe Eddie de-i sună apa-n cap. Și nu i-am spus tatei că mă tot întrebam cum ar fi dacă m-aș îmbăta. Și că nici măcar nu știam de unde îmi venise ideea. Și nu i-am spus că eram oarecum furios, pentru că îmi dăduse scrisoarea de la mama și că poate ar fi trebuit să mai aștepte. Și nu i-am spus că eram furios în primul rând pe mama, pentru că-mi lăsase o scrisoare. Și nu i-am spus tatei că mă simțeam vinovat pentru faptul c-o urâsem pe Sylvia și că nu știam ce să fac în privința asta, pentru că era moartă.

Și nu i-am spus că aveam sentimente amestecate în legătură cu faptul că Marcos venea pe la noi, pentru că deși teoretic eram de părere că tata ar fi trebuit să aibă un iubit, nu eram prea convins de tipul ăsta. Și când l-am întrebat dacă îl mai iubea, iar el a spus că da, n-am fost prea sigur că mi-a plăcut răspunsul.

Și nu i-am spus tatei că mă gândeam la tatăl meu biologic. Mă întrebam dacă semăn cu el, dacă am aceleași gesturi, și începusem chiar să mă întreb dacă n-ar trebui să-l cunosc.

Sam îl cunoscuse pe tatăl ei.

Fito îl cunoscuse pe tatăl lui.

Și apoi eram eu.

Cum să-i pot spune tatei toate lucrurile acestea, pe care nu i le spusesem?

Marcos? Hmm.

I-am trimis lui Sam un mesaj: Întrebat tata despre Marcos.

Sam: Uau! Dă-i drumul

Eu: Când te întorci

Sam: Ajung curând. Eu și Lina am făcut curat în casă. Ne vedem în zece min

Eu: Cecz = sacrificiu

Sam: Sacrificiu uman?

Eu: Greșit

Sam: Propoziție

Eu: Tata știe ce înseamnă sacrificiul

Sam: Mda

Așa că, atunci când Sam a ajuns acasă, i-am povestit dialogul pe care îl avusesem cu tata. M-a ascultat, a pus întrebări. Îi plăcea să pună întrebări. Și, bineînțeles, avea câte ceva de spus despre toată situația.

— Rahatul ăla de Marcos i-a frânt inima lui taică-tău. Știam eu că nu-l urăsc fără motiv.

— Sam, ție nu ți-a făcut nimic. Nu se cade să-l urăști.

— O tâmpenie.

— Nu, nu-i așa. Tata nu-l urăște. Și, dacă tata nu-l urăște, nici eu n-o s-o fac.

Doamne, cât de ipocrit puteam să fiu.

— Știi, a zis Sam, uitându-se la mine, tu și taică-tău, anormal. Uneori anormal e no bueno. De ce voi doi sunteți tot timpul așa de buni? Adică, pur și simplu nu e normal.

Clătina mereu din cap.

— Și nu e drept. Marcos scapă nepedepsit, chiar dacă a fost un rahat.

— Sammy, ce știm noi despre Marcos?

— Știm că e o râmă care s-a târât înapoi la suprafață, după ploaie.

Sam se pricepea mereu să te facă să râzi.

— Nu râde. Nu a fost o glumă.

— Poate și-a dat seama că a greșit.

— Sally, de ce trebuie să interpretezi întotdeauna realitatea cu naivitatea unui copil de zece ani? Pe bune?

— Eu nu am habar de realitate, Sammy. Și nu am zece ani.

— Deci Marcos o să stea pe aici, să împută locul?

Nu știu de ce, dar am râs din nou.

Sam continua să strige la mine, iar asta mă făcea să râd și mai tare.

În realitate, însă, simțeam la fel ca ea. Doar că ea o recunoștea cinstit.

Prăjitură

Era sâmbătă seara, eu pierdeam timpul în camera mea, gândindu-mă din nou la treaba cu facultatea și la faptul că, în realitate, nu voiam să plec. Adică, voiam să merg la facultate, dar numai după ce făceam pauză un an. Știți voi, ca să mă descopăr. Mă rog, era un lucru de toată jena. Dar era adevărat. Există oare situații în care să fii doar puțin pierdut? Adică, dacă te simți pierdut — atunci ești pierdut cu totul. Eu habar nu aveam de nimic. Făceam totul la un nivel superficial. Poate că multă lume era superficială. Poate că asta era în ordine pentru unii. Dar eu știam că treaba cu superficialitatea nu era valabilă pentru mine. No bueno.

Sam era în camera ei, lucra la eseul pentru admitere. Nu era nevoie să mă întreb ce urma să spună, deoarece știam c-o să mă pună să-l citesc. Și o să vrea să-l citească și ea pe al meu. Iar eu nici nu aveam unul. Ce-ar fi trebuit să spun: Alegeți-mă pe mine. Nu veți regreta. Sunt cea mai măreață realizare, de la inventarea telefonului mobil încoace? Se presupunea că ar trebui să vorbim despre noi. Mda. Bună, mi se spune Domnul Entuziasm. Dar mă pricep destul de bine la bătaie.

Sam mi-a trimis mesaj: Am o idee bună pentru eseu. Tu?

Eu: Zero idei. Nu mă pricep la asta

Sam: Te ajut eu

Eu: Nu sunt bun de nimic

Sam: Nu-i adevărat

Eu: Credeam că ești supărată pe mine

Sam: Neh. Ar trebui să facem o prăjitură

Eu: Ce?

Sam: Cum auzi, o prăjitură

Eu: Știi tu cum?

Sam: Nu. Dar știi tu

Eu: Și „noi“ unde e?

Sam: Învață-mă. Putem să i-o ducem mâine Nanei

Eu: Bună idee

Sam: Și putem să-i ducem și flori

Eu: Sam cea rea a plecat?

Sam: N-ai grijă. Se întoarce ea

Eu. Sâmbătă seara. Sam.

Eram în bucătărie și o învățam pe Sam cum să facă un tort de ciocolată de la zero.

— De ce nu-l pregătim dintr-o cutie din alea, Betty Crocker?

— Sunt impresionat. Știi de Betty Crocker.

— Dă-i drumul. Ia-mă peste picior.

Ne-am uitat strâmb unul la altul. Mda, așa eram noi, ne aruncam mereu priviri tăioase.

— Uite, Sammy, avem toate ingredientele. Nu e chiar așa de greu.

Sam mă privea amestecând ingredientele, în timp ce le citea cu glas tare din cartea de rețete.

— Vrei să știi ce face fiecare ingredient?

— Chiar mă întrebi așa ceva?

— Cum o să înveți vreodată să gătești, dacă nu știi ce rol are fiecare ingredient în rețetă?

— Fizica tortului de ciocolată? Nu mă interesează.

— Acum cine pe cine ia peste picior?

M-a urmărit spărgând și bătând două ouă spumă.

— Nu pare așa de greu, cred. Totuși cu Betty Crocker era mai ușor.

— Nu ne interesează să fie ușor. Ne interesează să fie gustos.

— Mă rog.

— A fost ideea ta, i-am zis. Ai spus că vrei să înveți.

— Am mințit.

— Da.

Cât timp prăjitura era la cuptor, Sam m-a urmărit cum prepar glazura.

— Nu semeni cu majoritatea tipilor.

— Mulțumesc. Cred.

— Ce te face să fii așa de sigur că era un compliment?

— Nu vreau să fiu ca majoritatea tipilor. Așa că era un compliment.

Maggie stătea pe loc și ne privea în timp ce schimbam replici. Mă întrebam mereu ce gândește câinele ăla. Probabil nimic complicat.

Tata a venit din curtea din spate, unde lucra la un tablou.

— Ce e cu tortul?

— Îl pregătim pentru Nana.

— Ce drăguț.

— Păi, a zis Sam, zâmbind, suntem niște tineri foarte drăguți.

Nu putuse renunța la picătura acea de sarcasm — parte din rețeta ei de viață.

Tata a zâmbit.

— Mă duc să mă spăl. Diseară ies în oraș.

Sam nu s-a putut abține.

— Ieșiți cu cineva pe care-l cunoaștem?

— Doar merg la film cu un vechi prieten.

N-a fost o surpriză pentru nimeni când Marcos a sunat la ușă. Nu observasem până atunci cât de bine arăta. Totuși nu era la fel de frumos ca tata. Și era mai scund. Mă întrebam dacă cei mai mulți dintre copii observau cum sunt și cum arată părinții lor. Poate că da. Poate că nu. Nu făcusem un sondaj în acest sens.

Tata părea puțin stânjenit de toată situația.

Sammy nu l-a ajutat de nicio culoare.

— Să ne trimiteți mesaj dacă stați până târziu.

Marcos a ridicat din umeri și i-a zâmbit.

Tata nu știa cum să iasă mai repede pe ușă.

— Nu-mi pasă că e drăguț. Dacă îl face pe taică-tău să sufere, îl omor.

— Iar o luăm de la capăt cu asta?

— Cum de ție nu-ți pasă?

— Ba, îmi pasă. Azi am învățat ceva despre tata. Ceva foarte frumos. Știi jocul ăla, „Ce-ar fi dacă?“ Păi, Sam, ce-ar fi fost dacă tata nu m-ar fi adoptat?

— Nu știu, Sally. Nu am un răspuns la asta.

— Nu. Nu, nu, nu.

— Ajunge cu atâția nu. Basta.

— Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă tata nu mă adopta… dar știu că nu aș fi dus viața pe care o duc azi. Și e singura viață pe care o cunosc. N-aș fi avut-o pe Nana, care este cea mai tare bunică din toată afurisita asta de lume…

— Tocmai ai vorbit urât?

— Sarcasmul îți vine foarte bine, știi asta?

— Nu mă pot abține.

— Știu. Știu. Dar, dacă nu era tata, nu te-aș fi cunoscut, Sammy. N-ai mai fi cea mai bună prietenă a mea. N-ai mai locui acum aici. L-am întrebat odată pe tata dacă el crede în Dumnezeu. Știi ce mi-a zis?

— Spune-mi.

— A zis: „De fiecare dată când mă uit în ochii tăi albaștri. De fiecare dată când te aud râzând. În fiecare zi când îți aud glasul, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine. Da, Salvador, cred în Dumnezeu.“

Sam s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Ești cel mai norocos băiat din lume.

Am dat din cap.

— Să știi că da.

Da, eram cel mai norocos băiat din lume. Dar eram încă doar un băiat. Rahat.

Sam și cu mine stăteam la masa din bucătărie și admiram tortul de ciocolată pe care îl făcuserăm.

— Cine ar fi crezut? a zis Sam. Tort cu cremă de ciocolată și brânză.

Era sincer fericită.

— Cine ar fi crezut că, dacă înveți o fată cum să pregătească un tort, asta o poate face fericită?

— Și fata a învățat?

— A luat notițe, a zis, bătându-se cu palma pe tâmplă. Aici, sus. Și e de-a dreptul frumoasă.

— Chestie de estetică.

— Adori cuvântul ăsta.

— Tata e artist.

Exact atunci, din cine știe ce motiv, mi-a venit ideea, nu prea strălucită, să beau un pahar cu vin. Așa că ne-am așezat la masă și am deschis o sticlă de vin roșu. Am turnat câte un pahar pentru fiecare. Am băut în cinstea tortului nostru.

Jur că nu știu ce ne-a apucat. Curând după asta ne-am turnat al doilea pahar.

— Crezi că tatăl tău o să se înfurie?

— Hmm. Că doar n-o să ne omoare.

Am ridicat amândoi din umeri și am continuat să bem. Problema e că nu voiam să mă opresc. Voiam să știu cum e să fii beat. Vreți o explicație logică pentru asta? Păi, unde e logica atunci când iubești? Unde e logica morții în accidente? Unde e logica în cancer? Unde e logica vieții? Începeam să cred că sufletul omului are o logică inexplicabilă. Dar începeam să mă și îmbăt, așa că nu prea puneam bază pe nimic din ce spuneam.

Când am deschis a doua sticlă, Sam și cu mine ne-am privit cu un soi de expresie care spunea de-ce-nu.

— Știi, multă vreme am crezut că fiecare om e ca o carte.

— Frate, a zis Sam, râzând, chiar ești vorbăreț când bei.

— Pot să tac din gură.

Ne-am mai turnat câte un pahar.

— Nu! Nu cumva să faci una ca asta! Vorbește mai departe. Doar știi că, în cadrul acestei mici societăți a noastre, caracterizate de admirație reciprocă, eu sunt aia care vorbește cel mai mult.

— Mda, cred că da.

— Și știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Înseamnă că ție îți place să vorbești mai mult decât îmi place mie.

— Ești un prost. Înseamnă că tu mă cunoști mai bine decât te cunosc eu pe tine.

— Mă cunoști bine.

S-a uitat la mine. Nu avem de gând s-o contrazic. Nu pentru că n-aș fi avut câștig de cauză, ci pentru că știam că are dreptate.

— O să mă străduiesc mai mult.

A zâmbit.

— Deci, după tine, toată lumea e ca o carte, nu?

— Da, așa credeam. Dar e o tâmpenie. Oamenii nu sunt precum cărțile… nu sunt deloc așa. Cărțile au un sens. Oamenii, nu. Știi, ca viața. Se întâmplă tot felul de chestii care nu au legătură între ele. Adică, au și nu au, și nu e ca și cum viața mea sau viața ta… nu e ca și cum viețile noastre ar avea un scenariu, înțelegi? Nu e așa. Adică, așa cum spun unii, ne naștem, trăim și pe urmă murim. Mda, păi, și ce mare rahat cu asta? Asta nu înseamnă nimic, nu-i așa?

Sam se uita la mine.

— Sammy, mă studiezi. Îmi cam dă fiori.

— Ești amuzant. Exact cum mi te-am imaginat la beție.

— Așa de previzibil, hm?

Am dat vinul pe gât.

— Păi, ești previzibil, într-un fel. Dar, în ultima vreme, nu la fel de previzibil cum erai. Sally, nu pricep chestia asta cu pumnii pe care o faci în ultima vreme. Nu știu de unde vine. Tu nu ești impulsiv și agresiv. Însă uneori chiar ești impulsiv și agresiv. Ăsta e cel mai tare lucru la tine, Sally. Tu ești tu. Ca și cum uneori ești vechiul Sally, și pe urmă treci în dispoziții pansive, și nu mai vrei să vorbești și apoi, brusc, ești ca turbat, supărat pe lume. Înțeleg. De multe ori și eu sunt foarte supărată pe lume. Dar tu nu erai așa. Și acum, nu știu.

— Nici eu nu știu, Sam. Sunt confuz. Și totul pare complicat. Nana e bolnavă. Și mi se amintește acum de mama, printr-o scrisoare pe care nu vreau să o citesc, iar asta mă bântuie și îmi produce confuzie, pentru că eu vreau ca totul să fie așa cum era, și nu mai poate să fie așa, și mama ta a murit, și e ciudat că amândoi avem mamele moarte, doar că tu ți-o amintești pe a ta, iar eu nu-mi aduc aminte de a mea, și nu știu ce dracu' încerc să spun.

— Amândoi suntem furioși pe lume. E OK.

— Chiar e, Sam?

— Așa stau lucrurile în momentul ăsta.

— Mie nu-mi place.

— E OK, Sally.

— Mie nu mi se pare OK. Îmi vine să dau cu pumnul în cineva.

— Și mie. Doar că tu treci la fapte, și poate că nu e chiar așa de OK.

— De unde vine asta?

— Va trebui să-ți dai singur seama.

— Cum anume?

— O să găsești o cale.

— Oare?

— Da.

— Ești așa de sigură.

— Te cunosc. O vei găsi.

— Și o să mă iubești în continuare, chiar dacă nu sunt băiatul bun care credeai că sunt? Băiatul bun care îți dorești să fiu?

— Sally, n-am așteptat niciodată să fii cineva anume. Mereu am vrut să fii tu însuți.

— Dar eu nu știu cine sunt.

— Ba știi. În adâncul tău știi. Caută și găsește-te, Sally.

— E dureros.

— Și ce dacă?

— Eu nu sunt curajos ca tine, Sammy.

— Poate că ești mai curajos decât crezi.

— Poate.

M-am uitat la sticla de vin.

— Sunt beat. Și spun chestii tâmpite.

Apoi i-am zâmbit lui Sam.

— Am putea să o și golim.

Nu știu de ce, poate că aveam chef de vorbă — așa că asta am făcut. Am continuat să vorbesc.

— Sammy, îți amintești de ziua în care a venit Marcos? Ți-am zis că am surprins o anumită expresie pe fața tatei. Nu am înțeles expresia aceea, pentru că nu o mai văzusem niciodată. Era dragoste, Sam. Știi, un alt fel de dragoste. Adică, pot să citesc dragostea pe chipul tatei când se uită la mine. Dar aia era altfel. Cred că exact asta am văzut. Tata îl iubește.

— Și asta te sperie?

— Puțin. Nu, mint. Mă sperie mult. Adică, nu a trebuit niciodată să-l împart cu altcineva.

— Nu e adevărat. Întotdeauna l-ai împărțit cu mine. Și l-ai împărțit cu Nana și cu toți unchii și mătușile tale.

— Mda, probabil. Vreau doar ca tata să fie fericit. Serios. Și dacă Marcos îl face fericit, nu am nimic împotrivă. De fapt, poate că nu e chiar așa. Chiar am ceva împotrivă.

— Ești gelos?

— Nu știu. Poate că sunt. Pe de altă parte, adică, tipul l-a făcut pe tata să sufere. Și, dacă se mai întâmplă o dată, nu știu ce-i fac. Nu știu, Sam.

— Înțeleg asta. Nici eu nu l-am putut suferi pe niciunul dintre iubiții mamei.

— Niciunul?

— Nu.

— De ce?

— Știam că toți o vor face să sufere. Și așa se întâmpla. Iar Marcos ar face bine să nu-l rănească pe taică-tău, pentru că altfel are de-a face cu mine. Și am de partea mea și pumnii tăi.

— Deci suntem o echipă.

— Mda, suntem.

— Tu și cu mine, împotriva lumii?

— Nu chiar. Noi îl avem pe tatăl tău. Care, de fapt, e și tatăl meu.

— Mda.

— Deci?

— Deci?

Am izbucnit în râs și am continuat să bem vin și să vorbim, apoi camera a început să se învârtă, iar în gură aveam o chestie sărată, și deodată m-am trezit cu capul în toaletă, îmi vărsam mațele, în timp ce Sam stătea aplecată deasupra mea și îmi întindea un prosop cald.

— O să-ți treacă, zicea. Ți-ai pierdut inocența în privința alcoolului.

Mă simțeam îngrozitor, camera continua să se învârtă cu mine și tot ce eram în stare să fac era să gem.

Pe urmă am început iar să vomit.

Tata. La micul dejun. Eu și Sam.

— Mă întreb care dintre voi doi, geniilor, a crezut că asta e o idee bună.

Sam a ridicat mâna, de parcă ar fi fost la școală.

— Ideea mea, domnule V.

— Fals, am zis. M-am gândit, știi, că ar fi drăguț să bem un pahar de vin.

— N-aș fi avut nimic împotriva unui pahar. Dar am în față doi soldați morți, pe masa din bucătărie.

— Cred că ne-a luat valul.

— Ai de gând să-mi dai o explicație?

— Păi, am rămas acasă. N-am băut la volan.

— Nu primiți laude pentru asta. Și, oricum, nu e o explicație.

— Vorbești ca un părinte.

— O să iau asta drept un compliment, a zis tata, fără să-și ia ochii de la mine. Aștept.

— N-am o explicație, tată. Știi, doar am luat-o puțin razna. Nu toate lucrurile au o explicație. Nu tot ce fac are sens. A fost doar o chestie.

— Doar o chestie?

— Tată, ce-ai vrea să-ți spun? Mă simt ca dracu'. Nu e asta o pedeapsă suficientă?

— Cine a spus ceva despre pedeapsă? Tot ce îți cer e o simplă explicație.

— Și eu îți spun că nu am niciuna.

Tata s-a uitat la Sam, care își ținea capul la fel de plecat ca și mine.

— Sam?

— Cred că nici eu nu am o explicație. Domnule V… eu… în fine, nu, n-am nicio explicație.

— O să vă pun două întrebări și vreau să-mi răspundeți sincer.

Am încuviințat amândoi. Am continuat să dăm foarte încet din cap. Doamne, credeam că o să-mi explodeze țeasta.

— Chestia asta are vreo legătură cu Marcos?

— Ce vrei să spui, tată?

— Sunteți supărați că am ieșit aseară cu Marcos? Pentru că, dacă este așa, dacă asta vă deranjează, nu e neapărat nevoie să mă văd cu el. Putem să discutăm…

— Greșit, tată! Greșit!

Nu eram foarte sigur de ce strigam.

— Faptul că aseară am dat pe gât două sticle cu vin e doar o tâmpenie pe care puștii de liceu o mai fac uneori. Atâta tot! Nu face din asta mai mult decât e…

Apoi am adăugat ceva ce habar n-aveam că urmează să spun.

— Iar dacă aș fi fost supărat din cauza asta, știi ceva? Ar fi trebuit să spui: Maturizează-te, Salvie! Tată, încetează să-ți trăiești viața punându-mă pe mine în centrul ei. Pur și simplu, încetează!

Și uite cum am ajuns să mă simt foarte prost. Mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Iartă-mă. N-am vrut să spun asta.

Tata mi-a pus o mână pe umăr.

— Ba da, ai vrut, a spus în șoaptă.

— Tată, trec prin niște chestii.

— Ce chestii?

— Chestii, tată. Nu pot să vorbesc în clipa asta. Dar sunt chestii. Mi se întâmplă lucruri. Și nu le pot controla.

— Cine spune că deținem mereu controlul?

— Dar înainte puteam să mă controlez.

— Fiule, controlul poate fi o iluzie.

— Nimeni nu mi-a spus asta, am zis și am început să plâng.

Tata m-a luat în brațe.

— Dă-ți drumul, Salvie, băiatul meu. Dă-ți drumul.

— Mi-am dat drumul. M-am îmbătat.

— Încearcă fără două sticle de vin.

Mahmureală

Mda, în duminica aceea am dat peste cuvântul mahmureală. Nu prea voiam să fiu prieten cu Mahmureala. Sam mi-a spus să beau multă, multă apă. I-am urmat sfatul. Am făcut un duș. Tot ce voiam era să dorm. Mă simțeam ca dracu'. Adică, emoțional, mă simțeam foarte, foarte prost. Sam zicea că asta se cheamă „marșul rușinii".

— Mda, am zis, un nume perfect pentru cum mă simt.

— Păi, și eu mă simt la fel. Mi-e foarte rușine de mine. Adică, tatăl tău e, gen, cel mai tare tip și e așa de bun cu mine, și eu mă îmbăt cu vinul lui. Rahat, Sally! Adică, peste toate alea, i-am și furat vinul.

— Suntem niște tâmpiți.

— Mda, suntem.

— Și pe urmă, lucrurile pe care i le-am spus. Adică n-ar fi trebuit să-i spun ce am spus. I-am zis să nu mă mai pună în centrul vieții lui. Chestia e că poate eu mi-am trăit viața gravitând în jurul lui. Parcă mereu am vrut să-i fac pe plac, să fiu băiat bun și tot restul… și eu, pe dracu', adică, nu vreau să-l dezamăgesc.

— Poate adevărul e că fiecare dintre voi și-a trăit viața gravitând în jurul celuilalt. Și poate că ar trebui să faceți ceva în sensul ăsta. Amândoi.

— Așa am făcut mereu.

— Tatăl tău trebuie să-și trăiască viața. Și tu, pe a ta. Sylvia și cu mine. Noi am reușit asta.

— Vai, Doamne, ce-o să mă fac? Nu putem să pretindem că nu s-a întâmplat nimic?

— Sally, astea sunt văicăreli de „marșul rușinii“. Fără să pretindem. Să pretinzi egal no bueno.

— OK. Fără să pretindem. Rahat. Sammy, de câte ori te-ai îmbătat?

— Nu știu. Destul de des, cred. Nu știu de ce o fac. Nu știu de ce fac experimente cu rahaturi care îți alterează starea. Întotdeauna ajung să mă urăsc pentru asta.

— Discursuri de „marșul rușinii“.

Am izbucnit amândoi în râs, oarecum. Un râs cu jumătate de gură. Râs de „marșul rușinii“. Presupun că nu eram pregătiți să fluierăm în beznă.

Aerul toamnei era plin de nori plutitori. Nu era tocmai cald, dar nici tocmai frig. Vântul însă era aproape rece. Tata stătea așezat pe trepte. Avea o țigară între buze, dar nu era aprinsă.

Eu aveam mănușile de baseball.

— Vrei să facem câteva pase?

— Sigur.

Așa că am început să aruncăm mingea.

— Îmi pare rău că am strigat la tine, i-am zis.

A zâmbit.

— Nu-i nimic, Salvie. Dar hai să facem un târg.

— Bine…

— Cred că trebuie să-ți dau ceva mai multă libertate, înțelegi? În clipa asta, lucrurile sunt destul de dure pentru tine, iar tu nu ești obișnuit cu așa ceva. Cred că te-am răsfățat cam mult.

— Sigur. De-aia umblu prin oraș cu un BMW sport.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că te-am protejat… poate puțin prea mult. Înțelegi ce vreau să zic?

— Da, cred că da. N-ai vrut să mi se întâmple nimic rău. Poate pentru că mi-am pierdut mama?

— N-am vrut să mai pierzi nimic. Probabil că am fost puțin prea protector.

— Doar puțin, am zis, fără să-mi pot reține un zâmbet. Tată, înțeleg.

— Dar suntem OK, Salvie. Tu și cu mine.

— Suntem OK?

— Da, suntem OK, a zis și apoi a zâmbit. Mi-e teamă însă că-mi datorezi două sticle de vin roșu.

Aș fi vrut să-i spun că ne prinseserăm de faza cu Marcos. Înțeleseserăm. Că eu înțelesesem.

Nana. Tort.

Nana era cu adevărat vorbăreață. Îi plăcea să vorbească. În duminica aceea însă, când Sam și cu mine i-am oferit tortul, chipul i s-a luminat, ne-a îmbrățișat — dar nu a vorbit prea mult. Ne-a luat de mână, pe mine, pe Sam și pe tata. Dar nu a prea vorbit. Căuta cu privirea de jur împrejur, în liniștea din încăpere, și nu știam după ce se uită.

I-au plăcut mult florile pe care i le-am dat și m-a rugat să i le pun pe masa din bucătărie. Tata și mătușa Evie au pregătit un prânz întârziat.

Nana n-a mâncat prea mult — dar, când a venit rândul tortului, a mâncat două felii.

— Cine l-a făcut?

— Sam și cu mine. Noi doi l-am pregătit.

Pe urmă a vorbit puțin — dar știam că pentru ea e un efort.

— Mama cocea pâine în fiecare duminică, într-un cuptor cu lemne. Știa să facă și root beer. Știați? Ea îmi cosea toate rochiile. Mașina ei de cusut e la mine. Am impresia că o văd aievea.

Vocea îi suna ciudat, ca venind de departe, ca și cum Nana ieșise din cameră. Pe urmă și-a luat furculița, a mai cerut puțin tort, a înfipt furculița în el și mi-a întins o bucățică.

A zâmbit.

I-am zâmbit și eu.

Mi-a dat o îmbucătură din tort.

Și mi-am amintit de zilele acelea din copilărie.

Când ne întorceam spre casă, noaptea, a început să plouă.

— Nana va sărbători pentru ultima dată Ziua Recunoștinței.

Vocea tatei era tristă, dar rostea cuvintele pe un ton calm.

— O să fie toată lumea aici, a mai spus.

Nu simțeam nimic.

Nu voiam să simt nimic.

Știam că Sam era în propriul ei colț de lume. Se gândea la mama ei.

Ajunși acasă, tata s-a dus în atelier.

— Cred că o să lucrez o vreme.

Străzile erau ude, însă ploaia încetase și era răcoare, dar nu frig. Sam și cu mine am hotărât să mergem la alergat. Mă întrebam dacă alergatul pe întuneric era același lucru cu fluieratul în beznă.

Nu știu dacă Sam plângea. I se întâmpla des. Să plângă atunci când alerga. Era chestia cu doliul. Chestia cu a-murit-mama.

Nu știu dacă în seara aceea a plâns în timp ce alegam. Eu însă am făcut-o.

Poezie. Poezie?

Mahmureala rămăsese deja o simplă amintire, domolită se pare de tristețea lăsată de vizita la Nana. Domolit. Încă un cuvânt pe care îl învățasem de la Sam. Mergeam amândoi spre școală, și eu mă simțeam ciudat de normal, cu alte cuvinte, nu mă traversa nicio emoție. Poate că weekendul mă obosise. Mă simțeam bine. Ca și cum totul era în ordine — deși nu era. Atunci i-am povestit lui Sam ce spusese tata despre vin.

— Păcat că nu suntem destul de mari ca să-i putem cumpăra domnului V niște vin bun.

— Mda, păcat.

— Hei, poate îl convingem pe Marcos să meargă cu noi la cumpărături.

— Adică începe să-ți placă de el… sau ce?

— Sunt doar pragmatică. Tipul ăla trebuie să fie și el bun la ceva.

Am zâmbit.

— Pragmatic. Îți aduci aminte că ai spus cuvântul ăsta pe litere, la concursul de ortografie?

— De ce trebuie să-mi amintești mereu de ziua aia?

— Încă ești furioasă?

— Și acum mă uit urât la ăla, când îl întâlnesc prin școală.

— Te pricepi să ții ranchiuna, nu-i așa?

— Nu e întotdeauna ceva greșit, să știi. Așa țin departe de viața mea o grămadă de căcănari.

S-a uitat urât la mine, pentru că am râs.

— Râzi de mine? Pe bune?

— Ce-ar fi dacă?

— Ce-ar fi dacă?!

— De unde a apărut jocul ăsta al nostru?

Habar nu am. Poate că doar aveam chef de joacă.

— Mi se pare că nu l-am mai jucat de mult, am spus.

— Da, chiar a trecut mult timp, nu-i așa?

— Ce-ar fi dacă, am zis eu.

— Ce-ar fi dacă, a spus și Sam.

— Ce-ar fi dacă aș fi poet și tu ai fi poetă?

— Dacă aș fi poetă, i-aș scrie o poezie lui…

A zâmbit.

— OK, am nevoie de puțin timp, să mă gândesc la asta.

Am deschis ușa școlii.

— Până la sfârșitul orelor, voi avea și răspunsul, a zis.

— Și eu.

— Și să nu scrii în ora de mate. Trebuie să fii atent.

— Pa.

— Pa.

— O zi bună.

— O zi bună, a răspuns Sam.

Și atunci l-am văzut pe Enrique Infante venind din partea opusă.

— Poponar, a zis el.

I-am rânjit cu toată gura.

— Vrei să-ți stâlcesc iar mutra?

— Ia să te văd, spălăcitule.

Eram cât pe ce să mă întorc și să mă dau la el. Dar am trecut mai departe. Eram în incinta școlii. Chiar i-am permis rațiunii să se strecoare între mine și reflexul de a da cu pumnul.

În pauza de prânz, am scris pe caiet:

Să fi fost poet

Scriam o poezie

de să le pice de fiecare dată

limba ălora de rostesc

cuvântul poponar.

Am citit ce scrisesem și am fost chiar mândru de mine. Știam însă că Sam va scrie ceva foarte bun, așa încât nu voiam să mă dau bătut, prin urmare m-am mai gândit un minut și am scris:

Să fi fost poet,

scriam o poezie

atât de frumoasă și de vibrantă

încât ar vindeca orice

cancer și atunci cancerul

în veci n-ar mai pătrunde

într-o ființă umană, niciodată.

Niciodată.

M-a prins inspirația, așa că am mai scris una:

Să fi fost poet

scriam o poezie

care să facă sufletul tatei

să zâmbească. Și atunci niciodată

nu s-ar mai simți trist și s-ar trezi

scăldat în frumusețea fiecărei zile.

După ore, ne-am întâlnit în fața dulapului ei.

— Pari îngâmfat, a spus ea.

— Nu sunt îngâmfat.

— O, ba, da, acum ești tot o îngâmfare. Crezi că ai scris o poezie cool, cum nu s-a mai văzut, nu-i așa?

— Mda.

— Daaa, păi, rămâne de văzut.

Am izbucnit în râs și am decis să așteptăm până ajungem acasă, unde să ne citim poeziile. Cred că erau poezii. Ce mama dracului știam eu despre poezie? Singura poezie care îmi plăcea cu adevărat se chema Autobiographia Literaria și era scrisă de unul, Frank O'Hara. Acasă o aveam prinsă pe tăblița de plută. Lui Sam îi plăcea să mi-o citească.

În timp ce mergeam spre casă, Sam mi-a tras un șut.

— Ai avut o zi bună?

— Mda. La engleză a venit un suplinitor. N-a avut chef să predea, așa că Fito și cu mine ne-am trimis mesaje unul altuia.

— Despre ce?

— Acasă la Fito situația pare să devină tot mai rea.

— Ei, asta e no bueno.

— No bueno, corect. Și azi-dimineață bunul meu prieten, Enrique Infante, a trecut pe lângă mine pe culoar și m-a făcut poponar.

— E un jeg.

— Da. I-am zis că poate vrea să-i stâlcesc iar mutra.

— No bueno.

— No bueno, așa e. Dar mă enervează la culme că m-a făcut și spălăcit.

— Ho-ho, a făcut Sam și a început să râdă.

— Ar trebui să fii de partea mea.

— Dar chiar ești spălăcit.

— Pe bune? O să reluăm discuția asta? Pe bune?

Sam mi-a ciufulit părul și a zâmbit.

— Potolește-te, omule. N-ai grijă, Enrique o să și-o ia. Mda, așa

cred.

M-am întrebat dacă nu cumva punea ceva la cale. Avea exact expresia aceea.

Când am ajuns acasă, i-am dat lui Sam poeziile mele. Ea mi le-a dat pe ale ei. Iată ce scrisese:

Dacă aș fi poetă,

aș scrie o poezie

care să facă oceanele

limpezi ca odinioară.

Aș scrie o poezie

atât de pură, încât ploaia ar cădea zile în șir,

iar când cerul s-ar limpezi,

milioane de stele s-ar ivi în noaptea de vară.

Aș scrie o poezie care să-i facă pe oameni să vadă

că armele sunt doar arme, nedemne de iubirea noastră.

Aș scrie o poezie care să facă

Să dispară toate gloanțele.

M-am uitat la Sam.

— Uau. Ale mele sunt cam tâmpite, în comparație cu a ta.

— Prostănacule, a zis, zâmbind. Ești incapabil de tâmpenie.

S-a ridicat de pe canapea și a luat amândouă poeziile noastre.

— O să le pun pe frigider. Să le citească și tatăl tău.

— Bravo, fato. Asta o să-i placă.

— Da.

Așa că a scos câteva dintre vederile care erau prinse de frigider și le-a înlocuit cu poeziile noastre.

— Trebuie să mai luăm niște magneți, a zis.

Începea să aibă preocupări domestice. Cine-ar fi crezut?

Sam și cu mine învățam în living. Am ridicat ochii și l-am văzut pe tata stând în pragul ușii.

— Deci ce mai fac barzii mei în devenire?

Am încercat să-i zâmbesc.

— Sam e o poetă mai bună.

Tata avea o expresie incredibilă pe chip.

— Uneori, a zis, vă iubesc așa de mult pe amândoi, încât abia mai suport.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre bucătărie.

— Ce vreți să mâncați la cină?

— Taco, am zis.

— Taco să fie.

M-am uitat la Sam și am văzut cum lacrimile îi curgeau pe obraz.

— Ce-i?

— Taică-tău. Spune lucruri care mă fac să plâng.

— Lucruri frumoase.

— Da, frumoase. De ce nu sunt mai mulți tipi ca tatăl tău?

— Al naibii să fiu dacă știu.

Apoi m-am gândit: Pentru că majoritatea tipilor sunt ca bio-tatăl meu. Habar n-aveam de unde îmi venise ideea. Nu știu niciun rahat despre bio-tatăl meu.

Tata. Marcos.

Devenisem un împătimit al trasului cu urechea. Așa mi-am zis, în timp ce stăteam la ușa din spate și priveam cum tata și Marcos se ceartă în fața atelierului tatei.

Tata avea o expresie care spunea Sunt pe jumătate supărat și pe jumătate rănit. Pe urmă l-am auzit spunând:

— Marcos, nu poți să te întorci pur și simplu în viața mea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu poți să dispari într-o bună zi și să reapari după câțiva ani, așteptându-te ca eu să…

S-a oprit la jumătatea frazei.

— Vicente, ți-am zis că regret.

— Cel mai de doi bani cuvânt din dicționar.

— Mi-a fost frică.

— Și mie mi-a fost frică, Marcos. Dar n-am plecat. Nu m-ai văzut luând-o la sănătoasa, nu-i așa?

— Toată lumea merită o a doua șansă. Chiar și eu. Noi, Vicente, tu și cu mine, noi meritățm o a doua șansă.

M-am uitat la tata. Nu spunea nimic.

— Știu cât de mult te-am făcut să suferi, a zis Marcos.

— Da, chiar m-ai făcut să sufăr.

— Vicente, nu a trecut o zi fără să mă gândesc la tine.

— Ți-a luat destul de mult.

Am văzut lacrimile curgând pe obrazul lui Marcos.

În clipa aceea am fost martor la felul în care lumea lor s-a scufundat complet în tăcere. Lumea era inundată de lacrimile lor.

Marcos s-a îndepărtat încet și a ieșit pe poarta laterală.

M-am îndepărtat și eu de ușă și m-am întors în camera mea.

Tata (Marcos) Eu.

Stăteam în camera mea și o parte din mine ar fi vrut să pună mâna pe Marcos și să-i tragă o lovitură care să-l lase lat. De parcă asta ar fi rezolvat ceva. Mda, o bună parte din mine voia să-l urască. Pentru că îl făcuse pe tata să sufere. Dar cum aș fi putut să-l urăsc? Știam ce văzusem. Marcos îl iubea pe tata.

Văzusem și expresia de pe chipul tatei. Și el îl iubea pe Marcos.

Și înțelesesem că iubirea dintre ei nu era deloc simplă. Și poate că nu vor reuși, înțelegeți voi, dar măcar încercau, iar eu știam asta. O parte din mine nu voia să se întâmple, pentru că, la dracu', asta complica totul și, știți, pe vremuri credeam că Sam era persoana cea mai lipsită de logică din tot universul, dar acum mă gândeam că eu eram acela.

Eu. Eu? Cine?

Bun, e timpul să mă apuc să redactez scrisoarea de intenție pentru admiterea la facultate. Am făcut o listă cu lucrurile pe care ar trebui să le includ și pe care le va citi, plictisită, o persoană oarecare din comisia de admitere.

1. Tatăl meu e gay.

2. Sunt adoptat.

3. Într-o vreme știam cine sunt, dar acum nu mai știu.

4. Nu am nimic special.

5. Prietena mea cea mai bună, Samantha, are o minte sclipitoare — dar eu, nu.

6. Am o scrisoare de la mama mea care a murit și, frate, câți băieți care se înscriu la școala voastră au așa ceva?

7. Sunt un boxer înnăscut.

8. Nana m-a învățat mai multe decât orice profesor pe care l-am avut vreodată la școală.

Nu merge așa.

Nu merge așa.

CECZ = Pumni. Iar?

Ne îndreptam spre casă, după ore. Drumul nostru obișnuit, care fusese mereu liniștit și fără peripeții, plimbări acompaniate în general de vorbele lui Sam și curiozitatea ei despre lume. Adesea ne însoțea și Fito pe drumul de întoarcere de la școală, și asta era bine. Mda, ne întorceam liniștiți acasă, după școală — Sam, eu și Fito. Sam și Fito vorbeau despre Fructele mâniei. Era romanul preferat al lui Fito și o carte pe care eu nu o citisem. Fito zicea că trebuie să mi-o trec pe listă. Și eu îmi spuneam: Super, încă o listă.

Apoi, cum mergeam noi așa, am zărit un grup de băieți care îl tachinau pe Angel, îl făceau poponar, și homo și maricón[23]. Spuneau tot felul de mizerii, îl prinseseră la mijloc și părea că sunt pe cale să-l snopească în bătaie. Probabil că am luat-o la fugă spre ei, deși nu-mi amintesc să fi alergat. Tot ce-mi aduc aminte e că l-am luat pe unul dintre ei de guler și l-am înghesuit într-un gard de sârmă împletită. Eram cu fața lipită de a lui și îi spuneam:

— Te rup cu bătaia, de-o să se audă până în Canada.

Pe urmă am simțit-o pe Sam atingându-mi umărul. Îmi repeta întruna:

— Dă-i drumul, dă-i drumul.

Încet, i-am dat drumul, și tipul a luat-o la goană, împreună cu amicii lui.

Mă uitam paralizat în ochii lui Sam.

Am privit în jur, și Fito a zis:

— O să-l duc pe Angel acasă.

Am dat din cap.

Sam și cu mine am pornit-o iar către casă, fără un cuvânt.

Existau tot felul de tăceri între noi. Uneori tăcerile însemnau că ne știam așa de bine unul pe celălalt, încât nu mai aveam nevoie de cuvinte. Alteori tăcerile însemnau că eram supărați unul pe altul.

Iar uneori tăcerile însemnau că nu ne cunoșteam deloc.

---

[23] Poponar, în spaniolă, în original.

Sam. Doliu. Sylvia. Nana.

Stăteam culcat pe pat, dar nu mă simțeam obosit și nici nu îmi era somn. Tot aprindeam și stingeam lumina. Am început să citesc Fructele mâniei, dar am lăsat-o deoparte. Era prea descurajantă și copleșitoare. Am stins lumina. Am aprins-o din nou. Sam mi-a trimis un mesaj: Știi că există cinci etape ale doliului?

Eu: ?

Sam: Da. Cinci faze

Eu: De unde scoți chestiile astea?

Sam: Consiliera de la școală

Eu: Te-ai dus?

Sam: Săptămâna trecută. M-am tot gândit

Eu: Bravo ție

A venit la mine în cameră. Purta un tricou extra-larg cu Chihuahuas din El Paso, care avea conturate niște urechi de Chihuahua și înscrisul ferește urechile. Stupid. Sam adora tricoul ăsta. Eu stăteam întins pe pat.

— Cinci faze, zici?

— Așa zic experții.

— Și ce?

— Tu ești în faza de furie.

— Poftim?

— Nana e pe moarte și tu ești în faza de furie.

— Păi, tu trebuie să știi. Tu ești expertă în faze.

Și-a desfăcut brațele încrucișate peste piept și s-a așezat pe pat.

— Mda, clar ești în faza furioasă. Faza întâi înseamnă negare, ca în: Așa ceva nu e posibil.

I-am aruncat privirea mea cea mai distrugătoare, dar știam că nu avea de gând să se oprească.

— Mă asculți, Sally Silva?

— Am încotro? Adică, oricum mi-ai colonizat tot spațiul.

— Colonizat. E bună asta, a zis.

A continuat fără să răsufle.

— Faza a doua, furia, ca în: Sunt așa de supărat pe Dumnezeu, sau pe cine-o fi, pentru că nu sunt fericit că se întâmplă asta. Cam aici ești tu în momentul ăsta.

— Nu, nu sunt.

— Știai că înjuri în timp ce alergăm?

— Așa?

— Și ești cam iute de mână… de pumn, adică.

Mi-a aruncat o privire dojenitoare.

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit.

— Mda. Faza a treia înseamnă negociere, înseamnă, în cazul meu: Dacă în restul vieții mele o să fiu bună și n-o să mai folosesc niciodată cuvântul cu F, mi-o aduci, te rog, pe mama înapoi? sau, în cazul tău: Dacă niciodată în viața mea nu mai gândesc nimic rău despre nimeni, o vindeci pe Nana de cancer?

Mi-a zâmbit.

— Știu ce spun.

I-am zâmbit la rândul meu. Era destulă dojană în zâmbetul acela.

— Faza a patra egal depresie. Mda, deci depresie. Furie întoarsă spre sine. Mda. Și, în fine, faza a cincea egal acceptare. Înțelegi, un happy-end, futu-i. Treaba e că fazele astea vin și trec și nu apar într-o anumită ordine.

— Cât timp?

— De unde dracu' să știu eu? Singura fază pe care am încheiat-o e aia cu negarea. Am trecut testul cu brio. Fazele celelalte încă stau atârnate de mine, ca băieții răi care nu acceptă un refuz. Și faza a cincea, mă rog, acum e doar un vis.

A început să plângă.

— Sally, știu că e greu. Dar zilele astea ai fost mai mult singur cu gândurile tale, și mi-e dor de tine. Știi faza cu negarea? Faza aia are și un partener. Izolarea, baby.

— Izolarea?

— Da, ca în Nu mai am chef să vorbesc.

— Păi, nu am chef să vorbesc.

— Încerc să-mi dau seama dacă ești în faza de izolare sau în faza de depresie, pentru că poți să trăiești două faze deodată. Dar nu te știam capabil să faci mai multe lucruri deodată.

Amândoi am izbucnit atunci în râs, dar nu râdeam de adevărat, ci plângeam.

Și atunci am luat-o în brațe, în timp ce plângea.

— Mi-e dor de Sylvia, a zis, în șoaptă. Chiar mi-e dor de ea.

Alergare. Pe gol. Fito.

Sam m-a trezit devreme, să mergem la alergare.

— Hai să sărim o zi.

— Dă-ți fundul jos din pat. Mișcă-te.

— Vreau să fac chestia aia cu izolarea.

— Sus.

— E sâmbătă. Lasă-mă să dorm.

— Nu mai poți să adormi la loc după ce te-ai trezit… știi și tu asta.

— Te urăsc.

— O să-ți treacă.

În unele zile, să mă ridic din pat părea un efort mai mare decât eram pregătit să fac. Să mă scol și să mă arăt la față. Asta trebuie să faci în viață. Mă rog, după părerea tatei. Pe de altă parte, unchiului Mickey îi plăcea să spună că toată lumea merita o zi liberă de adevăr. Așa că, uite-mă vorbind de unul singur, în timp ce mă încălțam cu pantofii de alergare.

I-am spus lui Sam că ar trebui să mai schimbăm traseul, așa că am decis să alergăm spre Podul Santa Fe.

De fapt, era super să alergăm pe străzile cele mai goale din centrul orașului El Paso. Îmi plăcea că puteai să vezi și să simți mirosul de graniță în aer și pe străzi și în discuțiile celor câțiva oameni pe lângă care treceam și care vorbeau limba aceea specială, nici spaniolă propriu-zisă, dar nici engleză adevărată. Tata zicea că se mutase înapoi deoarece știa că aici îi era locul. Aici. Mă întrebam dacă eu voi avea vreodată o astfel de certitudine.

În timp ce alergam, Sam mi-a strigat:

— Super idee, Sally. Ador traseul ăsta.

Am ajuns la pod și am făcut o pauză. Iar Sam a zis:

— Ar trebui să trecem podul și apoi să ne întoarcem.

— N-avem domiciliul dincolo, i-am zis. Și nici pașapoarte.

— Rahat. Urăsc treaba cu pașapoartele.

Avea în ochi expresia aceea a ei.

— Hai să ne facem pașapoarte.

— Da, am zis, zâmbind. Ar trebui să avem pașapoarte.

Am pornit-o alergând spre casă. Ne-am luat la întrecere. Eu alergam mai repede, dar Sam a ținut pasul. Dacă încetineam câtuși de puțin, mă ajungea din urmă. Și râdea ea, râdeam și eu, și era greu să alergi, să râzi și să respiri în același timp.

Când am ajuns în dreptul bibliotecii, eram deja epuizați, așa că am încetinit ritmul, înaintând în pas de jogging. Mereu erau acolo oameni ai străzii, care dormeau pe bănci. Am trecut pe lângă unul dintre ei, apoi m-am oprit și m-am întors.

— Ce-i? a întrebat Sam.

— Ăla nu e Fito?

Ne-am apropiat de tipul adormit și fără adăpost, care nu era orice tip adormit și fără adăpost. Era Fito.

A sărit în picioare, cu pumnii gata de atac.

Am făcut un salt în spate.

— Hei, e OK. Eu sunt.

Fito avea o expresie cu adevărat tristă, s-a încovoiat de spate și și-a lăsat bărbia în piept.

— Scuze.

— Fito, ce cauți aici?

— Ce rahat ți se pare că fac aici, Sam? Dorm.

În clipa aceea am observat amândoi rucsacul.

— Ce se întâmplă?

— Mă descurc, a zis Fito, uitându-se pur și simplu la noi.

Sam s-a așezat lângă el pe bancă.

— Bun.

— Uite ce-i, mama m-a dat afară din casă.

Apoi ne-a explicat toată treaba, cum maică-sa era drogată când el a ajuns acasă târziu, și cum s-a năpustit asupra lui, și i-a găsit carnetul de cecuri într-un sertar, și i-a cerut să-i dea toți banii, drept chirie. „Vrei să stai aici, rahat cu ochi? Atunci începe să plătești!“ Avea o expresie demonică și a început să mă lovească și să-mi spună tot felul de mizerii, m-a făcut poponar, și nu mai intru în detaliile prea explicite care au însoțit cuvântul poponar, așa că mi-am strâns pur și simplu lucrurile și am plecat dracului de acolo. Și, când să ies pe ușă, s-a proptit în fața mea și mi-a zis să nu mă mai întorc niciodată, și tot felul de rahaturi din astea, așa că, mă rog, am ajuns aici.

— De ce n-ai venit la mine acasă? l-am întrebat.

— Serios, Sal? Cum să fi făcut așa ceva? Nu, frate, am și eu mândria mea.

A continuat să vorbească, să spună că o să găsească o soluție și că nimic nu-l va opri să meargă la facultate, iar asta m-a făcut să mă simt ca un tâmpit, pentru că facultatea era pentru mine un dar, precum cadoul de sub bradul de Crăciun, și eu nici măcar nu voiam să-l deschid.

Sam și cu mine am stat și l-am ascultat. În timp ce vorbea, eu și

Sam ne gândeam. Gândeam și ascultam. Și când Fito a terminat, a ridicat din umeri și a spus:

— Deci asta e tot. Așa merge viața mea.

— Ce-o să faci, Fito? l-am întrebat.

— Păi, am strâns bani ca să merg la facultate. Și am avut două slujbe deodată, așa că o să folosesc probabil banii ăia ca să-mi găsesc un loc unde să stau. Chestia e că împlinesc optsprezece ani abia în decembrie, să-mi bag pixu', adică, gen, în mai puțin de trei săptămâni. Și cine dracu' o să-i închirieze locuință unui minor? Ce? O să stau pe străzi trei săptămâni, crezi? Și nici de vreun asistent social n-o să mă apropii. Nu mă duc acolo. Ce dracu', crezi că un tip ca mine suportă supravegherea unui adult? Adică, am trăit fără așa ceva toată afurisita mea de viață. Ce rahat. Habar n-am ce-o să fac. Vi se pare că am vreun plan? Banca asta, ăsta e planul meu. Sunt ca un câine din ăla care sare gardul. Își zice, gen, Ooohoo, libertate, și pe urmă se uită în jur complet zăpăcit și tot restul, pentru că nu are niciun plan.

Samantha Diaz avea o expresie anume. I-o cunoșteam.

S-a aplecat spre Fito și i-a dat un brânci în umăr.

— Am eu o idee, a zis. Tu și câinele ăla s-ar putea să nu aveți un plan, Fito, dar eu am…

Doamne, îi iubeam zâmbetul, trecuse ceva timp de când nu mai zâmbise așa.

Sam. Uluitoare.

— Bun, nu putem să-i spunem tatălui tău.

— Nu-mi place să am secrete față de el.

Nu e vorbă că n-aș fi avut secrete.

— Păi, nu facem nimic rău.

— E adevărat. Doar nu-i spunem ce plănuim să facem.

— Nu plănuim nimic, de fapt. Doar îl ajutăm pe prietenul nostru. Nu e nimic rău în asta. Adică, adulții vor întotdeauna să fim buni și să facem lucruri bune pentru alții și chestii din astea, corect?

— Mda… în fine, da.

Mergeam înapoi spre bibliotecă, după micul-dejun, iar Sam și cu mine luaserăm la pachet câte ceva pentru prânzul lui Fito. Sam îl pusese să ne promită că ne va aștepta. Fito ridicase din umeri și spusese:

— De parcă aș avea unde să mă duc.

În timp ce mergeam, m-am uitat la Sam.

— Ești sigură că nu e nicio problemă?

— Ești persoana cea mai precaută pe care am cunoscut-o vreodată. No bueno.

— Ce e No bueno?

— Ești genul care își face mereu griji. Ai șaptesprezece ani, iar tu îți faci griji.

— Și ce-i cu asta? Înseamnă că-mi pasă.

— Și mie îmi pasă. Dar uită-te la mine! Arăt eu ca și cum aș fi îngrijorată?

Discuția asta nu ducea nicăieri. Am clătinat din cap.

— Uite ce-i, a zis Sam, doar să nu-i spui tatălui tău. Asta e tot ce trebuie să faci. Doar să nu spui. Nu e chiar o problemă de trigonometrie.

Și-a dat ochii peste cap. La fel am făcut și eu.

— Uite, Fito e prietenul tău, da? Deci putem să-l ajutăm de unii singuri. Nu avem mereu nevoie de permisiune ca să facem ce e corect. Sau avem?

Fito stătea pe banca lui și citea o carte în fața bibliotecii — o imagine oarecum normală. Dar, dacă știai povestea, nu era chiar atât de normală. Poate că totul părea normal la prima vedere. Dacă aprofundai lucrurile, ei bine, dădeai mai mereu peste un uragan în plină desfășurare.

Fito stătea pe bancă și citea o carte și totul părea normal. Când ne-a văzut apropiindu-ne, ne-a făcut cu mâna. Mda, normal.

— M-am dus la bibliotecă și am împrumutat o carte. M-am spălat pe dinți și pe față, la toaleta bibliotecii.

Nu mai părea la fel de supărat ca mai devreme. Presupun că avea multă experiență în a gestiona situațiile dificile prin care trecea.

— Ești sigură că e OK să stau în fosta ta casă? a întrebat-o pe Sam, după ce aceasta i-a împărtășit planul ei.

— Absolut. Nu mai locuiește nimeni acolo. O s-o scoatem la vânzare. Dar mătușa Lina zice că are nevoie de ceva reparații înainte. Casa stă nefolosită. Singură. Ca tine.

Vorbele ei l-au făcut pe Fito să zâmbească. Nu zâmbea prea des.

Neeh, nu era un zâmbăreț. Nici nu prea avea multe motive să zâmbească.

I-am întins lui Fito punga cu mâncarea de prânz, câteva sandviciuri.

— Ți-e foame?

— Mie mi-e foame mereu, a zis și a luat punga.

A înfulecat totul. Tipul nu mânca, nu asta făcea. El înfuleca.

Așadar, eu, Sam și Fito stăteam în livingul lui Sam. E drept, ea nu mai locuia acolo. Erau multe cutii peste tot, majoritatea lucrurilor fuseseră împachetate, gata să fie mutate.

— Știi, a spus Sam, aproape că am mutat totul. Urma să ducem cele mai multe dintre chestiile astea într-un depozit, dar pe urmă Lina a zis: „Ce rost are? Putem să le lăsăm aici.“

S-a uitat la Fito și a continuat:

— Așa că acum ai un loc unde să stai. Încă avem curent electric și alimentare cu apă. Foarte cool. Încălzirea nu funcționează. S-a stricat, iar mama n-a mai apucat s-o repare. Săraca mama.

Sam avea expresia aceea.

— Dar avem multe pături. N-o să mori înghețat. Și, scuze, nu există televiziune și internet.

Fito a ridicat din umeri.

— Eu nu mă uit la televizor. Și ce, crezi că acasă aveam internet?

S-a uitat în jurul lui, dând mereu din cap. Apoi mi s-a părut că era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Și-a ferit privirea, pe urmă a pus capul în pământ — dar s-a ținut cu firea.

— De ce vă purtați atât de frumos cu mine?

— Pentru că suntem niște oameni al dracului de buni.

Așa era Sam. Ea și înjurăturile ei. Dar era cea mai tare. Poate, când o să îmbătrânească, o să fie toată numai suflet, ca Nana. Și toată lumea o s-o iubească. Sau poate că nu. Avea ceva sălbatic în ea. Dar asta nu însemna că nu avea suflet. Ba avea. Și era un suflet minunat.

Ne-am petrecut aproape toată dimineața cu Fito, ascultând discuri de vinil. Beatles, în cea mai mare parte. Fito era înnebunit după Abbey Road. M-am întrebat dacă nu cumva ne prefăceam că totul e bine, când, de fapt, nu era. Adică, să fii azvârlit din propria casă era destul de dramatic. Iar Sam și cu mine, în mințile noastre se întâmplau lucruri, ca și în inimile noastre. Tocmai când mă uitam la Sam și Fito, care cântau una dintre melodii, mi-am amintit de un vis pe care îl avusesem cu o noapte în urmă, despre Nana — cum nu reușeam s-o găsesc —, m-am gândit la scrisoarea pe care mi-o lăsase mama și m-am întrebat de ce anume îmi era așa de frică. Precaut. Așa spusese Sam că sunt. Era un fel drăguț de a spune că îmi e frică să încerc lucruri noi. Poate că, de fapt, asta însemna că sunt un laș. Poate că motivul pentru care mă pierdeam cu firea în fața unor tipi care se purtau ca niște nemernici era că nu eram destul de curajos ca să le vorbesc.

Am simțit cum mă pocnește o pernă în cap.

— La ce te gândești tu, acolo?

— Ah, la niște chestii, am spus, zâmbindu-i lui Sam.

— Știu, a zis. Hai să comandăm pizza, după care Fito poate să ne povestească despre copilăria lui de rahat, iar eu pot să vă spun în ce fază a doliului mă aflu.

— Mda, am zis.

Fito s-a uitat la ea — cu o expresie care întreba: Poftim?

I-am trimis tatei un mesaj: Sam și cu mine suntem cu Fito. Nu era o minciună, dar de ce aveam în mine chestia asta, că nu mă simțeam tocmai bine când aveam un secret? Oricum, ce se întâmpla cu mine? Trebuia să încetez să mă mai analizez. Nu aveam pregătirea necesară ca să-mi fiu propriul terapeut.

Jur că Fito putea să mănânce, nu glumă. Cum reușea să rămână așa de slăbănog? Era la fel ca Sam. A fost bine că ne comandaserăm o pizza mare.

— Hai să jucăm ceva.

Sam inventa mereu jocuri. Și mereu schimba regulile, spunând că poate să facă asta, pentru că, ce să vezi, ea era aceea care inventase jocul.

— Ce joc? am întrebat.

— „Care a fost cel mai rău moment din viața ta?“ Singura regulă este că trebuie să fiți sinceri.

— OK, dar numai dacă jocul următor este „Care a fost cel mai bun moment din viața ta?“

— Bine, e corect. Dacă trebuie să-ți remontăm optimismul pe ziua de azi, n-am nimic împotrivă.

Îl vedeam pe Fito entuziasmat de felul în care ne înțelegeam noi, Sam și cu mine.

— Tu ești primul, a zis Sam, uitându-se la Fito.

— De ce eu? Eu sunt nou în grupul ăsta.

— Mda. Inițiere.

— Păi, de fapt, cel mai rău moment din viața mea este chiar viața mea.

— Greșit.

Am râs.

— Sam o să fie dură cu tine. Așa e ea. Pot chiar să-ți explic de ce a zis greșit.

— Bine, deșteptule, de ce am zis greșit?

— Pentru că nu e un răspuns specific. Nu există detalii. Dacă nu putem să ne delectăm cu tragedia lui Fito, dacă nu putem să facem asta, atunci nu e amuzant.

— Eu nu mă delectez, a zis Sam.

— Ba da.

— Ah, crezi că mă cunoști așa de bine.

— Lămurește-mă unde am greșit, am cerut eu.

Mi-a trimis un zâmbet de genul cred-că-s-ar-putea-să-te-urăsc-în-clipa-asta, după care și-a îndreptat din nou atenția spre Fito.

— Așteptăm.

— Cel mai nasol moment din viața mea. Am de unde să aleg. Să vedem, cred că aveam vreo cinci ani. Poate șase. Deci a venit la noi acasă tipul ăsta. El și mama făceau ceva. Fumau ceva dintr-o pipă, iar mama și cu el încep să-și scoată hainele și chestii, și se sărută și chestii și eu nu știu exact ce dracu' se întâmplă, așa că-i întreb. Și tipul se repede la mine. Adică, se repede pur și simplu la mine. Am crezut c-o să mă omoare. Îmi aduc aminte că am ieșit din casă în fugă, încercând să scap. Mi-am petrecut noaptea ascuns în curtea din spate. Dimineața, n-am intrat în casă decât după ce am văzut plecând mașina tipului. Am tot visat despre asta multă vreme.

S-a uitat la Sam.

— Cum a fost?

Sam s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.

— Îmi pare rău, i-a șoptit. E un joc idiot.

Însă Fito i-a zâmbit și a spus:

— Nu te grăbi. Acum e rândul tău.

Am început cu toții să râdem. Și cui îi pasă dacă nu era decât un fluierat în beznă?

— Bine, a zis Sam. Mama m-a lăsat odată singură tot weekendul. Aveam șapte ani…

— De ce n-ai venit la mine? am întrerupt-o. Sau să mă fi sunat, ori…

— Tu și tatăl tău erați plecați din oraș. O expoziție de artă sau ceva. Și eram speriată. Mama îmi spusese să nu deschid ușa pentru nimeni și să o țin încuiată. Spusese că se va întoarce duminică dimineață. Oricum, sâmbătă noaptea m-am trezit din somn. Auzisem zgomot de cioburi și am știut că cineva spărsese geamul dormitorului din spate, unde dormea mama. Nu știam ce să fac, așa că am fugit la ușa din față.

Sam părea tristă.

Fito avea o expresie binevoitoare.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am fugit la Circle K, în susul străzii, locul în care muncești tu acum, iar acolo era parcată o mașină de poliție. Și am văzut doi polițiști în magazin, care își cumpărau cafea. Așa că am intrat și le-am spus că îmi sparge cineva casa. Unul dintre polițiști a fost super drăguț. „Ți-ai uitat pantofii?“ Oricum, le-am arătat unde locuiam și am intrat toți trei în casă, de unde cineva ne luase televizorul și alte câteva lucruri. Polițiștii m-au întrebat unde e mama. Le-am zis că e plecată cu o urgență de familie, că bona era cu mine când am adormit, dar că dispăruse când m-am trezit.

— De ce ai mințit?

— N-am vrut ca mama să aibă necazuri. Nu știu ce s-a întâmplat, dar mătușa Lina a intervenit atunci și i-a spus mamei că o să mă ia de la ea. Asta îmi amintesc. A fost înfricoșător. Foarte, foarte înfricoșător, și mama nu m-a mai lăsat niciodată singură. Mă rog… nu până când n-am împlinit vreo treisprezece ani. Dar mi-am petrecut multe weekenduri la tine acasă, Sally.

— De ce îi spui mereu Sally?

Mi-am rotit privirea și am clătinat din cap.

— Cred că e o chestie de control, am zis.

Asta a înfuriat-o pe Sam.

— De control? Serios?

— Mda. Dacă poți să-mi dai o poreclă, poți să mă domini.

— Ești un rahat. Poate că e o chestie de afecțiune.

Uau. Chiar că nu mă gândisem niciodată la asta.

— Greșeala mea, am zis.

— Mda, a făcut Sam. Greșeala ta.

Fito se gândea încă la povestea lui Sam. S-a uitat la ea și i-a spus:

— E nașpa că te-a lăsat singură.

— Mda, mama a fost o femeie complicată. La un moment dat o uram. Acum îmi e dor s-o urăsc.

A ridicat din umeri.

— A ieșit aiurea ce-am zis.

— A ieșit perfect, am spus eu.

— Mda. Sally, e rândul tău.

— OK. Eu n-am povești de groază, ca ale voastre. Știți, când o să fiți oameni în toată firea, voi o să aveți toate istoriile astea despre cum ați supraviețuit în copilărie. Eu, unul, n-o să am nimic de felul ăsta.

În clipa aceea, și Sam și Fito s-au uitat la mine și, ca și cum ar fi exersat înainte, amândoi au exclamat într-un glas:

— Aiurea!

— Aiurea? Pe bune?

— Ne-ai auzit, a zis Sam.

— Mă rog. Stai să mă gândesc. Cred că momentul cel mai rău din viața mea a fost în seara când m-ai sunat din față de la Walgreens, Sammy. Am fost așa de speriat. Am crezut că cineva chiar ți-a făcut rău. A fost cel mai rău moment din viața mea.

Sam s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Ești cel mai dulce băiat pe care l-am cunoscut. Și… să nu mă înțelegi greșit, poate că nici nu e un lucru așa de rău că treci printr-o criză. Știi, poate că e un lucru bun.

— Trec printr-o criză?

— Ești un tâmpit. Dar ești cel mai dulce băiat din lume.

— Mda. Păcat că nu ești gay, a zis Fito, cu un ditamai zâmbetul pe față.

Mă întrebam cum putea să zâmbească așa. Avea o viață Complicată, cu majusculă. Cred că viețile noastre erau toate complicate. Chiar și a mea. Mama lui Sam murise. Fito nu avea un loc al lui. Nana era pe moarte și totul se schimba. Mă simțeam ca și cum aveam nevoie să fac ceva, să repar tot ce nu era bine cu toți cei care îmi erau dragi. Dar nu puteam repara nimic. Niciun afurisit de lucru.

Tata

Când Sam și cu mine am ajuns acasă, tata ședea la masa din bucătărie și răsfoia niște rețete.

— Ziua Recunoștinței, a zis. E aproape. Anul ăsta cred că o să fac eu plăcintele.

— Tare, am spus. O să te ajutăm și noi.

— Pe miercuri o să sosească toată lumea.

— Ești emoționat, tată?

— Da, sunt. O să fie super să-l văd pe Julian.

Unchiul Julian era cel mai mare dintre frați. Tata era cel mai tânăr, și era o diferență mare de vârstă între ei. Cu toate acestea erau foarte apropiați. Tata avea unul dintre zâmbetele acelea nostalgice. S-a uitat la mine și a zâmbit.

— Bineînțeles că vei fi râzgâiatul tuturor.

— Păi, nu e vina mea că sunt copil. Toată lumea era deja adultă când am apărut eu.

Tata a râs.

— Ai fost un copil de-a dreptul minunat, râdeai tot timpul. Pe la vreo patru ani, căpătaseși obiceiul să cercetezi fețele tuturor cu degețelele tale. Îți plimbai mâinile pe fața mea și, dacă nu eram bărbierit, fugeai la baie, luai aparatul de ras și mi-l întindeai. Nu știu de ce, nu suportai un obraz nebărbierit.

Mă uitam la el în timp ce-și răsfoia rețetele.

— Ce fel de plăcinte faci, tată?

— Una cu dovleac. Una cu mere, pentru Julian. Lui nu-i place dovleacul. Și poate două cu nuci pecan. Mătușa Evie adoră plăcinta cu nuci pecan.

— Și Nana?

— Nana e ca mine. Plăcintă tradițională cu dovleac.

— Și eu la fel, am zis.

— Și eu tot așa, a spus Sam. Știți că n-am mâncat niciodată o cină de Ziua Recunoștinței pregătită în casă?

— Ce?! am zis și m-am uitat la ea.

— Nu te uita așa. Doar nu sunt un extraterestru de pe Marte.

— Și ce făceați de Ziua Recunoștinței?

— Mama și cu mine mergeam la Sun Bowl Parade — parada dura întotdeauna o veșnicie — și ne uitam la oameni, pe urmă ne duceam să mâncăm ceva în oraș și să vedem un film. Așa era sărbătoarea de Ziua Recunoștinței pentru noi.

— Ce groaznic! am spus.

— Mie îmi plăceau parada și mersul la cinema. Și știi, nu-mi păsa prea mult.

— Ei, atunci să te pregătești de surprize plăcute, a zis tata, clătinând din cap.

— Partea cea mai bună la sărbătoarea de Ziua Recunoștinței e vinerea, i-am explicat eu.

Fața lui Sam era toată un semn de întrebare.

— Vinerea facem tamales, i-am explicat. Așa e tradiția la noi.

Samantha și-a ridicat brațele în aer, ca și cum ar fi fost la un meci de fotbal și cineva tocmai înscrisese un gol.

— O să postez sigur pe Facebook chestia asta cu tamales. Pentru

hater-ii care cred că nu știu absolut nimic despre ce înseamnă să fii mexican.

Tata doar a surâs.

Eu. Sam. Noi făcând asta.

Stăteam întins pe pat. Maggie căpătase obiceiul de a dormi când cu mine, când cu Sam. Uneori dormea în camera mea. Alteori, în camera lui Sam. Câinele ăsta susținea în mod clar egalitatea.

Aveam în cap o idee, să fac o carte pentru Nana. Mă rog, nu chiar o carte, fotografii, cu tot felul de titluri. Cred că voiam să-i dăruiesc ceva înainte să moară. Da, Nana avea să moară. Uram cuvântul ăsta.

Mi-am amintit o poveste pe care mi-o spusese tata despre Nana, cum dăduse peste niște hoți la fermă. Hoții furau sacii cu ardei iuți uscați, pe care ea muncise din greu să-i adune. Saci cu chili, pe care trebuia să-i vândă ca să-și ajute familia. Și i-a surprins pe cei doi încărcând sacii în camionul lor. I-a amenințat că-i taie ca pe niște buruieni ce erau și a reușit să-i țină la respect cu ajutorul unei sape, până când a sosit Popo. Adoram povestea asta. Încercam să mi-o imaginez ca pe o femeie puternică, ținând sapa așa cum ține bâta un jucător de baseball. Apărând rodul muncii ei. Apărându-și copiii, care stăteau înșirați în spatele său. Mi-am amintit de unul dintre profesorii noștri, care vorbea cu un altul pe coridor și îi spunea: „Puștii din ziua de azi habar n-au prin câte am trecut noi.“ Poate că avea dreptate. Sau poate că greșea.

Am văzut că primisem un mesaj de la Sam: Crezi că Fito e bine?

Eu: Pentru el e un adevărat rai

Sam: Cred că ai dreptate

Eu: Ai fost super azi

Sam: De ce? Că l-am lăsat să stea într-o casă goală?

Eu: Nu erai obligată s-o faci

Sam: Lumea nu mai are nevoie de încă un om al străzii

Eu: Sam, ne schimbăm?

Sam: Mda, se cheamă că ne maturizăm. Eu rămăsesem în urmă. Încerc să-mi ajung din urmă eroul

Eu: ?

Sam: TU, tâmpitule

Eu: Oooo

Sam: Nu există credite în plus pentru faptul că suntem niște ființe umane de bun-simț. Nu așa zice tatăl tău?

Eu: Da. Cred că ar trebui să-i spunem despre Fito

Sam: M-am gândit la asta. Îi spunem mai târziu. Acum e rândul nostru. NOI O FACEM. NOI. TU ȘI EU.

Eu: Ești cea mai tare

Sam: Dar o să-i spunem tatălui tău

O treabă de părinte

Când m-am trezit, am sunat-o pe Sam. Asta era alarma ei. Venise momentul pentru alergat. Mi-am schimbat hainele și m-am întins puțin pe pat. Uneori, când te scoli, nu ești tocmai treaz. Dar nici adormit nu ești, de fapt.

M-am dus la bucătărie, să beau un pahar cu apă. Asta e rutina acum. Beau apă, merg să alerg, apoi beau o cafea. Cafeaua are gust mai bun după ce ai alergat. Mă rog, încă un pahar cu apă, apoi cafeaua.

Tata nu-și citea ziarul. Schița ceva pe carnetul lui și își bea cafeaua. M-am așezat. Apoi a apărut și Sam în bucătărie.

— Tată, am zis, avem să-ți spunem ceva.

Tata s-a uitat surprins la noi.

— Liniștește-te, nu e nimic rău, am zis.

Sam s-a așezat și ea.

— Domnule V, l-am răpit pe Fito.

— Poftim?

— Mă rog, nu l-am răpit, de fapt.

S-a lansat pe urmă în relatarea întregii istorii, în cele mai mici detalii, despre cum am alergat până la pod și cum l-am găsit pe Fito dormind pe bancă, în fața bibliotecii. Vreau să spun că nu a omis nimic. În fine, a omis chestia cu cel-mai-rău-moment-din-viața-noastră.

Tata stătea și se uita la noi, ca și cum urmărea un meci de tenis, privirea i se muta de la mine la Sam și de la Sam la mine.

— O parte din mine zice că nu e o idee foarte bună…

— Tată, face optsprezece ani în decembrie. Mâine-poimâine, adică.

— Asta nu înseamnă că ar trebui să fie de capul lui.

— Și care e soluția?

— N-are rost să mai sunăm la asistența socială. Până ajung să-l ia în evidență, depășește vârsta. S-ar putea ca ăia nici să nu-și mai bată capul.

Tata a căzut pe gânduri.

— Și ieri nu mi-ați zis, pentru că…?

Sam a ridicat mâna.

— N-am fost siguri. Adică, mottoul meu este că, în general, e mai bine să-ți ceri iertare, decât să ceri voie.

Tata și-a acoperit fața cu mâinile și a izbucnit în râs.

— Ai, Samantha, que muchacha.

— Știi, tată, trebuie să învățăm și noi cum să luăm decizii de unii singuri. Fără să veghezi tu asupra noastră. Îți amintești de treaba cu protecția exagerată?

A dat din cap.

— Doamne, sunteți niște copii așa de drăguți, știți asta? Ajutați un prieten în cel mai bun mod pe care-l cunoașteți. E foarte frumos. Dar…

— Dar? am întrebat, cu ochii la el.

— Trebuie să existe niște reguli. Nu are voie să primească fete peste noapte.

— E gay, tată, îți amintești?

— A, da, uitasem, a spus, râzând. Ei, atunci, fără băieți. De fapt, nu

are voie să primească pe nimeni. Doar pe voi doi. Nu dă petreceri și chestii din astea, nu?

— Tată, are două slujbe și învață. Vrea să meargă la facultate.

Tata a dat din cap.

— Pare să fie mai ambițios decât tine, a zis el.

Pe fața mea se întipărise o expresie uimită.

— N-o să ai un an de pauză. La anul mergi la facultate. Și cu asta, basta.

Tata nu spunea niciodată Cu asta, basta.

— OK, am zis.

— OK, a spus și el. Duceți-vă să alergați. Eu o să-i fac o vizită lui Fito.

— De ce?

— E o treabă de părinte. Aveți ceva împotrivă?

Tatăl meu. Motanul

Sam și cu mine am alergat pe străzile din cartierul Sunset Heights. Mda, am traversat în zigzag cartierul nostru. Poate că așa e viața. Faci un zigzag, apoi un altul, după care mai faci câteva.

Săptămâna în care celebram Ziua Recunoștinței. O sărbătoare importantă pentru Nana.

Îmi făceam în cap o listă cu lucrurile pentru care sunt recunoscător. Cu o seară înainte, vorbisem cu Nana la telefon. Îmi spusese că ea își făcuse deja lista.

— Și eu sunt în primele zece poziții?

A râs. Îmi plăcea s-o fac să râdă.

— Sigur că da, a zis.

Voiam să-i spun că ea era prima pe lista mea. Mă rog, poate a doua. Tata era primul. Iar Sam era a treia. Poate că nu era o idee bună să ierarhizezi oamenii din viața ta. Inima nu funcționează așa. Inima nu face liste.

Sam și cu mine stăteam pe treptele din fața casei. Făceam des asta, după turele de alergare de dimineață. Dacă aveam timp. Astăzi aveam. Duminicile aveam întotdeauna timp.

— Super alergarea de azi, a zis Sam.

— Da. Ești o alergătoare minunată.

— Tu ai fost lent azi. Pentru că te-ai pierdut în gânduri.

— Mda, cred că da.

— Azi sunt fericită. Știi ceva? Nu cred că am fost o persoană foarte fericită, mai toată viața mea.

M-am aplecat și am îmbrâncit-o ușor.

— Mai toată viața ta? O spui ca și cum ai fi bătrână. Ai doar șaptesprezece ani.

— Dar e adevărat totuși. Cred că mi-a plăcut să fiu tristă.

— Mda, așa e.

— Râzi de mine?

— Da.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe tata apropiindu-se pe alee.

— Cum a mers vizita la Fito?

— E un băiat bun.

— Viața lui e cam nașpa, am zis.

— Înțeleg asta. Dar e un supraviețuitor. Unii oameni pot supraviețui în aproape orice situație.

A dat să intre, dar a adăugat:

— Mă duc în spate, să trag o țigară. Ce-ar fi să vă duceți la duș? Pe urmă putem să-l luăm pe Fito, să-i facem niște cumpărături.

Sam zâmbea cu gura până la urechi.

— O să-l adoptați și pe el?

— Unii colecționează timbre, a zis tata, zâmbind. Eu? Eu colecționez puști de șaptesprezece ani.

L-am întrebat pe Fito despre discuția cu tata.

— Taică-tău e mișto. N-am întâlnit niciodată un tată ca al tău.

— Și despre ce ați vorbit?

— A vrut doar să se asigure că sunt bine. M-a întrebat de mama și chestii. Așa că, practic, i-am spus tot, i-am povestit cum merg lucrurile în căminul nostru disfuncțional. Și, după ce am terminat de spus tot rahatul, știi ce a zis taică-tău?

— Ce?

— A zis: „Fito, sper că știi că meriți mai mult de atât. Știi asta, nu?“ Așa a zis. Cât de tare e asta.

Părea exact ceva ce ar spune tata.

— A, da, și mi-a dat câteva reguli despre locuitul în casă.

— Reguli?

— Da. Gen, nu-i e permis nimănui să intre în casă. Doar mie. Mă rog, tu și Sam sunteți cool. Dar nimeni altcineva. Crede-mă, sunt de acord cu asta. Nu vreau ca tot felul de pripășiți să pună ochii pe lucruri din casa lui Sam. Se cheamă respect. Sunt pentru.

— Alte reguli?

— Mda. Trebuie să renunț la una dintre slujbe. Și cu asta sunt de acord. Sunt obosit. Sunt foarte obosit. A zis că ar trebui să-mi păstrez doar slujba de weekend și să mă țin de treaba cu școala. Să absolv, să merg la facultate și să încerc să mă distrez. Așa a zis. Să mă distrez. Ca și cum eu aș ști ce înseamnă asta.

— Ai măcar în vocabular cuvântul ăsta?

— Nu.

— Sam o să te învețe cum se scrie.

— Și mi-a mai pus o regulă. Taică-tău e tare pe treabă cu regulile.

Am râs.

— Nu că m-aș plânge de taică-tău. Uite ce-i, nimănui nu i-a păsat vreodată de mine destul cât să-mi impună niște reguli. Tatăl tău a zis că trebuie să încetez să-mi mai petrec atât de mult timp singur. Nu știu de unde a știut asta. A zis că sunt izolat. Izolat? Ăsta e un verb?

— Mda, este.

— Taică-tău, omule, ar trebui să fie consilier. Oricum, am primit invitație să mănânc la voi acasă oricând doresc. O invitație deschisă.

Zâmbetul lui îmi frângea inima.

Petrecem timpul împreună

Sam i-a trimis deci mesaj lui Fito și i-a spus să vină să mănânce niște supă. I-am trimis și eu: Ai teme?

Fito: Da mate și chestii

Eu: Adu-le cu tine

Fito: Al naibii de sigur

Iar apoi, ghici cine a bătut la ușă? Marcos.

— Ai venit la supă? l-am întrebat.

— Mda, cred că asta era ideea.

Tata era în bucătărie, tăia niște felii de pâine.

Sam stătea pe canapea și trimitea mesaje.

I-a făcut cu mâna lui Marcos. Speram să se poarte frumos.

Am rămas surprins când Marcos s-a așezat în fotoliul tatei.

— Pot să discut cu voi două minute?

Sam s-a înviorat imediat, frate. Chiar și-a lăsat telefonul la o parte, pe măsuța de cafea.

— Vorbește, a zis. Te ascultăm.

Marcos părea oarecum stânjenit.

— Am impresia că, simt cumva că nu vă…

S-a oprit, în încercarea de a-și găsi cuvintele, așa că m-am gândit să-

l ajut pe bietul om.

— Marcos, suntem OK.

Știam c-o spun doar din vârful buzelor, dar voiam să fie adevărat.

Sam a dat din cap.

— Da, n-avem nimic.

— Sunt un idiot — a zis Marcos, zâmbind —, știți asta, nu-i așa?

Sam i-a zâmbit și ea.

— Mda, ăsta e vibe-ul pe care-l primesc de la tine.

Așa cum le-a spus, vorbele ei n-au sunat răutăcios sau sarcastic. În fine, poate puțin sarcastic, dar și un pic dulce. Sam se străduia.

Marcos s-a uitat la mine și a înclinat din cap.

— Acum cinci ani l-am părăsit pe tatăl tău. A fost cea mai mare greșeală a vieții mele. Am vrut să știi asta. Am vrut să știi că l-am făcut odată să sufere. Nu ai idee cât de mult regret răul pe care i l-am făcut. De cinci ani încoace, nu a trecut o zi fără să mă gândesc la Vicente. Nici măcar o zi.

Sam și cu mine ne uitam unul la altul. Marcos ne zâmbea.

— Voi doi sunteți ceva de pomină, nu?

— Mda, cam suntem, am spus.

Tata a venit și el în living. Uneori, când mă vedea, Nanei i se lumina toată fața. Pentru că mă iubea atât de mult. La fel arăta și tata acum.

Sam și cu mine am rămas privindu-ne unul pe celălalt. Marcos și tata au plecat spre bucătărie. Și atunci Sam a zis:

— Uneori adulții pot să fie foarte cool.

Tata și Marcos s-au uitat la ea, iar Sam le-a trimis un zâmbet cu

toată gura.

— Am spus uneori.

Sam spăla vasele. Făcuse progrese mari în sensul ăsta. Prima dată când curățase baia, jur că i se auziseră înjurăturile până în Juarez. Dar acum devenise ceva normal pentru ea.

Marcos era inginer, așa că îl ajuta pe Fito la matematică. Îl auzeam explicându-i tot felul de noțiuni. Probabil că ar fi trebuit să fiu și eu atent, dar matematica nu era deloc pasiunea mea. Nup.

Tata stătea în fotoliul lui și scria ceva într-un caiet cu foi galbene. Sam a intrat în living. Am privit-o în timp ce s-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz. Tata i-a zâmbit.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pur și simplu.

— A, acum suntem în faza de sărutări pur și simplu, m-am auzit spunând.

— Mda. Și tu n-ai să capeți niciuna, clar.

M-am gândit la cum ne adunaserăm cu toții în seara aceea, să mâncăm supa pregătită de tata — tata și Marcos, Fito, Sam și cu mine. Jucaserăm un joc, cel pe care nu-l terminaserăm acasă la Sam, jocul despre care-e-cel-mai-bun-moment-din-viața-mea.

Tata a spus că momentul cel mai bun din viața lui a fost ziua în care m-am născut.

— Cezariană de urgență. Mama ta nu te mai putea ține. Eu am fost tipul cel norocos. Doamne, ce mai răcnet ai scos. Mda, ăla a fost cel mai bun moment din viața mea.

Marcos a spus că cel mai bun moment din viața lui fusese ziua în care îl cunoscuse pe tata. Mi-am zis că a dat dovadă de curaj, spunând asta, dar mai cred și că a fost sincer. Mda, curajul și

sinceritatea merg mână în mână. Indiferent ce s-a întâmplat între ei în trecut, mă rog, a rămas în trecut. Știu că încercam să-i găsesc tipului toate defectele, dar nu-mi prea reușea.

Și Sam? Cel mai bun moment din viața ei?

— Păi, ziua în care am venit să locuiesc aici. Ăla a fost cel mai bun moment din viața mea. Chiar dacă am venit aici pentru că mama a murit, mă simt în siguranță. Aici simt că e acasă.

— La dracu', a zis Fito, să știți că ăsta de acum este cel mai bun moment din viața mea. Momentul acesta. Fix acum.

Am crezut că Sam o să plângă, dar nu a făcut-o.

Iar eu? Am zis că cel mai bun moment din viața mea a fost când a plouat cu frunze galbene și le-am povestit despre după-amiaza aceea cu Nana. Nu mai spusesem nimănui despre ea. Nimănui.

— Nici nu cred că Nana își mai amintește. Dar eu n-am uitat.

— Poate că o să pictez asta, a zis tata, zâmbind.

Da, îl vedeam în mintea mea pictând scena.

Casa noastră ne aparținuse atât de mult timp doar nouă, tatei și mie. Fuseserăm doar noi doi. Și fusese o viață bună — simplă și lipsită de complicații. Sau poate că așa o văzusem eu. Dacă stăteam să mă gândesc, toată treaba nu fusese chiar atât de lipsită de complicații — nu în cazul tatei. Îmi aduc aminte cum îmi spusese că dragostea e infinită. Infinitul, asta nu e la fel ca treaba aia cu pi din matematică. Sau poate că este. Dragostea nu are margini — e continuă.

Era o seară plăcută. O seară de-a dreptul frumoasă. Da, Nana tot avea să moară, și mama lui Sam era tot moartă, și Fito locuia exilat de familie, și eu încă nu mă apucasem de eseul ăla tâmpit pe care trebuia să-l scriu ca să intru la facultate, și încă mă feream să citesc scrisoarea de la mama, ca și cum ar fi fost în ea un șarpe sau ceva. Cu toate astea, era o seară plăcută. Chiar dacă încercam să-mi dau seama dacă Marcos era sincer sau doar se prefăcea, ca să-l cucerească iar pe tata.

Eu. Fito. Sam.

În miercurea dinaintea sărbătorii de Ziua Recunoștinței, tata m-a întrebat:

— L-ai invitat pe Fito la masa de Ziua Recunoștinței, la Nana?

— Nu.

— Nu?

M-a privit ca și cum aș fi comis o crimă, apoi a clătinat din cap.

— Și ce mai aștepți? a întrebat.

M-am simțit prost. Adică, bineînțeles că m-am simțit prost. Rahat. Încă o scăpare din partea mea.

Așa că am mers cu Sam să-l luăm pe Fito. Mereu spuneam așa. Venim să te luăm și pe tine. Nu îl luam propriu-zis. Vreau să spun că mergeam la școală. Casa lui Sam era în drumul nostru, iar eu eram obișnuit să mă opresc acolo, și mergeam toți trei la școală.

Fito ne aștepta afară; Sam și cu mine i-am făcut semn cu mâna.

— Salut.

— Salut, a răspuns și Fito, fluturându-și mâna la rândul său.

Pe urmă ne-a zis că a visat urât.

— Visele rele sunt nașpa, a spus Sam.

— Mda, am o grămadă din astea.

Ne-am continuat drumul.

— Deci ce faci de Ziua Recunoștinței? l-am întrebat eu.

— Păi, tipul ăsta, Ernie, vrea să-i țin locul la K. Așa că probabil o să lucrez.

— Refuză-l, am zis. Spune-i că ai ceva în plan.

— Dar n-am.

— Acum ai. O să-ți petreci Ziua Recunoștinței cu noi.

— Neeh. Nu se poate. No bueno.

— No bueno? Care-i problema ta?

— Știi, tu și Sam ați apărut din senin și sunteți ca niște îngeri, fir-ar să fie, și toți sunteți, gen, drăguți și chestii de-astea, și amabili, și rahaturi, și eu sunt tipul ăsta varză. Adică, ce am eu? Eu tre' să mă adun. Adică, de ce vă pierdeți voi timpul cu mine? N-am nimic de oferit.

Sam avea o expresie cruntă.

— Adică tu crezi că nouă ne e doar milă de tine? Știi Fito, spui numai tâmpenii! Poate că, atunci când se uită la tine, Sally consideră că ești important. Poate că, atunci când mă uit eu la tine, și eu cred că ești valoros. Doar pentru că tu nu te placi nu înseamnă că și alți oameni gândesc la fel. Și, dacă mai spui vreodată de față cu mine că nu ai nimic de oferit — dacă mai spui vreodată asta —, să știi că te bat de-o să se audă până în Michoacán.

— Michoacán?! m-am mirat eu, după care am început cu toții să ne prostim și să râdem.

Fito și-a plecat capul și a clipit repede, încercând parcă să alunge lacrimile pe care le ținuse toată viața înăuntrul lui.

— Nu sunt, pricepi, nu sunt obișnuit ca lumea să se poarte așa de frumos cu mine.

— Ei, să faci bine, Fito, să te obișnuiești, a zis Sam, apoi s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.

Am mers mai departe. Trei prieteni în drum spre școală. Fito zâmbea, Sam zâmbea și ea. Zâmbeam și eu. M-am uitat la ea și am zis:

— Îmi place persoana care devii.

Sam. Eddie. Eu.

Crezusem că va fi o zi perfectă, miercurea aceea dinaintea sărbătorii de Ziua Recunoștinței.

Dar n-a fost deloc așa. Deloc perfectă. No bueno. În primul rând, nimeni n-ar fi vrut să fie la școală. O simțeai pe coridoare. Aveai impresia că suntem niște furnici-de-foc, agitându-se nebunește pe mușuroiul lor aglomerat. Sau ceva de genul ăsta. Sam ar fi râs de mine, dacă mi-ar fi putut asculta gândurile. Nu aveam probleme cu folosirea cuvintelor, dar trebuie să recunoaștem că nu aveam să devin tocmai un scriitor.

Și ce o să devin? Poate boxer. Ha. Ha.

Am decis să aștept să treacă ziua.

În pauza de prânz, am ieșit afară să iau aer. Aveam nevoie să respir. Anxietate. Asta simțeam. Anxietate.

Imediat ce am ieșit, am văzut-o pe Sam adâncită într-o discuție cu Eddie.

Pe bune? Vorbea cu Eddie? M-a scos din minți să-i văd împreună, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Sam, am zis, ce dracu' faci?

— Vorbesc cu Eddie, a răspuns, șoptit. Și tu de ce țipi la mine?

— Pentru că stai de vorbă cu un tip care a încercat să-ți facă rău.

— Sally…

N-am lăsat-o să termine.

— Sam, pleacă imediat de aici. Du-te înapoi în școală.

A fost momentul în care Eddie a hotărât să se amestece în discuție.

— Sal, uite ce-i, noi doar…

— Dacă mai scoți o vorbă, te stâlcesc în bătaie, nenorocitule.

În clipa aceea am simțit palma lui Sam.

M-a plesnit așa de tare, că m-am dat înapoi.

Și atunci ne-am privit.

— Cine ești? a șoptit. Cine ești tu, Sally? Cine ești?

Tot restul zilei am simțit cum îmi arde obrazul.

Partea a cincea

Autostrăzile sunt netede și asfaltate și au indicatoare care îți spun pe unde s-o iei.

Viața nu e deloc așa.

Sam. Învățăm să vorbim. Eu.

După ore, am așteptat-o pe Sam la dulapuri. Eram speriat și nu știam ce se întâmplă între noi. Lucrurile nu fuseseră niciodată așa și aveam o senzație groaznică pe dinăuntru. Am zărit-o venind spre mine, dar s-a prefăcut că nu mă vede. M-a ignorat total, și-a deschis dulapul, a scos două cărți și pe urmă a trântit ușa.

— Nu vorbesc cu tine, a spus.

Trebuia să spun ceva. Orice.

— Eu sunt ăla care a primit o palmă peste obraz.

— Poate că aveai nevoie.

— Stăteai de vorbă cu Eddie. Care te-a rănit. Ce dracu' ai?

— Își cerea scuze, idiotule. Sally, știam foarte bine ce dracu' fac.

— Ah.

Doamne, era ceva în mine, o chestie care îmi spunea că sunt într-adevăr un idiot de tot rahatul. Mă simțeam ca un dobitoc. Adică, aș fi vrut să mă ascund undeva, dar nu aveam unde.

— Ah, am repetat.

— „Ah", asta e tot ce ai de spus? Foarte coerent.

— Îmi pare rău, Sam. Serios.

Frate, ce aiurea suna.

— De la o vreme nu te mai înțeleg. Erai așa de drăguț înainte.

— Poate că nu eram.

— Ba, da. Erai. Acum însă ești așa de irațional.

— Păi, uneori și tu ești așa.

— Dar tu nu ești ca mine, Sally. Și chiar ai meritat palma aia.

Apoi a zâmbit și a spus:

— Înțeleg ce voiai să spui despre lovitul oamenilor cu pumnul. Uneori te face să te simți bine.

— Credeam că nu vorbești cu mine.

— Păi, va trebui să lămurim niște lucruri, Sally. Nu-i așa?

Am dat din cap. Nu știam. Nu simțeam nevoia să folosesc vreun cuvânt. Pur și simplu. Dar Sam vorbea cu mine, și poate că în relația noastră exista o mică fisură. Nu era totuși complet stricată. Și asta era bine. Voiam s-o îmbrățișez, dar aveam sentimentul că Sam nu era încă pregătită pentru o îmbrățișare.

Ziua Recunoștinței

Chipul Nanei s-a luminat în clipa în care Fito i-a oferit florile pe care i le adusese.

— Minunate, a șoptit ea.

Uneori Nana arăta ca o fetiță. Chiar și acum. Inocentă. Iar Fito, cu fața îmbujorată, voia doar să găsească un loc în care să se ascundă. Vreau să spun că tipul era super timid.

Mătușa Evie a luat florile și le-a pus într-o vază. S-a uitat la Fito, apoi a zis:

— Ce drăguț, Fito.

— Drăguț? Nu, a șoptit Fito.

Nana i-a atins obrazul cu mâna.

— Ești așa de slab. Trebuie să mănânci.

— Mănânc.

— Ei, atunci trebuie să mănânci mai mult.

— Nana, am intervenit, mănâncă tot timpul.

— Când o să îmbătrânească, a explicat Nana, dând din cap, o să fie gras. Exact ca Popo. Și Popo era costeliv. Dar pe urmă s-a însurat cu mine.

Avea un râs fragil, ca frunzele pe care le grebla atunci, când aveam eu cinci ani.

*

În bucătăria Nanei toată lumea era ocupată să prepare câte ceva. Vocile păreau să se amestece între ele, vocile unchilor mei și ale mătușilor mele, și vocile unora dintre verii mei mai mari, care reușiseră să revină acasă pentru câteva zile, vocea lui Sam, vocea lui Fito. Și vocea Nanei. Vocea ei tot mai stinsă era aceea pe care eu o auzeam cel mai tare.

I-am cerut tatei cheile de la mașină. Îmi trebuiau niște drajeuri pentru tuse și știam că el are unele în mașină. Nu mă simțeam febril, dar mă temeam să nu fi răcit, ceea ce ar fi fost de rău, pentru că atunci când răceam, păi răceam zdravăn. Vești proaste. No bueno. Gâtul începea să mi se inflameze. Știam ce înseamnă asta și îmi ziceam în gând, Rahat rahat rahat! În timp ce mă duceam la mașină, i-am auzit pe unchiul Tony și pe mătușa Evie vorbind pe veranda din față. Chiar devenisem specialist în trasul cu urechea.

— Evie, e ultima sărbătoare pentru bătrână.

— Nu mai vorbi așa, Tony.

— Și ce-ai vrea să spun?

— Femeia asta o să ne lipsească. E absolut specială.

— Mda, Evie. Tuturor o să ne lipsească. Trebuie să ne ținem cu firea.

— Știu, Tony.

— Evie, o să rezistăm.

— Păi, n-avem încotro, nu-i așa?

O vreme, mătușa Evie nu a mai spus nimic, apoi a zis:

— Știi ce cred eu? Cred că lui Mickey o să-i fie cel mai greu.

— Poate că da, a răspuns unchiul Tony. Dar eu cred că Vicente o să

suporte cel mai greu. Doar că n-o s-o arate.

Apoi am auzit-o pe mătușa Evie:

— De fapt, cred că Salvador va suferi cel mai mult. El și mama au o legătură specială. Îmi amintesc și acum ziua în care Vicente l-a adus aici pentru prima oară. Mama s-a îndrăgostit de copilul ăla din clipa în care l-a luat în brațe. E minunat să-i vezi împreună. Cred că puștiul o să fie distrus.

— Poate că da, Evie, l-am mai auzit spunând pe unchiul Tony. Poate că da.

Mi-am propus să nu mă gândesc prea mult la dialogul acela și să mă bucur doar de frumusețea familiei pe care norocul meu formidabil făcuse să o am. Dacă aceasta va fi ultima Zi a Recunoștinței alături de Nana, aveam de gând să profit de ea cât mai mult.

Am trecut pe lângă veranda din față, venind dinspre partea laterală a casei, unde stătusem să ascult. Le-am făcut cu mâna unchiului și mătușii și m-am dus la mașină, unde am găsit drajeurile de tuse pe partea șoferului. Tata le ținea acolo pentru ceea ce, în cazul lui, devenise o tuse tabagică. No bueno. Mi-am aruncat unul în gură și am pornit-o înapoi, spre veranda din față. I-am zâmbit mătușii Evie și am luat-o în brațe.

Unchiul Tony m-a bătut pe spate.

— Ești un puști de treabă.

— Habar n-ai tu, am zis, în glumă.

— Să n-o faci pe deșteptul cu mine.

Pregăteam plăcinte. În fine, eu nu pregăteam nimic. De fapt, numai tata muncea. Și unchiul Julian. Ei sunt un fel de echipă. Și seamănă unul cu celălalt. Eu stăteam lângă Nana, în timp ce tata întindea aluatul.

— Eu l-am învățat, a zis Nana, dând din cap.

Era liniștită.

La un moment dat, mi-a zis:

— Noi ar trebui să facem pâinea cu mălai.

Mda, pâinea cu mălai. Umplutura Nanei era demențială. Așa că eu am adus ingredientele și mi-am făcut loc pe masa din bucătărie. Am scos un castron mare. Întotdeauna, Nana punea de trei ori cantitățile din rețetă. Treaba mea era să pregătesc împreună cu ea pâinea cu mălai. Era mica noastră tradiție.

Am privit cum mâinile ei preparau amestecul lichid, cu o lingură de lemn. Aș fi vrut să i le sărut.

— Am pus și zahărul? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

Mi-a făcut cu ochiul.

Apoi a sunat telefonul tatei. S-a uitat la numele persoanei care îl apelează și a răspuns. În timp ce asculta vocea de la celălalt capăt, fața i s-a destins, a zâmbit larg și am știut că era Marcos. Nana avea dreptate. Spusese că tata e trist. Nu, nu fusese trist. Doar puțin însingurat — și asta spusese de fapt Nana. Tata a observat că-l privesc, așa că i-am zâmbit. Ca și cum aș fi știut ceva. Mi-a zâmbit la rândul lui — ca și cum ar fi știut că eu știu.

M-am întrebat dacă Nana știa despre Marcos. M-am întrebat ce credea despre toate astea. Poate că pur și simplu nu-i păsa. Îl iubea pe tata. Și tot restul chestiilor complicate poate că pur și simplu nu conta pentru ea.

Sam. Discuții. Fito. Discuții. Eu. Discuții.

La un moment dat, undeva între preparatul pâinii de mălai și discuția mea cu unchiul Julian, am început să mă simt ceva mai rău. Mă dureau toți mușchii, dar eu continuam să ignor ceea ce se petrecea cu trupul meu.

Atunci unchiul Mickey a intrat în bucătărie mirosind a fum — nu a fum de țigară, ci ca și cum tocmai s-ar fi întors dintr-o excursie cu cortul.

— E momentul să băgăm curcanii, a zis.

Eu știam ce înseamnă asta, dar Fito și Sam nu. Așa că i-am târât pe amândoi acasă la unchiul, două străzi mai departe. În fiecare an, unchiul Mickey săpa o groapă mare în curtea din spate, asezona cu tot felul de condimente doi curcani, îi împacheta în folie de aluminiu, apoi îi înfășura într-o pânză de sac, îmbibată timp de două ore în apă. Îi arunca pe amândoi în groapa plină cu lemn incandescent — cărbune de casă.

I-am dus pe Sam și pe Fito acasă la unchiul Mickey, unde au urmărit întreg ritualul împachetării curcanilor, felul în care au fost puși în groapă și acoperiți.

Fito era gen Uau! Și Sam era gen Uau! Și unchiul Mickey ne-a dat câte o bere, lui Fito, mie și lui Sam. Am observat că Sam a pus berea deoparte, și asta m-a făcut să zâmbesc. M-am gândit la cele două sticle de vin pe care le-am ras împreună și am clătinat din cap. Unchiul Mickey ne-a povestit despre toată treaba cu gătitul mâncării în pământ. Iar Fito repeta întruna:

— Frate, sunt un mexican absolut citadin.

Lui Fito i-a plăcut faza cu berea, dar nu era și genul meu, mai ales că începeam să nu mă simt prea grozav. Cu toate astea, sărbătoarea de Ziua Recunoștinței trebuia să continue.

Unchiul Mickey și Fito discutau, în fine, stăteau de vorbă despre curcani, la naiba. Pe bune.

— Mâine-dimineață o să scot puiuții ăștia și o să fie cea mai bună carne de curcan pe care ai mâncat-o vreodată.

— Dormi cu băieții? a întrebat mătușa Evie, cu o privire mustrătoare.

— Sigur că da. Sally și cu mine facem petreceri în pijama de când lumea.

— Tot Sally îi spui și acum, hm?

— Mda. Și așa o să-i spun până se maturizează.

— Și să nu vă țineți de prostii, să vă maimuțăriți, a zis mătușa, râzând.

— De prostii? a întrebat Sam și a fost rândul ei să râdă. Cu Sally? Cu Fito? Chiar că sunt maimuțe. Nu, fără maimuțăreală.

Mătușa Evie a clătinat din cap și a zâmbit, în timp ce ne dădea câteva perne în plus.

Sam a primit patul. Bineînțeles. Doar purta tricoul acela idiot, cu echipa Chihuahuas. Maggie a sărit pe pat, lângă ea. Bineînțeles. Dacă avea de ales între pat și podea, Maggie alegea întotdeauna patul.

Fito și cu mine eram pe jos.

Sam căuta pe laptopul ei după ceva muzică.

Fito citea un mesaj.

Eu stăteam întins și mă gândeam la chestii. Și nu mă simțeam prea bine. Aveam senzația că vreau să plâng. Poate din cauză că îmi era

rău; asta mă făcea să mă simt ca un băiețel vulnerabil și nu-mi plăcea.

— Aș vrea ca Angel să înceteze și să nu-mi mai trimită mesaje, a zis Fito.

— E drăguț, a spus Sam.

— Da, mă rog, dar se poartă ca o fată.

— Și ce e rău în asta? a întrebat Sam și i-a aruncat o privire aspră.

Fito avea o expresie de genul chiar-am-călcat-în-străchini.

— Vrea să-i cumpăr eu chestii. Mă întreabă: Ce-o să-mi cumperi? Ce înseamnă asta? De parcă ar trebui să-i cumpăr lucruri, ca să-i dovedesc că-l plac.

— Asta e nasol, am zis.

Sam și-a dat ochii peste cap.

— Păi, și eu aveam obiceiul să fac așa.

— Care-i faza?

Sam și-a luat aerul de Madam Expert.

— E doar nesigur. Indiferent ce i-ai cumpăra, tot n-o să creadă că-l placi cu adevărat. Dă-i papucii.

— Da, i-am zis că n-am timp de rahaturi de-astea. A zis: „Ah, acum îți petreci timpul doar cu prietenii tăi heterosexuali“.

— Adică Sam și cu mine?

— Mda. Nu știu. Nu știu niciun rahat despre dragoste. Și, chiar dacă sunt gay, nu știu niciun rahat despre ce înseamnă să fii gay.

— Păi, nici eu nu sunt expert în iubire, i-am spus, râzând.

— Asta e clar, a comentat Sam.

— Ah, parcă ție cum ți-a fost, cu toți tipii ăia răi?

— Eu măcar am scos nasul în lume. Dar tu, Sally?

— Și eu am avut câteva iubite.

— Anul ăsta n-ai avut nici măcar o întâlnire.

— Am fost ocupat.

— Mă rog.

— Toate fetele cred că sunt îndrăgostit de tine, în secret.

— Da, fetele pot să fie așa niște…

— Sammy, să nu folosești cuvântul „târfe“. Să nu cumva să-l rostești.

— Consideră că l-am spus.

— E naspa să-ți dai întâlniri, a zis Fito. Sam, îți amintești de tipul ăla, Pablo, cu care ieșeai anul trecut?

— Da, mișto tatuaje.

— Mda, păi, e gay.

— E gay? Pe bune? Ești sigur?

— Da. Ne-am îmbătat amândoi într-o seară. Frate, le are cu sărutatul.

— Uau! am exclamat.

— Uau! a zis și Sam. Și, ce s-a întâmplat?

Sam voia mereu să afle detaliile sordide. Uneori aș fi vrut să-i spun să-și folosească imaginația.

— Nu mare lucru. Adică, tipul zice, „Hai să bem o bere.“ Eu îmi dădusem seama că deja avea câteva la bord. A parcat mașina în centru, iar după ce ne-am băut berile ne-am plimbat, și am crezut

că tipul o să-mi smulgă pur și simplu hainele de pe mine. Eram pe o alee, pe urmă a băgat textul ăsta, că trebuie să se care. Mi-a dat numărul lui de telefon, așa că a doua zi l-am sunat pe mobil, și omul a reacționat aiurea, s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. „Eram doar beat și treburi.“ Așa mi-a zis. Mda, bine, am spus eu. Și tipul zice, în fine. Pe urmă i-am zis și eu „Ne mai vedem, omule.“ Așa că asta e ce s-a întâmplat.

— Oricum, a spus Sam, e un egoist nenorocit. Slavă cerului că rahatul ăsta de liceu e aproape de final. Fito, când o să fii mai mare, vei vrea să te căsătorești vreodată?

— Nu știu. Am o grămadă de lucruri la care trebuie să mă gândesc. Nu vreau decât să intru la facultate. Să fac ceva în viață. Să mi-o trag cu un tip? Despre asta nu știu ce să zic.

— Pricep, a spus Sam. Dar știi, după ce absolvi, și îți iei o slujbă și toate celelalte. Ți-ar plăcea să te căsătorești?

Fito s-a uitat la mine.

— Mda, cred. Poate. Sunt oarecum obișnuit să fiu singur. Dar de ce nu? Cred că mi-ar plăcea să mă însor cu cineva de genul domnului V al tău. Sau cu cineva ca Marcos. Cu cineva cumsecade, înțelegi? Cineva care să semene cu o ființă omenească. După părerea mea, foarte mulți tipi gay sunt gen Sunt ca o fată, sau exact opusul, gen Sunt ca un animal, și alte rahaturi de-astea. De ce nu pot să fie gen Sunt doar un tip gay?

Nu știu de ce, dar asta ne-a făcut să râdem, pe mine și pe Sam.

Iar Fito continua să repete:

— Nu e chiar amuzant.

— Poate că râdem, a zis Sam, pentru că adevărul e amuzant.

— Mda, hilar. Da, da.

Apoi Fito s-a întors și m-a întrebat:

— Dar tu, Sal?

A răspuns Sam în locul meu:

— El vrea să aibă cinci copii.

— Ce tare. Eu nu. Nu vreau niște Fito mici, care să meargă de-a bușilea prin lume. Proastă idee. Și, oricum, sunt gay. Poate că asta e o treabă bună. Am un bagaj genetic urât.

— Te ponegrești de unul singur. E un hobby de-ale tale?

Sam putea să-ți tragă o morală dintr-o singură întrebare.

— Hobbyul meu e să încerc să mă descurc. Odată am fost la un consilier. Mi-a zis că mi-am trăit viața pe modul supraviețuire. I-am zâmbit. Dar în sine mea am zis: Hai, nu zău!

— Păi, știi, poate că într-o zi o să vrei să adopți un copil care trăiește pe modul supraviețuire.

— Nu cred. Ar fi ca și cum mi-aș retrăi toată copilăria de rahat. Dar tu, Sal, pe tine te văd făcând ceva de genul ăsta. Eu nu sunt ca tine sau ca tatăl tău. Taică-tău, când a venit să discute cu mine acasă la Sam, eu am fost, gen: Cine e tipul ăsta? Zic: Există în univers tați de felul ăsta? Zău? Taică-tău e un sfânt, să fiu al naibii. Pariez că tipii se calcă în picioare ca să ajungă la el.

M-a făcut să râd.

— Nu cred că pe tata l-ar pasiona o astfel de scenă.

— Păi, și Marcos ăsta, îmi place motanul. Se pare că e ceva între ei.

Din senin, am început să plâng. Știu eu, poate că aveam febră? La dracu', nu știu, dar am început să plâng.

Am auzit-o pe Sam spunând:

— Vai, Sally, plângi.

Îmi era rău și mă simțeam secătuit, ca și cum nu mai exista nimic înăuntrul meu. M-am auzit spunând:

— Nana mea. Nana mea e pe moarte.

Și atunci am simțit brațele lui Sam în jurul meu, în timp ce șoptea:

— Șșșt. Sunt cu tine. Sunt lângă tine, Sally.

Biserica

A fost un cadou. Pentru Nana. Toată lumea a mers la slujba de Ziua Recunoștinței. Și toată lumea s-a îmbrăcat elegant. Știam cu toții că Nana nu accepta treaba cu hainele de zi cu zi la slujbă — hainele de genul m-am-îmbrăcat-ca-și-cum-aș-merge-la-un-meci-de-fotbal. Tata, eu și Fito am purtat cravată. Nana adora asta. Era super fericită. Am făcut poze ca să le descărcăm în calculator, să se poată uita la ele.

Mie îmi era foarte rău. Aveam capul înfundat, ca înfășurat în pâslă. Îmi suflam mereu nasul, toate sunetele în jur erau terne și îmi ajungeau la urechi ca niște bufnituri.

Mă dureau mușchii. Toate mă dureau. Dar continuam să zâmbesc.

Fito era ușor speriat.

— Eu nu le prea am cu biserica, a zis.

— N-o să mori din asta, i-a replicat Sam.

— Vezi, voi sunteți ca niște îngeri.

Așa a zis.

Sam l-a privit și a spus:

— Încetează cu chestia asta cu îngerii. Nu sunt un înger. Nici măcar nu vreau să fiu unul. Nu asta e aspirația mea.

Nu am rezistat până la sfârșitul slujbei. Exact în momentul când începea împărtășania, eu vomam în toaletă.

Nu e drept. Nu e drept?

Pe bune? Cine face gripă de Ziua Recunoștinței? Doamne, cât de rău îmi era!

Am ratat totul.

Partea cea mai rea a fost că am plâns ca un puști de zece ani. Partea cea mai bună, însă, a fost că Nana a stat lângă mine, pe pat.

— Nu ți-e teamă că o să te îmbolnăvesc?

— Sunt deja bolnavă, a zis și mi-a zâmbit.

Atunci am început să plâng și m-am simțit detașat de tot ce mă înconjura, de mine însumi. Aveam febră și îi tot repetam Nanei că îmi pare rău că m-am îmbolnăvit. Nana mi-a luat mâna și a ținut-o într-a ei, apoi mi-a pus o cârpă udă pe frunte.

— Pentru febră, a zis.

— De ce ai grijă de mine, Nana? Ești bolnavă.

— Pentru că așa vreau, a șoptit.

— Îmi place să te țin de mână, am șoptit la rândul meu.

E ciudat ce lucruri sincere spui când ești bolnav.

— Vreau să stai cu mine veșnic.

— O să fiu mereu cu tine, a spus, tot în șoaptă.

— Nu vreau să fii bolnavă.

— Nu-ți face griji. N-o să fiu tristă. Și nici tu nu vreau să fii trist.

— Bine, am zis. N-o să fiu.

Nu eram sincer, dar m-am gândit că asta o va face fericită. Am adormit cu Nana ținându-mă de mână.

Am visat urât, dar cel puțin am dormit. Am dormit, și am dormit și iar am dormit.

Îmi aduc aminte că Sam și Fito stăteau aplecați deasupra mea. Și îmi aduc aminte că am zis:

— Nu sunt un cățeluș.

Abia duminică m-am ridicat din pat. Era pe la ora prânzului. Și îmi era foarte, foarte foame. Adică, o foame ca a lui Fito.

Tamales erau deja pregătite. Ratasem prepararea lor și discuțiile care o însoțeau. Am ratat toate înjurăturile și râsetele.

Eram trist.

N-am avut voie să mănânc tamales. Supă de curcan. Da. Am stat în bucătărie, plângându-mi de milă din cauză că eram nevoit mănânc supă de curcan.

Am făcut un duș, m-am schimbat și m-am simțit un pic mai bine. Știți, mă simțeam oarecum ca un tricou învârtit prea mult în uscător. Stăteam în fața bradului de Crăciun, împreună cu Sam și Fito.

— Rahat, am zis. Am ratat tot. Întotdeauna o ajutam pe Nana, a doua zi după Ziua Recunoștinței, să pună luminițele în brad. Întotdeauna. De când aveam vreo patru ani. Nu e drept.

Sam s-a uitat la mine.

— Ajunge cu melodrama. Ăsta e rolul meu. Tu ar trebui să te odihnești.

— Nu e drept nu poate fi etichetat ca melodramă.

Fito m-a zdrobit cu o privire.

— Tu habar n-ai ce înseamnă nu e drept.

Nu aveam de gând să-l contrazic în chestia cu dreptatea.

— Cum au ieșit tamales anul ăsta?

— Omule, gașca ta e total pe tamales. Asta da treabă. Știu cum să le prepare ca lumea.

— Că tu te și pricepi, a zis Sam, râzând.

— Păi, mă pricep să le mănânc.

— Corect.

— A mâncat vreo douăsprezece, a zis Sam, clătinând din cap. Și Nana nu mai putea de râs. „Oamenii ăștia nu-ți dau să mănânci?“ l-a întrebat, și Fito a roșit.

— Vezi, am spus. Am ratat totul.

— Ooo, nu l-ai văzut pe Fito înfulecând douăsprezece tamales? Aș zice că n-ai ratat cine știe ce.

— Sal, a zis Fito, în mare taină, ai o familie foarte frumoasă. Super faină, să știi. Drăguță de tot. Și Sam chiar a învățat să facă tamales. S-o fi văzut! Parcă era o mexicancă adevărată.

— Sunt o mexicancă adevărată.

— Nu cred, a zis Fito, scuturând din cap. Noi trei laolaltă nu facem cât un mexican adevărat.

Cred că avea dreptate.

— Și noi trei, laolaltă, a spus Sam atunci, nu facem cât un american adevărat.

Fito a izbucnit în râs.

— Păi, gringo ăsta de-aici avea șanse serioase să fie un american

adevărat. Doar că a ajuns în familia greșită.

— Mda, am zis. Se pare că am avut noroc.

— Poți să știi. Și au tot felul de lucruri bune de spus despre tine, vato. Ca și cum ești un fel de sfânt, care calcă pe apă și rahaturi de-astea.

M-a făcut să zâmbesc. Asta chiar m-a făcut să zâmbesc. Stăteam de vorbă cu Sam și Fito. Așa că am încetat să-mi mai plâng de milă.

Să calc pe apă, auzi! Bine. Ar fi mai bine să învăț să înot, baby. Să învăț să înot.

Nana. Obosită.

Duminică dimineață chiar aveam chef să mănânc tamales. Tata a spus că e o idee proastă.

— Mi-e foame, am zis. Ajunge cu supa de curcan. No bueno.

Tata a scuturat din cap.

— No bueno, no bueno. Pe asta de unde ai luat-o? Mănâncă niște curcan și piure de cartofi.

Fără tamales pentru mine. Rahat.

Sam stătea în fața mea, la masa din bucătăria Nanei — cu două tamales calde pe farfurie. Doar m-am uitat la ea și am zis:

— Sam, uneori nu ești o persoană foarte drăguță.

— Nu eu sunt aia bolnavă.

— Perversă. Ești perversă.

— Îmi place când îți etalezi vocabularul erudit.

— O să mă duc în camera cealaltă.

— Te bosumfli.

— Mda.

Nana a fost prea obosită ca să meargă la slujbă. Nu era nevoie să-mi spună cineva că ăsta era un semn rău.

Nana

Duminică după-amiază, Nana stătea la masă și se uita în jurul ei, prin bucătărie. M-am așezat în fața ei.

— A fost o Zi a Recunoștinței frumoasă, a zis.

Am încuviințat. Aș fi vrut să spun ceva, dar nu știam ce. Apoi am izbucnit:

— În ultima vreme, m-am tot luat la bătaie cu diverși tipi.

Nana a dat din cap.

— Înțeleg.

— Eu nu.

— Li se întâmplă uneori băieților.

— Eu nu vreau. Adică, nu știu. E ceva turbat în mine.

A dat iar din cap.

— Ești un băiat bun.

— Nu, Nana, nu sunt.

— Ascult-o pe Nana ta, a zis în șoaptă și mi-a zâmbit. Când începi să devii bărbat, în tine încep să se întâmple lucruri. Poate crezi că trebuie să fii perfect. Dacă ai în minte cuvântul ăsta, ignoră-l.

S-a ridicat de la masă și și-a încolăcit brațele în jurul meu.

— Sunt trist.

— N-o să fii mereu trist.

M-a sărutat pe frunte. Pe urmă mi-a dat drumul.

Resturi. Morală.

— Cel puțin am luat cu noi acasă o grămadă de tamales și de mâncare rămasă, am zis.

Stăteam pe bancheta din spate, împreună cu Fito. Sam era în față.

— Hei, eu n-am primit niciun pic de plăcintă!

Cuvintele mele i-au făcut să râdă pe Sam, tata și Fito. Habar n-am de ce li s-a părut amuzant. Hilar. Mda.

— O să-ți fac o plăcintă cu dovleac săptămâna asta, a zis tata.

— N-o s-o împart cu nimeni.

— Uneori ești foarte amuzant, Salvador, știi asta?

— Mda.

— Copii, anul ăsta vreți un brad adevărat?

— Nu, mie îmi place ăla de plastic, am spus.

— Mie îmi plac brazii adevărați, a spus Sam.

— OK, am zis. Atunci să-l uzi tu în fiecare zi, să pui în fiecare seară cuburi de gheață în suportul de brad și să mături acele în fiecare dimineață.

— Aahh, a făcut Sam. Uite cum iese Grinch-ul din tine.

— Doar zic, Sam.

— Și, v-ați terminat eseurile?

Tata nu ne slăbea cu înscrierea la facultate. De două săptămâni, ne

tot lipea pe ușă bilețele.

— Eu îl predau marți, a zis Sam, mândră de ea. Și cu asta am terminat tot.

— Eu am un soi de schiță, am spus eu.

— No bueno, a răspuns tata. Termină-l. Pe întâi decembrie.

— Păi, mai sunt doar câteva zile până atunci.

— Mda.

— Urăsc chestia asta cu eseul, am zis.

— Întâi decembrie.

— Tată, îmi placi mult mai mult când nu-mi faci morală. Adică, nu spun că ai face-o prea des. Dar, cu treaba asta, ești fix ca un profesor.

Eram sigur că tata avea o mină mustrătoare.

— Întâi decembrie, a repetat.

Sam mi-a trimis un mesaj: Te ajut eu.

I-am scris înapoi: E eseul meu. Îl fac singur.

Sam: 😒

M-am uitat la Fito. Maggie își întinsese capul în poala lui, iar el dormea.

I-am scris lui Sam: Fă o poză. De la tine se vede mai bine.

S-a întors, a zâmbit și a făcut câteva fotografii. Mi le-a trimis cu mesajul: Drăguț

Eu: Drăguț, drăguț, drăguț

— De ce vă trimiteți voi doi mesaje, când sunteți la treizeci de centimetri unul de altul? a întrebat tata.

— Vorbeam despre eseul meu, am zis.

— Cum să nu. Nu-i turna gogoși lui taică-tău.

De mine

Tata a fost de părere că ar trebui să mă odihnesc o zi, ca să-mi revin complet. Nu voia ca boala să recidiveze. Sam și Fito mergeau deja la școală, așa că m-am simțit puțin lăsat pe dinafară. Stăteam întins pe pat și, înainte să plece, Sam mi-a trimis mesaj: Cecz = letargie.

Eu: Mda. Letargie emoțională

Sam: Ești tâmpit. Nu există alt fel

Eu: Lasă-mă în pace

Sam: SCRIE-ȚI ESEUL

Maggie stătea pe pat, întinsă lângă mine. Am pupat-o, iar ea a început să-mi lingă fața. Pe urmă a căscat și s-a lipit de mine.

Am adormit la loc.

M-am trezit pe la amiază, încă amețit, m-am dus la bucătărie și mi-am luat niște suc de portocale. Tata era la cursuri toată după-amiaza și îmi lăsase un bilet: „Salvie, ai răbdare cu tine.“ Mi-am zis, Asta înseamnă că ar trebui să fac un duș lung și fierbinte? Hmm. Eu așa am făcut.

M-am așezat apoi în fața laptopului, la masa din bucătărie. Bucătăriile îmi aminteau de Nana. OK, o să-mi scriu eseul. Așa mi-am zis.

Încercam să mă concentrez, dar mintea îmi umbla aiurea. Mă simțeam ca o foaie de hârtie în vânt, suflată de colo-colo, care nu voia decât să ajungă pe pământ, doar că vântul avea alte planuri.

M-am gândit la Nana. Când am plecat de la ea, deși părea mai

fragilă și mai slăbită decât păruse vreodată, a ieșit să ne conducă. Așa făcuse mereu. A fost nevoie s-o ajute mătușa Evie. Am strâns-o în brațe, s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Să nu uiți, a zis.

Nu eram sigur ce anume voia să nu uit.

Atunci a arătat spre tata, care punea ceva în mașină.

— El, a zis și a dat din cap.

Nana. Niciun strop de disperare. Era pe moarte, dar nu exista niciun semn de disperare în ochii ei jucăuși.

Așadar, petec de hârtie suflat de vânt eram, încercând să ajung dracului pe pământ.

Trebuie să fac asta.

Fito spusese că-i pare bine că nu e nevoit să scrie un eseu.

— Tot ce trebuie să fac e să scot note bune aici, la UTEP[24], și pe urmă să mă transfer la UT. Eu n-am de scris eseuri. Și, oricum, ce dracu' aș putea să spun? Tata a fost un tip de treabă, care a trebuit să plece pentru că mama e narcomană și îi place să răcnească și pentru că frații mei seamănă cu ea. Aș putea să le spun poate că, timp de un an, am așteptat ca tata să se întoarcă și să mă ia, dar pe urmă mi-am zis, Mda, vezi să nu vină el. Cam asta e viața mea, în mare.

Fito ăsta. Tata zicea că e un miracol ambulant. Înțelegeți, îmi era mult mai ușor să mă gândesc la orice altceva, numai la eseu, nu.

Sam îmi dăduse primele rânduri din eseul ei, la care făcea acum ultimele retușuri: „Mama avea obiceiul să-mi lase mesaje scrise cu ruj. Le scria pe oglinda de la baie și, când eram mică, studiam fiecare literă din fiecare cuvânt.“ Păi, deja era ca și acceptată.

M-am uitat la ce scrisesem eu până în momentul acela. „Nu știu sigur dacă vreau să merg la Universitatea Columbia. Nu sunt foarte convins că mă pot considera egalul celorlalți candidați ai voștri.

Acesta este adevărul.“ No bueno.

Problema era că nu aveam talente deosebite sau ceva de genul ăsta. Și, în afara faptului că treceam, se pare, printr-o fază care răscolea ca dracu’ tot ce aveam în mine — lucru interesant, cel puțin —, nu credeam că exista vreun motiv convingător pentru care o universitate scumpă ar trebui să mă accepte. Da, tata studiase la Columbia, dar el e talentat. Poate că, dacă el ar fi fost tatăl meu biologic, aș fi fost și eu talentat. Dar nu eram. Candidam la Columbia pentru că…? Pentru că sunt sentimental. Poate că pumnii mei nu erau așa, însă eu, da. Columbia. Mda. Pentru tata.

Am tras adânc aer în piept. Dacă Nana era pe moarte, și cu toate astea nu dispera, și dacă Sam putea să-și scrie eseul, cu toate că era încă zdruncinată de moartea mamei ei, care dracu’ era problema mea? Poate că eram ambivalent în privința facultății. Ambivalent. Un cuvânt de-ale lui Sam. Mda, eram ambivalent. Poate că treceam printr-o fază. Și poate că fazele erau importante. Poate că fazele spuneau ceva important despre noi înșine.

I-am scris lui Sam: Cecz = ambivalent.

Mi-am închis telefonul.

Am scris prima frază din eseu. M-am uitat la ea. Apoi am început să le scriu pe următoarele. Am scris, și am scris, și am scris.

Când am ridicat ochii și m-am uitat la ceas, era 2:30. Eseul era gata. L-am citit cu voce tare. Am făcut câteva modificări. Nu eram sigur că voi fi admis, dar mi-am zis: Nanei i-ar plăcea. Și ce dacă nu făcea parte din comisia de admitere?

---

[24] UTEP = University of Texas El Paso.

Vineri

Ei bine, nu am apucat să facem bradul de Crăciun în timpul săptămânii.

Am fost ocupați cu școala. Cel puțin, mi-am terminat eseul — deși nu spusesem nimănui că e gata. Mai era însă cealaltă scrisoare, care aștepta să fie citită. Oare asta voia să spună tata când zisese Să ai răbdare cu tine? Uneori amâni lucrurile. Și ajungi dependent de amânări. E stupid, știu. Iar apoi, lucrul pe care l-ai amânat pare copleșitor.

Sam mi-a scris: Cecz = stază

Eu: Stază?

Sam: Adică atunci când ceva nu se mișcă. Ca în tu ai o scrisoare de la mama ta. Ca în termină-ți eseul. Ca în FĂRĂ MIȘCARE

Eu: Mersi pentru prelegere

Sam: Cu plăcere

Aveam de gând să-i spun că eseul meu era gata, dar ea ar fi vrut doar să-l citească, și eu nu voiam să-l citească nimeni. Nu.

*

După ce Fito a renunțat la cea de-a doua lui slujbă, în cele mai multe dintre seri venea la noi și învățam împreună. Spunea că e ciudat să nu mai muncească tot timpul. S-a dus s-o vadă pe maică-sa.

— Era dusă până-n nori. S-a uitat la mine cu o privire împăienjenită și m-a întrebat: „Ai ceva bani?“ Așa că am plecat pur și simplu.

— De ce te-ai dus? l-am întrebat.

— E maică-mea.

Sam a sărit cu gura, neîntrebată.

— E toxică. Doar știi asta, nu-i așa?

— Da, a zis Fito. Dar asta nu schimbă faptul că e mama mea.

— Știu, a șoptit Sam. Știu, Fito.

Am lăsat baltă discuția. Adică niciunul dintre noi nu putea să facă nimic. Tata spunea că vine o vreme când trebuie să ne luăm viața în propriile mâini. Presupun că vremea aceea venise cam devreme pentru Fito. Tata mai spunea și că uneori se întâmplă lucruri care ne depășesc, pentru că viața e copleșitoare. Așa cum e moartea Nanei. Cum e faptul că Sylvia murise într-un accident de mașină. Cum e ceea ce se petrece cu mama lui Fito. Cum a fost ceea ce s-a întâmplat cu mama mea, care a murit când eu aveam trei ani.

Seara, masa noastră din bucătărie semăna cu o sală de studiu. Ne puneam întrebări unul altuia și ne ajutam între noi, iar Fito zicea: „Am murit și am ajuns în afurisitul de rai.“ Ăsta e un citat. Lui Fito îi plăceau cuvintele colorate. Dar îi plăcea și să râdă. Sam zicea că Fito are o inimă mare cât cerul. Și era adevărat.

Fito a zis că învățase cum să scape de iadul din jurul lui citind tot timpul. A zis că-i plăcea Fructele mâniei pentru că „E despre oameni săraci. E foarte șmecher.“

M-am gândit că Fito și Nana chiar s-ar fi plăcut unul pe altul. Îmi părea rău că nu avuseseră șansa să fie prieteni.

Fito a venit la noi și, cum era vineri și nu apucaserăm să pregătim nicio decorațiune de Crăciun, am scos bradul din garaj și l-a montat. Tata și Marcos au aranjat luminițele, iar Sam scotocea prin

cutiile pe care scria Crăciun.

— Aveți o grămadă de chestii de Crăciun.

— Suntem pasionați de Crăciun, am zis.

Lui Sam îi plăcea mult coronița pe care o agățam pe ușa de la intrare.

— Îmi amintesc de asta.

Era drăguță toată treaba asta, cu împodobitul bradului. Tata făcuse plăcinta cu dovleac pe care o promisese și care acum era în cuptor.

În casă mirosea a plăcintă.

Partea cea mai bună, de fapt, era că tata încălzea tamales la abur. În sfârșit, aveam să le simt gustul. M-am uitat la Fito.

— Să știi că-ți pun limită la tamales.

A râs.

— Am chestia asta cu mâncatul. Mi-e foame încontinuu. Ce crezi că înseamnă?

Sam și-a dat ochii peste cap.

— Înseamnă că ai nevoie de sex, probabil. E doar o compensare. Ar trebui să începi să alergi împreună cu noi. Se cheamă sublimare.

Tata s-a uitat la Sam și a încercat să-și rețină un zâmbet.

— Ce-i?

— Mda, e o chestie de gay. Tipii gay trebuie să facă sex.

Tata s-a uitat iar la ea și a clătinat din cap.

— Și de unde ai obținut tu informația asta?

Trebuia să mă bag în discuție.

— Inventează totul, am zis.

— Ba nu.

— Ba da, așa faci Sam. Navighezi pe internet, citești despre un subiect și înveți câteva lucruri — iar restul, îl inventezi pur și simplu. Și pe urmă crezi și tu lucrurile pe care le-ai inventat.

— Nu e adevărat.

— Ba este. De-aia o să fii o mare scriitoare într-o bună zi.

Mi-a aruncat o privire tăioasă și s-a întors către Fito.

— Vrei sau nu vrei să ți-o tragi?

Marcos a izbucnit în râs.

— Are șaptesprezece ani. Știm cu toții răspunsul la întrebarea asta. Nu cred că are nicio legătură cu faptul că e gay.

— Aici ai dreptate, am spus, simțind cum îmi iau foc obrajii.

Aș fi vrut să mă târăsc sub canapea.

Iar tata, care e un tip cu adevărat isteț, a intervenit:

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

Sam și-a dat iar ochii peste cap.

— Mda, a zis. Hai să vorbim despre Moș Crăciun.

Marcos

Pe la ora zece, Fito a primit un mesaj, după care, brusc, a zis că trebuie să plece acasă — adică, la casa lui Sam. M-am gândit că poate urma să se cupleze cu vreun tip. Nu știu, poate stătusem prea mult pe lângă Sam. Poate că era ceva ce proiectam eu asupra lui. Ăsta e încă un cuvânt de-ale lui Sam. De când murise mama ei, se transformase în terapeut. Hmm.

Sam și cu mine am mâncat câte două felii de plăcintă fiecare, în timp ce ascultam o trupă numită Well Strung. Erau un fel de tocilari, care cântau muzică clasică și o combinau cu ritmuri pop. Sam zicea că erau clar gay, dar i-am spus că mie nu-mi plăcea expresia asta și ea contracarat:

— Păi, uneori ăsta e un compliment.

— Nu sunt prea sigur.

După care a zis că eu nu știu niciun rahat despre chestiile astea.

Tata și Marcos stăteau de vorbă în living și îi auzeam râzând. Mă întrebam cum e să iubești pe cineva, așa cum îl iubea tata pe Marcos. Nu că el ar fi vorbit despre asta. Dar eu eram martor. Și, de fapt, eram puțin gelos. Chiar eram. Adică, Marcos îi dăruia tatei ceva ce eu nu puteam să-i ofer. Tata petrecea mai mult timp cu el și îmi lipsea că nu-l mai aveam numai pentru mine. Știam că sunt al dracului de egoist. Pe de altă parte, nu-l cunoșteam pe Marcos chiar atât de bine și, chiar dacă ne înțelegeam bine, nu făceam niciun efort de a mă apropia cu adevărat de el. Eram oarecum gelos și bănuitor. Iar eu nu eram genul suspicios, în general. Nu făceam progrese în privința lui Marcos. Nu. Stază.

Sam mi-a trimis un text: Cecz = dragoste.

Stătea în fața mea, la masa din bucătărie. I-am aruncat o privire

sarcastică.

Nu știam niciun afurisit de lucru despre dragoste. Cred că tot ce avusesem vreodată era distrus. Sigur că și lucrurile distruse au propria lor viață emoțională. Îmi plăcea cu adevărat treaba cu sărutatul. Uneori visam cu ochii deschiși la o iubită. Și mi-o imaginam privindu-mă. Mă întrebam cum ar fi să simt mâinile unei fete pe corpul meu. Mă întrebam cum ar fi să-mi trec degetele peste buzele unei fete.

Continuam să ronțăi din plăcinta cu dovleac, iar Sam m-a întrebat la ce mă gândesc.

— Nimic important, am zis.

— Mi-am terminat eseul. Cererile de înscriere, încheiate toate! Uraaa, Sam! Și tu ar trebui să te gândești la eseul tău.

— Și dacă ți-aș spune că l-am terminat?

— L-ai terminat? Și nu m-ai lăsat să mă uit la el?

— O să te las.

— Când?

— Când sunt pregătit.

— Ah, fix când o să fii gata să citești și scrisoarea de la maică-ta.

— Nu te băga în treaba asta.

— Sally.

— Sammy, am zis, rânjind la ea. Deci presupun că ești gata să pleci la facultate.

— Să nu ne entuziasmăm peste măsură pe treaba asta.

— Ambivalentă.

Mi-a zâmbit. Uneori parcă reușea să citească gândurile.

— Nu-ți face griji. Când o să ajungi la facultate, fetele o să sară pe tine.

— Da, sigur.

— Și n-o să-ți mai fiu prin preajmă, să te încurc.

— Nu mă încurci.

— Poate doar puțin. Ești mult prea loial. Niciuna dintre fetele cu care ai ieșit vreodată… nu că ar fi fost cu sutele …

I-am zâmbit cât am putut mai disprețuitor.

— Niciuna nu m-a plăcut.

— Fetele au ciudățenia asta. Toate își închipuie chestii de genul — Sunt singura persoană din univers. Mie asta nu-mi place.

— Asta pentru că, spre deosebire de majoritatea băieților, tu ești oarecum matur, de fapt. Dar numai în privința asta. În alte privințe, în fine, ai încă de crescut.

— Ăsta a fost un compliment?

— Poți să fii sigur, spălăcitule.

— Drăguță fată. Vezi cum ești? Îmi faci un compliment. După care îl iei înapoi într-o clipă și dintr-o lovitură.

— Mda. Nu trebuie să te umfli în pene.

Pe urmă s-a întors și s-a uitat urât la mine.

— Ce crezi?

Am ridicat din umeri.

— Marcos… e drăguț, nu?

— Mda, așa cred. E tăcut, dar nu prea timid. Și știe să asculte. L-am auzit vorbind cu Fito, care spunea ceva despre școală, și Fito era ca de obicei. Știi cât de obsedat e să vorbească de rău despre el însuși.

Marcos l-a ascultat, după care a spus: „Știi, poate că nu e vina ta. Poate că vinovat a fost profesorul acela. Sunt mulți profesori buni pe lume. Dar sunt și mulți profesori nu prea grozavi. E doar un lucru la care ar trebui să te gândești.“

M-am uitat la Sam.

— Deci ai de gând să încetezi să-i mai faci zile negre?

— Nu cred.

— Ce?

— E o chestie a noastră. Eu mă prefac țâfnoasă, și el îmi zâmbește. Așa ne înțelegem noi.

— Te înțeleg și nu prea.

— Neeh. Mă înțelegi. Mă înțelegi foarte bine.

Apoi a devenit foarte serioasă. Cunoșteam privirea aceea.

— Tu mă vezi, Sally. Adică. Tu. Mă. Vezi. Mama, mă rog, știi și tu, m-a iubit. Știu. Dar ea nu mă vedea mereu. E trist. E foarte trist. Nu mă vedea pentru că nu se vedea nici pe ea. Tu, însă? Tu mă vezi. Îmi aduc aminte, când aveam vreo șase ani. Poate șapte. Am căzut pe asfalt, iar tu m-ai ridicat. Și am mers împreună acolo, la casa care acum e a mea. Mi-ai spălat rana plină de sânge, și pentru mine asta a fost absolut traumatizant.

Am râs amândoi.

— Ai spălat-o cu un prosop cald și ai pus un plasture pe ea, apoi ai sărutat-o. Îți amintești?

— Nu. Nu-mi aduc aminte.

— Erai așa de serios. O să-mi amintesc mereu expresia de pe fața ta. Tu m-ai văzut. Tu mă vezi mereu. Și cred că asta e tot ce-și dorește oricine. De aceea îi place lui Fito să vină aici. Toată viața lui a fost invizibil. Iar acum, brusc, e vizibil. Să vezi pe cineva. Să vezi pe cineva cu adevărat. Asta înseamnă dragoste.

— Știi ce mai înseamnă dragoste? Un prieten care îți trage o palmă atunci când ai nevoie să fii pălmuit.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu.

— Vrei să știi un secret?

— Da.

— Sunt puțin gelos pe Marcos.

— Bun.

— Bun?

— Mda.

— Și sunt puțin suspicios.

Doamne, Sam a zâmbit.

— E bine de știut că nu mi-am bătut gura degeaba.

Eu. Vise.

În vis, sunt înconjurat de un grup de tipi. Și le spun: „Câte unul. Vă iau câte unul, la rând.“ Și uite așa, îi pun pe toți la pământ. Pe primul îl snopesc în bătaie. Tipul sângerează și eu mă uit la el în timp ce zace pe jos. Nu spun decât „Următorul.“ Și uite-așa, unul câte unul, îi snopesc în bătaie pe toți. Și toți sunt întinși la pământ, iar eu stau și mă zgâiesc la ei.

Pe urmă apare un bărbat. Semăn cu el și știu că e tatăl meu. Și ne luăm la bătaie. Eu dau primul pumn, dar asta nu-l afectează. Pe urmă începe el să-mi care pumni. Mă pocnește iar și iar, până cad la pământ. Apoi începe să-mi tragă șuturi. Dar eu nu simt nimic.

După care m-am trezit.

Ce însemna faptul că în vise eram un tip rău? Și ce însemna faptul că un tată pe care nu-l cunoșteam apărea în visul meu și mă snopea în bătaie? Nu am de gând să-i spun lui Sam despre visul ăsta, pentru că va începe să mă analizeze. N-am chef să fiu analizat. Am încercat să mă gândesc la ceva frumos, ca să pot adormi la loc.

M-am gândit la ziua în care a plouat cu frunze galbene. Sigur că la asta m-am gândit.

Și apoi am adormit iar.

Sam. Tata. Eu. Tata!

Sam și cu mine tocmai ne întorseserăm de la alergarea de dimineață. Tata citea ziarul. Eu și Sam discutaserăm despre planul nostru. Mă hotărâsem să-i cer tatei câteva sfaturi. De ce nu?

— Tată, vineri e ziua lui Fito. Împlinește în sfârșit optsprezece ani.

— Ascult.

— Deci tu ce faci vineri?

— Păi, Marcos și cu mine ne gândeam să mergem la film.

Aproape că aș fi vrut să-l întreb de ce nu s-au gândit să ne invite și pe noi, pe mine și pe Sam, dar știam răspunsul.

— Ei bine, am auzit-o pe Sam spunând, noi ne gândeam să facem ceva pentru Fito. Poate un tort și niște tacos.

— Pare o combinație trăsnet. Putem s-o facem.

— Tortul o să-l prepar chiar eu, am zis.

— Iar eu o să pregătesc tacos, a spus Sam.

— Uau! a făcut tata, uitându-se la amândoi.

Dar ne cunoștea. Știa că mai urmează ceva. Îmi dădeam seama după felul în care lăsase jos ziarul.

— Și? a zis.

— Și, am spus eu, lui Fito i-a murit telefonul. Ceea ce e de-a dreptul naspa. Adică, telefonul lui oricum era naspa.

— Mda, a zis Sam. Chiar era naspa. Era o ieftinăciune de-aia de la

Wal-Mart.

Tata s-a crispat.

— Atât și-a putut permite, Sam.

— Știu, știu, domnule V. Uneori sunt așa o răsfățată. Dar ne gândeam să-i luăm un smartphone de ziua lui. Știți, Lina se ocupă de bunăstarea mea financiară, și dumneavoastră vă ocupați de Sally, așa că ne-am gândit să ne ocupăm noi de un proiect financiar pentru Fito, și telefonul ar fi, ca să zic așa, super ieftin. Sally are ceva bani și știți… ce părere aveți?

— Păi, dacă nu puteți salva lumea, cel puțin ați decis să-l salvați pe Fito.

Sam și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu spuneți așa…, a început ea, apoi s-a oprit. Fito nu e un proiect. E prietenul nostru. Îl iubim pe Fito.

— Da, așa e, am zis și eu.

Tata a zâmbit.

— Am înțeles asta. Deci aveți nevoie de un partener la rele?

— Cam așa ceva, am spus.

— De ce nu? Mâine, după ore, mergem să-i cumpărăm lui Fito un telefon.

— Super.

— Bun atunci, a spus tata.

— Bun atunci, am zis și eu.

Sam zâmbea. Eram bucuroși. Apoi pe chipul ei a apărut o expresie — ca și cum mai avea ceva de spus. Și, când Sam mai avea ceva de spus, era sigur că o s-o spună. S-a uitat în ochii tatei.

— Domnule V? Nu mai știu cum să vă spun de-acum. „Domnul V“

nu mi se mai pare potrivit.

— Poți să-mi spui Vicente. Ăsta e numele meu, la urma urmelor.

— Mi se pare oarecum lipsit de respect.

— Asta zice fata care vorbea despre mama ei, spunându-i Sylvia?

— Mda, dar nu-i spuneam așa decât atunci când nu era de față.

Tata a zâmbit.

— Te întrebi cum să mi te adresezi? Cum să rezolvăm problema asta? Te-ai gândit la ceva anume?

— De fapt, da, a zis Sam, pe un ton foarte serios.

Tata voia doar să aștepte ca ea să termine ce avea de spus.

— Păi, a zis Sam, cu un aer foarte timid, în august o să împlinesc optsprezece ani. Și atunci o să devin adult.

— Legal, cel puțin, a comentat tata.

— Mda, a zis Sam, legal. Mă gândeam că poate, știți, sunteți de fapt singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată. Știți, într-un fel cam așa a fost, nu?

Tata a zâmbit și mai larg și a încuviințat.

— V-am dat multă bătaie de cap?

— Nu. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

Sam avea o expresie care spunea cred-că-o-să-plâng.

— Vorbiți serios?

— Sam, eu nu spun lucruri pe care nu le cred.

— Mă bucur, a zis ea, pentru că am în cap ideea asta… că poate ați vrea să mă adoptați. Știți, să oficializați situația, înainte să devin majoră.

Am văzut cum chipul tatei se luminează.

— Ești sigură? a întrebat-o.

— Sunt sigură.

Tata a rămas o clipă pe gânduri.

— Putem să trecem prin procedura legală, dacă asta e ceea ce vrei. Dar dă-mi voie să-ți spun doar că ești de mult timp fiica mea, Sam. Adoptată sau neadoptată. Și nu ai nevoie de o bucată de hârtie ca să-mi spui tată.

Pe fața lui Sam curgeau lacrimi. Apoi i-a făcut cu mâna și a zis:

— Bună, tată.

Tata i-a răspuns tot cu o fluturare de mână.

— Bună, Sam.

Sora

Eram în camera mea și mă gândeam la lucruri. Viața avea o logică doar a ei. Lumea vorbește despre autostrada vieții, dar eu cred că ăsta e un rahat. Autostrăzile sunt netede și asfaltate și există indicatoare care îți spun pe unde să o iei. Viața nu e așa. Există zile când se întâmplă lucruri minunate și când totul e frumos și perfect, după care lumea se duce dracului într-o clipă, fără preaviz. E ca atunci când te îmbeți. La început e o senzație oarecum plăcută și relaxantă. Și apoi, brusc, încăperea se învârte cu tine și îți verși mațele și, în fine, poate că și viața e oarecum așa.

Mă gândeam să fac o listă cu toate lucrurile minunate care se întâmplau și o alta, cu toate lucrurile de rahat care se întâmplau, lucrurile care mă scoteau din minți. Dar ce folos? O parte din mine era foarte fericită. Era așa cum spusese tata — cu adopție sau fără, Sam fusese mereu sora mea. Iar tata fusese mereu tatăl ei.

Să știi ceva ce ai știut dintotdeauna. Să o știi cu adevărat. Uau!

Mda, Nana încă era pe moarte, și eu încă nu-mi adunasem curajul să deschid scrisoarea de la mama, și încă mă simțeam neliniștit în legătură cu multe lucruri. Auzeam în cap vocea unchiului Tony: Cred că puștiul o să fie distrus.

I-am trimis lui Sam un mesaj: Ce faci?

Sam: Citesc. Gândesc.

Eu: Gândești?

Sam: Vreau să-mi schimb numele de familie

Eu: ?

Sam: Vreau să-mi schimb numele în Avila

Eu: Avila?

Atunci am văzut-o în cadrul ușii mele.

M-am uitat la ea.

— Avila?

— Mda, Avila. A fost numele de familie al mamei, înainte de căsătorie. Și m-am gândit că eu nu l-am cunoscut de fapt niciodată pe tata.

— Nu e prea târziu.

— Cred că este. Oricum, nu despre asta e vorba.

— Despre ce e vorba?

— Înțelegi, Sally, mama a murit. Și vreau să-i iau numele. Asta e ce-mi doresc. Am întrebat-o odată de ce nu și-a luat numele înapoi, când a divorțat de tata. Mi-a zis: „M-am măritat cu el. I-am luat numele. Nu mă deranjează.“ Cred că mama s-a autodefinit întotdeauna în funcție de bărbații din jurul ei. A păstrat numele Diaz pentru a-și putea spune că măcar a fost căsătorită odată. Asta e ce cred.

Mi-a aruncat o privire de-ale ei, de tipul sunt-mândră-de-mine.

— Mda, o să-mi schimb oficial numele. În amintirea mamei mele.

A venit lângă mine și, în clipa în care m-am așezat la birou, m-a sărutat pe creștet. Țineam în mână scrisoarea mamei.

— Doamne, ce deșteaptă ești, Sammy. Și eu? Stază.

S-a uitat țintă la scrisoare.

— O să-i dai de capăt, Sally.

— Crezi?

— Am încredere în tine.

A devenit foarte tăcută.

— Încă plâng, știi? Încă mă întreb ce-ar fi fost dacă? Ce-ar fi fost dacă Sylvia nu murea?

— Poate că n-ar trebui să mai jucăm jocul ăsta.

— Nu ne puteam abține. Sylvia și cu mine… ne certam la cuțite.

— Poate că era felul vostru de a vă iubi.

— Chiar era felul nostru de a ne iubi. Sally, e foarte trist. Și nu se mai poate schimba nimic.

— Nu putem trăi în regret, Sam.

— Poate că noi amândoi trăim în regret. Te-ai întrebat de o sută de ori ce-ar fi fost dacă mama ta nu murea, nu-i așa?

N-am spus nimic.

— Nu-ți place să vorbești despre asta.

— Da, așa e.

Am pus scrisoarea pe birou, mi-am plimbat mâinile peste ea și m-am întrebat: Ce s-ar întâmpla dacă mi-aș întâlni tatăl biologic față în față? Ce-ar fi, Sam? Ce-ar fi?

Mame

Vântul sufla rece. Și părea că stă să ningă.

Iubeam zăpada.

Iubeam senzația vântului rece atingându-mi fața.

Tatei nu-i prea păsa de vremea rece. Zicea că idila mea cu zăpada exista numai pentru că nu trăiam într-un loc precum Minnesota.

Nu știu exact de ce, stăteam în fața casei și mă uitam la luminițe. Vedeam bradul de Crăciun clipind în sufragerie. Când eram mic, Nana mă lua de mână, mă scotea afară și ne uitam la lumini. Nana avea întotdeauna luminițe de jur împrejurul casei, și întotdeauna cântam o colindă de Crăciun. Ei îi plăcea mult O Come, All Ye Faithful, dar o cânta în limba latină, pentru că așa o învățase.

Tata zicea că latina e o limbă moartă. Aveam îndoieli. De ce mureau anumite limbi? Sam și cu mine aveam o teorie, cum că limbile nu mureau, de fapt. Sam zicea că noi le omoram. „Știi câte limbi am ucis de-a lungul istoriei omenirii? Omori o limbă și elimini un întreg popor.“ Așa era Sam.

Am decis chiar atunci și acolo că Sam și cu mine o să printăm versurile colindei și o să i-o cântăm Nanei de Crăciun. Puteam să ne uităm împreună peste text. Asta o să fie partea cea mai bună.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am sunat-o. A răspuns mătușa Evie.

— Mă bucur să-ți aud vocea, a zis.

— Ei. O voce obișnuită, a unui tip obișnuit.

— Obișnuit, a repetat, râzând. Deșteptule. Vrei să vorbești cu Nana?

— Da.

Când a venit la telefon, Nana mi s-a părut obosită, dar bucuroasă. Mi-a spus că unchiul Julian o va vizita de Crăciun, chiar dacă o vizitase și de Ziua Recunoștinței, și Nana era foarte bucuroasă din cauza asta. Și eu eram bucuros, bucuros și pentru că Nana vorbea așa de mult, pentru că era așa cum o știam dintotdeauna. Apoi m-a întrebat ce fac.

Voiam să-i spun atât de multe lucruri. Voiam s-o întreb despre mama, pentru că ea o cunoscuse și, de când murise mama lui Sam, începusem să mă gândesc mai mult la mama mea. Nu era vorba doar despre scrisoare; era de fapt toată povestea asta cu mamele, pe care o împărtășeam eu, Sam și Fito, și poate că asta aveam noi în comun, chestia asta cu mamele, faptul că ne era imposibil să comunicăm cu ele. Aș fi vrut să discut despre asta cu Nana, dar i-am auzit oboseala din voce. Părea aproape la fel de departe ca mama mea moartă, și nu puteam face nimic ca s-o aduc mai aproape. Absolut nimic.

I-am trimis lui Sam un mesaj: Hai afară cu mine.

Sam: E frig

Eu: Te rog

Câteva minute mai târziu, Sam stătea lângă mine și priveam împreună luminițele.

— Ce e așa de important?

— M-am tot gândit.

— Mda, faci des asta în ultimul timp.

— Tu ai fost furioasă pe maică-ta?

— Am mai vorbit despre asta, nu-i așa?

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Ai fost furioasă din cauză că a murit?

Sam a rămas tăcută. Apoi mi-a luat mâna și a ținut-o într-a ei.

— Da, a șoptit. Am fost al dracului de furioasă pe ea din cauză că a murit.

— Și mai ești?

— Mi-a mai trecut. Dar, da, încă sunt furioasă.

— Știi ce? Cred că nu-mi aduc aminte s-o fi iubit pe mama, pentru că am fost furios pe ea. Din cauză că a murit. M-am înfuriat pe ea. Așa cred.

— Sally, aveai trei ani.

— Da, aveam trei ani.

Mi-a strâns mâna. Începuse să ningă, fulgi mari cădeau în tăcere pe pământ.

M-am întrebat dacă așa suna moartea. Ca un fulg care cade pe pământ.

Fito. Optsprezece ani. Marcos. Adult?

— Mi-ați luat un cadou? Pe bune. Adică, un cadou pe bune? a întrebat Fito.

— Ce vrei să spui? am răspuns și m-am uitat pur și simplu la el. E ziua ta de naștere, vato. Așa se face.

— Nu și la mine acasă, a răspuns el cu un zâmbet timid și strâmb. Ultima dată când am primit un cadou aveam vreo cinci ani.

Continua să se uite fix la cutie.

— E de la noi toți.

Sam i-a împins-o peste masa de bucătărie.

— Poți s-o deschizi, să știi.

Fito continua să se zgâiască la cadou.

— Drăguț ambalaj.

— Mulțumesc, am zis. E opera mea. Lui Sam nu-i place să împacheteze. Ea cumpără numai pungi de-alea de cadou. Mie îmi place să desfac ambalaje.

— De unde știți voi ce-mi place? Adică, de unde ați… vreau să spun…

Fito se bâlbâia rău, se împiedica în propriile cuvinte.

— O să-ți placă, a zis Sam. Jur.

Fito continua să dea din cap și să se uite la cutie.

Sam și-a încrucișat din nou brațele pe piept.

— Dacă nu-l deschizi, îți trag una. Serios.

Într-un târziu, Fito a luat cutia. A deschis-o foarte încet, după care a privit-o lung. N-a spus nimic. Doar se uita fix la ea. A ridicat privirea la Sam și la mine.

— Mi-ați luat un iPhone? Un iPhone?! Uau! Frate, frate!

Pe urmă nu a mai spus chiar nimic.

— Uite ce-i, oameni buni… Frate, nu pot să primesc. Frate, e pur și simplu mult prea frumos. Nu pot să accept. Adică, nu pot.

Sam i-a aruncat o privire tăioasă.

— Ba, poți.

— Uite, nu pot pentru că, știi, e…

— Ia-l și gata, am zis. Ai nevoie de telefon.

Am ridicat ochii și am observat că tata ne privea.

— Da, dar aveam de gând să-mi iau unul de la Wal-Mart, cu șaizeci de dolari. Știi, ca ăla care a murit.

Fito clătina încontinuu din cap.

— Uite, îmi pare foarte rău. Pur și simplu nu pot să primesc. Nu e drept.

Tata s-a așezat la masă. A scos telefonul din cutia lui albă, elegantă. L-a ținut în palmă.

— În ziua de azi, a zis el, chestiile astea chiar sunt ușoare. Fito, îți place baseballul?

— Da, îmi place mult.

— Știi, unii oameni cred că li se cuvine totul. Tatăl meu avea obiceiul să spună: „Unii oameni se nasc direct pe baza a treia și trec prin viață crezând că au marcat o triplă.“

Fito a izbucnit în râs.

— Îmi place asta.

— Mda, a spus tata, clătinând din cap. Fito, tu nu ești unul dintre aceia. Tipii ca tine s-au născut în vestiar, nimeni nu ți-a arătat direcția în care se află baza diamant, și cu toate astea ai reușit cumva să ajungi pe banca jucătorilor. Iar ceva din tine pur și simplu nu crede că ai ce să cauți în joc. Dar tu ai ce să cauți, tu chiar ești în joc. Foarte curând o să primești și o bâtă. Și o să trimiți mingea dincolo de teren. Oricum, eu așa cred. Mă duc afară, să trag o țigară.

Am rămas doar noi trei, singuri. Fito a împins telefonul și l-a așezat în mijlocul mesei.

— Taică-tău e chiar cool, să știi. Super cool. E de treabă. Dar…

Sam l-a oprit imediat.

— Ah, crezi că el spune toate chestiile astea despre tine pentru că e un tip de treabă. Poate că și tu ești un tip de treabă. Poate că meriți mai mult decât rahatul care ți s-a oferit în cea mai mare parte a vieții tale.

— Da, am intervenit eu, chiar nu pricepi, Fito?

Își mușca buza de sus, după care a început să se tragă de o șuviță de păr.

— Fito, am spus, ăsta e cadoul pe care noi ți l-am luat de ziua ta, fir-ar al dracului. Și, dacă nu-l accepți, o să te bat. Vorbesc serios. Te las lat.

Fito a dat din cap. S-a întins încet după telefon, l-a luat în mână și s-a uitat la el.

— N-am știut niciodată ce să fac atunci când lumea se poartă frumos cu mine.

— Tot ce trebuie să faci, Fito, e să spui mulțumesc.

— Vă mulțumesc, a șoptit.

— Cu plăcere, i-am șoptit și eu.

Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Am stat doar acolo și am zâmbit. Apoi Fito a zis:

— Taică-tău, omule. Chiar îmi place motanul ăla.

Sam a zâmbit și a scuturat din cap.

— De ce sunt cu toții motani?

— Nu sunt toți motani. Doar ăia cool, pricepi?

Mi-a plăcut cumva chestia lui Fito, cu motanul.

Sam îl învăța pe Fito cum să folosească telefonul — și eu stăteam lângă tata, pe treptele din spate. Afară se întunecase, dar nu era prea frig. Luminile de Crăciun din jurul ușii din spate se stingeau și se aprindeau. Începea să-mi placă mirosul țigărilor tatei, și ăsta era un lucru de-a dreptul rău. Atunci l-am auzit întrebându-mă:

— Și cum se face că stai aici, cu babacul tău?

— Tată, tu crezi în rai?

— Halal răspuns la întrebarea mea.

— Crezi?

— Nu sunt sigur. Cred că există un Dumnezeu. Cred că există ceva superior, o forță care transcende chestia asta căreia îi spunem viață. Nu știu dacă ți-am răspuns la întrebare.

— Dacă nu există rai, nu-mi pasă. Poate că raiul sunt oamenii, tată. Unii oameni, în orice caz. Tu, Sam și Fito. Poate că voi toți sunteți raiul. Poate că fiecare dintre noi e raiul, doar că nu știm.

Tata arborase zâmbetul lui larg.

— Știi ceva? Cred că și tu semeni puțin cu Fito.

— Cum adică?

— Păi, știu că ai trecut prin multe în ultima vreme. Viața noastră a devenit puțin mai complicată și te cunosc destul de bine, ca să știu că nu-ți pică prea bine cuvântul ăsta. Că eu mă tot duc s-o văd pe Nana, și discut cu doctorii, și povestea cu mama lui Sam…

— Și că te vezi cu Marcos.

— Și că mă văd cu Marcos, a repetat. Și se pare că ești mai cufundat în gândurile tale, decât te-am văzut eu vreodată. Nu știu ce se petrece în capul tău. Serios. Dar…

S-a oprit, apoi a repetat:

— Dar te cunosc. Și am impresia că te subestimezi. De aceea îți e așa de greu să scrii eseul.

— Nu ți-am spus, dar l-am terminat.

— Știu.

— De unde știi?

— Pur și simplu, știam. Nu pot să explic asta.

— Uau! am făcut eu.

— Uau! a zis și el. Salvie, eu sunt de părere că nu poți să te prezinți favorabil într-o cerere de înscriere, atâta timp cât crezi că nu ai mare lucru de oferit. Îți spui că ești doar un tip obișnuit. Am dreptate?

— Da. E și asta, cred.

— Și ce altceva mai e?

— Pot să-ți răspund mai târziu?

— Salvador, a zis tata, dând din cap, pot să-ți spun un singur lucru?

— Desigur.

— Nu e nimic obișnuit la tine. Absolut nimic obișnuit.

Sam chiar a pregătit tortilla pentru taco. Eu o învățasem cum să le facă. Primele au fost un dezastru total, dar a învățat. Mă rog, s-a ars la mână cu uleiul încins. Înjurăturile au zburat prin bucătărie și au aterizat fix în sufragerie, unde l-au nimerit pe tata drept în inimă. A venit la bucătărie și s-a uitat la Sam, clătinând din cap.

— Ai pățit ceva?

— N-are nimic, am spus. S-a ars puțin, atâta tot. Doar nu își făcuse numărul pe ziua de azi.

Marcos a trecut pe la noi. Arăta obosit. Știți, nu mă gândisem niciodată la Marcos ca la o persoană. Nu cu adevărat. Mă gândisem la el doar în relație cu tata. Iar în urma discuției aceleia stânjenitoare pe care o avusese cu mine și Sam, chiar fusesem oarecum impresionat. Mda, mă impresionase, dar nu suficient. Încă îl priveam doar ca pe iubitul tatei. Cred că asta și era. Sau cel puțin la asta voiau să ajungă, cred. Tata era însă reținut când venea vorba despre povestea asta, ceea ce era destul de drăguț, într-un fel. Drăguț. El a fost cel care îmi făcuse cunoștință cu acest cuvânt. O parte din mine voia să-l placă pe Marcos. Era un tip cumsecade. Iar el și Fito se înțelegeau chiar bine. O parte din mine, însă, voia să-l pedepsească.

M-am trezit în sufragerie, unde Marcos bea un pahar de vin. Tata, Fito și Sam încă mâncau tort în bucătărie și se prosteau cu telefonul lui Fito, așa că l-am privit pe Marcos și am zis:

— Nu știu nimic despre tine. Adică, știu că îți place de tata. Dar asta e tot.

— Te deranjează? Că-l plac pe tatăl tău?

— Nu. Nu mă deranjează.

M-am gândit să-i spun că, dacă o să-l mai facă vreodată pe tata să sufere, o să aibă de-a face cu mine. Adică, mă rog, doar i-am zâmbit. Apoi m-am trezit că deschid gura și spun:

— L-ai făcut să sufere.

— Da, așa e.

— Cred că se mai întâmplă, am spus, clătinând din cap.

Am rămas amândoi într-o tăcere stânjenitoare. Și presupun că s-a hotărât să vorbească — sau cel puțin să încerce. Știți, să vorbească așa cum vorbesc oamenii normali.

— Mama ta a fost cea care mi-a făcut cunoștință cu el. Știai asta?

— Nu, n-am știut.

Eram surprins. Mă întrebam de ce tata nu-mi spusese. Nu că Marcos ar fi apărut prea des în discuțiile noastre.

— La momentul acela eram cu cineva. Dar mi-a plăcut foarte mult de tatăl tău. Era autentic, genul de persoană care nu pretinde niciodată a fi altceva decât cine și ce este. Apoi i-am văzut lucrările și mi-am spus Uau! Uau. Chestia amuzantă e că tocmai mă mutasem cu celălalt bărbat și eram un novice în povestea asta care se cheamă lumea gay. Nu mă simțeam prea bine în propria piele. Și nu eram absolut deloc matur. Eram cu totul altfel decât tatăl tău.

— Deci când ai început, știi tu, să te vezi cu el?

— Cred că tu aveai vreo zece ani. M-am întâlnit întâmplător cu el, la un vernisaj în L.A. Eram în vacanță și am văzut în LA Weekly un articol despre vernisajele din oraș. Și numele tatălui tău, la o anumită galerie. Așa că m-am dus.

— Măcar ai cumpărat vreun tablou?

— Chiar am cumpărat un tablou, de fapt. Și am început să ne vedem. Pe urmă s-a întâmplat ceva.

M-am uitat la el întrebător.

— Am fugit. Eram așa de speriat de sentimentele mele pentru tatăl tău, încât am fugit. Am fugit cât m-au ținut picioarele.

A clătinat din cap.

— Mi-a luat mult până să devin bărbat.

Părea oarecum supărat pe el însuși. Sau poate era doar trist, pentru că îi luase atâția ani ca să devină cel care era azi. Mă întrebam cât avea să-mi ia mie să devin cel care trebuia să devin, indiferent cine ar fi fost acela. Câți ani? Înainte de începerea anului școlar, crezusem că sunt un puști absolut calm, care se cunoaște pe sine. Dar acum nu mai eram la fel de sigur.

— Știi ce i-am spus tatălui tău?

— Ce?

— I-am zis că nu mă descurc cu copiii. Era o minciună. Dar știam că pentru taică-tău asta era o problemă fundamentală.

Tipul era sincer. Îmi plăcea asta. Și fusese speriat. Am înțeles. Poate pentru că și eu eram speriat în clipa aceea. Și poate că treaba cu speriatul făcea parte din povestea cu maturizarea, din chestia cu trăitul vieții.

— Și i-ai spus tatei adevărul? Adică, acum?

— Da, i-am spus. De ce crezi că mi-a mai dat o șansă?

— Păi, toată lumea merită o a doua șansă.

Știți, cred că iubirea chiar merge mână în mână cu frica. Nu mă gândisem niciodată la asta. Adică, n-am crezut niciodată că vreuna dintre pasiunile pe care le simțisem pentru vreo fată se putea numi iubire. Cred că eram genul de tip care, mă rog, dacă se îndrăgostea, avea să sufere. Așa bănuiam eu.

Sam și cu mine l-am condus pe Fito acasă. Voiam să-i întreb pe amândoi dacă fuseseră vreodată îndrăgostiți și mă întrebam ce mă oprea. Așa că am făcut-o. I-am întrebat.

— Eu sunt mereu îndrăgostită, a mărturisit Sam. Mă rog, mereu

cred că sunt îndrăgostită, dar, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că am fost îndrăgostită vreodată. Nu cu adevărat. Doar această mică… nici nu știu cum să-i spun… atracția asta față de băieți răi și frumoși. Poveștile astea păreau serioase la momentul respectiv. Sunt aprigă în privința asta.

— Nu observasem, am zis.

— Ține-ți gura. Tu ai întrebat, nu?

— Corect.

Fito clătina din cap.

— Sam, trebuie să te ții departe de vatos ăia. No bueno.

— Că bine zici, no bueno, am spus eu.

— Eu? a zis Fito. E un tip, pe care l-am cunoscut anul trecut. A plecat la Cathedral. Poți să crezi rahatul ăsta?

— Ah, a făcut Sam. Deci ai o slăbiciune pentru băieții buni, nu?

— Mda, cred că da. M-am cam îndrăgostit de el. Se pare că nu era un catolic chiar atât de fervent. Nu intru în detalii. O să vă spun ceva: a durut al dracului. Am ieșit în lume și m-am făcut praf. Prima și ultima dată când m-am drogat. A fost nasol. No bueno.

Sam și cu mine am dat amândoi din cap.

— Cum se face că avem nevoie să iubim?

— Poate că nu, a zis Fito.

— Pe dracu', protestat Sam. Avem nevoie. Ca de aerul pe care-l respirăm.

— Mda, am zis, dând din cap.

— Asta e întrebarea, nu, Sally?

— Crezi că inima are nevoie de dragoste, ca să continue să bată? Știi ce vreau să spun?

— Păi, a zis Sam, nu pentru asta e inima?

— Dar nu toată lumea iubește. Nu toată lumea.

Fito avea o expresie foarte serioasă.

— Și ăsta e afurisitul de adevăr.

Sam și cu mine ne-am uitat mirați la el.

— Ești OK? a șoptit Sam.

— Nu sunt mereu OK. Nu vreau să vorbesc despre dragoste. Uneori viața e un rahat.

Viața-i (și mai) de rahat

Sâmbătă dimineața, când Sam și cu mine ne-am dus să alergăm, am încercat să țin pasul cu ea. În ultima vreme, accelerase ritmul. Am alergat până la Podul Santa Fe, iar pe drumul de întoarcere spre casă ne-am oprit în fața bibliotecii. După ce respirația mi-a revenit la normal, i-am aruncat o privire și am văzut-o pe Sam cu ochii la cer.

— Hei, am zis.

— Hei, a răspuns Sam.

— Te gândești?

— Mda, a răspuns. Am primit un mesaj de la un tip din școală.

— Da?

— Da. Mă place.

— Tu îl placi?

— Oarecum. E genul meu.

Am zâmbit.

— Da? O să ieși cu el?

— Nu.

— Nu?

— L-am refuzat direct.

— Pe bune?

— Mda.

Mi-a trimis unul dintre zâmbetele ei fantastice.

— Nu știu întotdeauna cine vreau să fiu. Tu crezi că știu. Dar nu știu. Ce știu, însă, este cine nu vreau să fiu, Sally. O grămadă de tipi au în capul lor chestia asta, că sunt ușuratică.

— Greșesc, am zis.

— Da, greșesc.

Ne-am uitat pur și simplu unul la altul. Pe urmă am spus:

— Mulți au crezut și că eu sunt un tip calm, mereu stăpân pe el. S-au înșelat.

— Hei, a spus Sam, ia-o mai ușor. Juriul încă deliberează.

M-a făcut să zâmbesc.

— Hai să mergem acasă, am zis.

— Mda. Știi că trebuie să vorbim cu Fito. În capul ăla al lui se întâmplă ceva.

— Păi, nu e doar în capul lui.

— Mda, a zis Sam. Nu merită să aibă familia aia varză.

Viața nu era întotdeauna despre ce meriți. Atâta lucru știam și eu.

Începeam să înțeleg de ce tata avea chestia asta cu incertitudinea. Îmi spusese de multe ori că nu ai nevoie de certitudini, ca să fii fericit. Și începeam să înțeleg. Nu știi niciodată ce se va întâmpla. Pur și simplu nu știi. Acum îți vezi de viață și totul e normal. Mergi la școală, îți faci temele, faci pase cu tatăl tău și zilele trec așa, iar apoi, pac! Pac! Cancerul Nanei recidivează. Mama lui Sam moare într-un accident. Fito e alungat de acasă. Înainte de toate astea, mă minunam de suișurile și coborâșurile emoționale prin care trecea

Sam tot timpul. Adică, tot timpul. Dar exact așa eram și eu acum. Mă trezeam și mă simțeam bine, la prânz eram cu țandăra sărită din vreun motiv tâmpit și pe urmă iar eram cumva OK. Oscilam încolo și încoace între eu, cel vechi, și eu cel pe care nu-l cunoșteam sau înțelegeam. Și exact când credeam că lucrurile se echilibrau mai mult sau mai puțin, ei bine, apărea o belea. Este formularea perfectă. Apare beleaua.

Tocmai ieșeam de la duș, după alergare, și Sam era în oraș cu mătușa Lina. Era bine că o avea pe mătușa ei. Și relația lor era una chiar bună. Am intrat în bucătărie, unde tata citea ziarul. L-a așezat pe masă și a spus:

— Care e numele de familie al lui Fito?

— Fresquez.

— Vrei, te rog, să-i trimiți mesaj și să-l întrebi care e numele mamei lui?

— Ce?

— Fă-o pentru mine, vrei?

Avea o mină serioasă. Nu-mi plăcea asta. Așa că i-am trimis mesaj lui Fito: Care e numele mamei tale?

Fito mi-a răspuns: Elena

M-am uitat la tata.

— O cheamă Elena.

— Câți ani are?

I-am scris lui Fito: Câți ani are maică-ta?

Fito mi-a scris înapoi: 44

M-am uitat la tata.

— Are patruzeci și patru de ani.

Fito mi-a scris iar: ?

— Știi unde locuia Fito?

— Da, pe strada California. Aproape de școală.

Tata părea de-a dreptul bolnav.

— Mama lui Fito a murit, a zis el.

Mi-a întins ziarul. „Femeie în vârstă de patruzeci și patru de ani, găsită moartă.“ Ăsta era titlul articolului. Am început să citesc. O găsiseră vecinii. „Aparent, o supradoză de droguri.“

M-am uitat la tata.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Va afla în curând. Ar fi bine să-i spui lui Fito să vină încoace.

— Am niște vești proaste pentru tine, Fito.

Tata vorbea în șoaptă. Blând. Foarte blând.

— Fito, nu există nicio altă modalitate de a-ți da o asemenea veste.

— Știți, domnule V, sunt obișnuit cu veștile proaste.

— Da, pricep, Fito, a zis tata, cu privirea pe ziar. E vorba despre mama ta. Am citit azi, în ziarul de dimineață.

Cu ochii țintă la ziar, Fito l-a luat și a început să citească. După ce a terminat, l-a pus jos. Tata își frământa degetele și-l cerceta pe Fito din priviri. Atunci a început să se lovească singur. Vreau să spun că se izbea cu pumnii în piept, cu toată puterea, și a început să plângă foarte, foarte tare, și să spună lucruri pe care pur și simplu nu le înțelegeam. Și nu înceta să se lovească, apoi s-a ridicat de pe scaun, a rupt ziarul și a început iar să se lovească, iar plânsul lui îmi sfâșia inima. Eram tare, tare bucuros că Sam nu era acasă, să vadă toate astea, mă bucuram că era plecată cu mătușa ei, pentru că ar fi ucis-

o să-l vadă pe Fito în halul ăsta. Și atunci n-am mai suportat, i-am prins pumnii — eram mai puternic decât el —, l-am ținut strâns și l-am împiedicat să se mai lovească. L-am tras pur și simplu spre mine și l-am îmbrățișat, iar el a plâns, a plâns fără încetare. Nu puteam să fac nimic pentru a domoli durerea aceea imensă, dar puteam să-l țin în brațe. Și atunci Fito mi-a spus în șoaptă, cu o voce care mi s-a părut obosită și bătrână:

— De ce plâng? Mama nici măcar nu m-a iubit.

M-am auzit răspunzându-i, tot în șoaptă:

— Poate că tot ce contează e că tu ai iubit-o pe ea.

— Am o viață de rahat, a zis. Niciodată n-a fost altfel.

— Nu, nu-i adevărat. Pe cuvântul meu, Fito, nu-i așa.

Prieteni

Prieteni. Cred că m-am întâlnit cu acest cuvânt atunci când am cunoscut-o pe Sam. Uneori, însă, ajungi să te familiarizezi din nou cu anumite cuvinte, pe care le cunoști deja. Exact așa cum spusese Sam, despre cum trebuie să vedem oamenii, pentru că uneori lumea ne face să fim invizibili. Prin urmare trebuie să ne facem vizibili unii pe alții. Așa erau și cuvintele. Uneori nu le vedeam.

Prieten. Fito era prietenul meu. Și țineam la el.

Și mă termina să-l văd atât de prăbușit.

Sam simțea și ea la fel.

La fel și tata.

E greu să alini un suflet care a fost atât de distrus. Dar asta ne era menirea. Asta ne era menirea.

Tata a mai cumpărat o mănușă de baseball. Nu aveam decât trei. De fapt, a cumpărat una în plus. Pentru Marcos. Așa că am jucat pase. Sam și cu mine aruncam mingea de la unul la altul. Tata și Fito își dădeau pase între ei. Marcos se uita la noi. Apoi tata a făcut o pauză, iar eu am dat pase cu Marcos, și Sam cu Fito.

Nu prea vorbeam. Uneori nu sunt prea multe de spus.

Tata fuma o țigară pe treptele scării din spate.

Mai era o săptămână până la Crăciun. Era o zi rece, dar nu foarte friguroasă, și soarele ne încălzea fețele. Apoi am observat-o pe Lina, așezată lângă tata. Vorbeau.

— Știi, a zis Fito, mama nu mai suferă acum.

Marcos a dat din cap și i-a aruncat mingea.

— Da, așa e. Și-a găsit odihna.

— E bine. Avea nevoie de asta. N-ar fi trebuit s-o părăsesc. Trebuia să mă fi întors. Era de datoria mea să am grijă de ea.

Când l-a auzit spunând asta, Marcos s-a întristat.

— Greșești, Fito. Nu era treaba ta să-ți îngrijești mama. Era treaba ei să aibă grijă de tine.

— Mda, dar…

— Fito, chiar că-ți place să te autopedepsești, nu-i așa? Trebuie să-ți găsim o ocupație nouă.

Fito a zâmbit. Era un zâmbet trist. Dar era totuși un zâmbet.

— Ți-e foame, Fito? l-a întrebat Sam.

— Da. Chiar mi-e. Mor de foame.

Am intrat cu toții în casă, și Lina a început să facă tortilla, iar Sam i-a ținut lui Fito o predică despre cele cinci faze ale doliului. Între timp, în sufragerie, ea și Fito au căutat pe Google informații despre asta. Eu am rămas la masa din bucătărie și am așteptat să iasă prima tortilla, ca s-o pot unge cu un strat gros de unt. Tata și Marcos stăteau de vorbă. Marcos spunea că știe un psiholog bun și că ar fi probabil o idee bună ca Fito să înceapă să meargă la unul.

— Plătesc eu, a zis.

Tata s-a uitat la el și a întrebat:

— Ești sigur?

— Doar știi ce se spune despre persoanele gay, a răspuns Marcos cu o glumă. Nu ducem lipsă de venituri.

Lina a râs.

— Trimite și la mine câte ceva. Vreau să mai cumpăr un tablou de-

ale lui Vicente, și devin groaznic de scumpe.

Apoi s-a uitat la Marcos și a zis:

— Ești foarte generos.

— Puștiul ăsta are nevoie de o pauză. Știu că tocmai a împlinit optsprezece ani. Nu mai e un copil. Însă nu înseamnă că a devenit bărbat. Plus că eu am trecut prin asta.

Eu și Lina îl studiam din priviri.

— Tatăl meu a murit cu o sticlă în brațe. Dar e al dracului de clar că pe mine nu m-a îmbrățișat niciodată.

Mă întrebam dacă Fito va accepta.

Am întins mâna după unt și prima tortilla. A fost așa de bună! M-am gândit la Nana și mi-am zis că n-o să mai gust niciodată o tortilla făcută de ea. Apoi m-am gândit la ce spusese Marcos despre Fito. Nu mai e un copil. Însă nu înseamnă că a devenit bărbat. Dar eu? Ce anume te face bărbat? Ce, mai exact, te face să fii bărbat?

Poponar. Din nou cuvântul acela.

Mama lui Fito n-a avut parte de nicio slujbă religioasă. Mi-am spus că e puțin cam trist. M-am întrebat dacă Dumnezeu ți se arată, indiferent dacă ai sau nu o slujbă religioasă. Probabil că Nana cunoaște răspunsul la întrebarea asta. Dar eu, nu.

Mama lui Fito avea un frate, care a plătit un soi de slujbă la casa funerară. A participat puțină lume, printre care frații lui Fito, care s-au purtat ca și cum ar fi fost drogați. Pe Sam au speriat-o. Mda, cam neciopliți. Clar. Sicriul era așezat în partea din față a micii capele, iar Fito s-a tot zgâit la el. Tata stătea lângă el și, la un moment dat, de ei s-a apropiat unul dintre frații lui, care a zis:

— Deci acum ai un iubițel cu bani, sau ce?

S-a uitat la tata și a continuat:

— Cam bătrâior ca să agăți băieței, nu crezi?

Totul s-a întâmplat foarte repede. Ca o bombă care sare în aer. Până să mă dezmeticesc, Fito îl doborâse deja pe fratele său la pământ și îi căra pumni. Pe urmă au sărit și ceilalți doi frați ai lui și, la dracu', habar n-am ce-a fost acolo, s-a întâmplat foarte repede — însă tot ce știu e că am sărit și eu la bătaie și că-l trăgeam de pe el pe unul dintre frații lui Fito și că-i dădeam pumni în stomac — pe urmă în față și, când eram gata să mă năpustesc asupra unui alt frate, m-am simțit târât de acolo și ținut deoparte, apoi am văzut că tata îl ținea pe Fito, care avea fața plină de sânge. Sam se uita la mine și mi-a șoptit:

— Îți curge sânge din buză.

Mi-am dat seama că lucrătorii de la pompe funebre îmi imobilizaseră brațele, de teamă că nu isprăvisem încă. Am început să mă calmez și să respir normal, iar atunci mi-au dat drumul.

Sam m-a luat de braț și mi-a șoptit:

— Hai să plecăm de-aici.

Totul părea așa de tăcut.

L-am văzut pe tata mergând în fața mea și l-am văzut pe Fito, rezemat de el, ținându-se de coaste — sau de braț.

Totul în jurul meu se accelerase, însă acum totul se mișca în ralanti.

În timp ce ieșeam pe ușă, am auzit o voce care răcnea:

— Poponari nenorociți!

Cuvintele îmi răsunau în urechi.

Am plecat cu mașina și nimeni nu a scos o vorbă.

Niciuna.

Fito stătea pe bancheta din spate, lângă mine, și își acoperise fața cu mâinile. Avea pumnii sângerii. Se legăna în față și-n spate, iar pe obraji i se rostogoleau lacrimile. Îmi dădeam seama că-l doare.

Era o noapte rece. Senină. Nu știu de ce am observat asta. Poate că o parte din mine își dorea ca totul să fie la fel de simplu și de clar precum cerul nopții.

Tata a oprit într-o parcare, a coborât din mașină și și-a aprins o țigară. Îi tremurau mâinile. A tras din țigară, până când s-a mai calmat. Pe urmă s-a urcat înapoi în mașină.

Știam că tata se gândește. Era foarte disciplinat în privința asta. A oprit la camera de gardă a unui spital. S-a uitat la Sam.

— Vrei să parchezi tu în locul meu?

A deschis portiera din spate și l-a ajutat pe Fito să iasă din mașină.

S-a uitat la mine.

— Ești rănit?

— Nu, am zis. Doar o buză spartă.

— Ești sigur?

— Da, tată. N-am nimic.

Mi-a aruncat o privire. Stranie. Nu-mi dădeam seama ce era în capul lui.

I-am privit pe tata și pe Fito intrând la camera de gardă. Fito se rezema de el. Am simțit că se mișcă mașina, pe care Sam o ducea în parcare.

Am rămas în spate, imobil, paralizat, cu sufletul și capul goale. Mă simțeam ca o pasăre cu aripile frânte, dar care se chinuia încă să zboare.

Nu știu cât am stat în sala de așteptare de la Urgențe. Pe tata l-au lăsat să intre cu Fito, iar eu și Sam am stat și am așteptat. Sam s-a dus la toaleta pentru femei, a revenit cu niște prosoape de hârtie ude și mi-a șters sângele de la gură.

— Ai buza umflată, a zis.

— Asta o să-mi fie învățătură de minte.

— Ai încercat doar să-ți ajuți un prieten.

— Nu e chiar așa, am zis, clătinând din cap.

— Spune-mi.

— Nu e ca și cum m-aș fi gândit. Adică, totul a fost instinctiv. Nu mi-am zis Trebuie să-l ajut pe Fito. Am sărit la bătaie. S-a întâmplat pur și simplu.

— Poate că instinctele tale îți transmit ceva.

— Ce anume?

— Că ai face orice ca să-i protejezi pe cei dragi, a zis Sam și mi-a dat un brânci. Dar știi ceva? Trebuie să găsești un mijloc mai bun să-i ajuți.

— Parcă ai fi tata.

— Da? O s-o iau ca pe un compliment.

— Rahat. Nimic nu fac bine.

— Termină. Încetează să mai faci asta. Poate că te învinuiești puțin cam mult în ultima vreme. No bueno. Tu nu ești așa.

— Tu de unde știi?

— Știu, a zis pe un ton apăsat. Știu.

Am dat din cap.

— Mi-ar fi picat bine o țigară, a spus.

— Tu nu fumezi.

— Mai fumam… uneori.

— Îți rezolvă vreo problemă?

Am râs amândoi, încet și amar.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Marcos.

— Hei, ce face echipa locală?

— Am luat bătaie.

— Am aflat.

— Mda, a zis și Sam. Da’ să-i fi văzut pe ăilalți.

Marcos a zâmbit. Sam s-a ridicat și l-a îmbrățișat. Pe urmă s-a rezemat de el.

— De ce e lumea așa de rea, Marcos?

— Nu știu, a șoptit. Pur și simplu nu știu.

M-am uitat în sus, la Sam și la Marcos. Mi se părea că Sam învățase să facă față oricărei situații. Foarte mult timp, nu știuse să facă asta și se bazase întotdeauna pe mine. Chiar dacă îi făcea zile fripte lui Marcos, învățase deja să-i fie prietenă.

Mi-am spus, în sinea mea: Salvador, ajunge. Ajunge. Deși nu eram sigur ce însemna acest ajunge. Simțeam însă că fac un pas. Un pas dincolo de stază.

Dă-ți seama, Salvador. Dă-ți seama.

Urmarea

Vestea bună: Fito nu avea coaste rupte. Mâna stângă însă, ei, aia era ruptă. A lipsit câteva zile de la școală, dar părea să fie OK. Se tot zgâia la brațul bandajat și mă întrebam la ce se gândește.

Aparent redevenise cel dinainte. Dar eu știam că în el era o rană și că rana aceea nu avea să dispară prea curând. Fito avusese dintotdeauna ceva trist, așa că mi se părea firesc. Avusese o viață cu adevărat tristă. Dar fusese mereu foarte puternic. Și foarte hotărât. Nu era doar faptul că acum avea o mână ruptă. Mai era rupt și altceva.

Fito s-a mutat în camera mea și dormea în patul meu. Eu dormeam pe jos, într-un sac de dormit. Într-o noapte, a avut un coșmar; țipa și a trebuit să-l trezesc.

— Hei, i-am spus, e doar un vis.

— Mda, mi se mai întâmplă.

— Vrei niște ciocolată caldă?

— Sună bine.

Așa că ne-am dus în bucătărie, iar Maggie a venit după noi. Într-un fel, îl adoptase pe Fito. Jur, câinele ăsta e cel mai empatic animal din lume.

— Vrei să vorbim? l-am întrebat.

— Poate. Doar că nu știu ce să spun. Adică, e pur și simplu prea trist, Sal. E al dracului de trist.

— Sam zice că trebuie să jelești.

— Pe mama am pierdut-o demult. Așa că treaba cu jelitul n-o

pricep, ce dracu'.

— Ai iubit-o.

— Mda, așa e.

— Fito, asta e frumos.

— Crezi?

— Absolut.

— De unde știi?

— Petru că Nana e pe moarte, și asta e o situație cu care trebuie să mă împac. A fost singura mamă adevărată pe care am cunoscut-o. Doar că a fost și mai bine, pentru că e bunica mea. O iubesc, Fito. Și ea n-o să mai fie.

A dat din cap.

— De ce mă-sa trebuie să doară așa de tare?

— Nu știu. Pur și simplu. Nu întrebi pe cine trebuie.

În prima zi în care Fito s-a întors la școală, Sam a rămas acasă, fiindcă era răcită rău. Pe drum spre școală, eu și Fito n-am prea vorbit. În cele din urmă, am zis:

— Fito, o să fie bine. Tu o să fii bine.

A ridicat din umeri.

— Poate că există oameni care, știi, nu sunt făcuți să aibă o viață super. Cred că așa merge treaba.

— Să nu mai vorbești niciodată așa, cel puțin nu când sunt eu de față. Mă auzi, Fito? TU. VEI. AVEA. O. VIAȚĂ. SUPER.

— N-am avut niciodată prieteni ca tine, a spus. Niciodată.

Și a început să plângă în hohote, ca un copilaș, a căzut în genunchi și și-a plecat capul, hohotind. L-am ridicat încet, să nu-i ating mâna ruptă. S-a rezemat de umărul meu, iar după o vreme s-a oprit din plâns.

— Hei, i-am șoptit, lumea o să creadă că sunt gay.

A râs. Mă bucuram că Fito râdea.

Eu. Tata.

Tata stătea la masa din bucătărie, în fața mea, și citea ziarul de dimineață. L-a pus jos și s-a uitat la mine. Știam ce urmează.

— În legătură cu incidentul de la capelă…

— Incident. Mda. N-a fost chiar cel mai bun moment.

— Te pricepi la bătaie.

Am dat din cap în semn că nu.

— Ai nevoie de o lecție?

Am repetat gestul cu capul.

— Nu sunt cine știe ce expert în a înțelege de ce anume am nevoie, tată.

— Știi ce cred eu despre rezolvarea problemelor cu pumnul.

— Mda. Nu cred că m-am băgat ca să rezolv ceva…

M-am uitat în ochii negri și blânzi ai tatei.

— Nu știu, tată. Mi se întâmplă chestia asta, e ceva instinctiv.

— Cred că înțeleg ce s-a întâmplat. Ai reacționat la o situație în care nu aveai niciun fel de control. N-o să le găsesc scuze fraților lui Fito pentru felul în care s-au purtat. Îmi pare rău că el a crescut în familia aia. Niciunul dintre noi nu poate controla acest lucru. Uite care-i treaba, n-o să te învinuiesc pentru ce s-a întâmplat. Și sper din suflet că nici tu n-o s-o faci. Adevărata întrebare este: Ce facem mai departe?

Am înclinat capul.

— Vrei să spui, ce fac eu mai departe?

— Exact. Pot să te mai întreb ceva?

N-a așteptat să-i răspund.

— De câte ori te-ai încăierat anul ăsta?

— De vreo două, trei ori.

A dat din cap.

— De vreo două, trei ori. Fiule, cu tine se întâmplă ceva. Și trebuie să descoperi ce. De data asta nu pot s-o fac eu în locul tău. Pot să-ți interzic să mai ieși în oraș. Pot să te pedepsesc. Pot să-ți țin predici. Nu cred însă că asta ar rezolva ceva.

— Încerc, am zis.

— Bine.

— E greu.

— Cine a zis că e ușor să te maturizezi? Dar faptul că-ți folosești pumnii nu te face bărbat. Știi deja asta. Cred că doar trebuia să ți-o spun.

— Știu, tată! Dar mă înfurii așa de tare. Mă înfurii teribil.

Doamne, aproape că răcneam. Și tremuram.

— Furia nu e un sentiment.

— Asta e aiurea.

— Bine, poate că nu reușesc să o spun cum trebuie. Furia este o emoție. Dar întotdeauna mai există ceva dincolo de furie. Ceva mai puternic. Știi ce anume?

— E o întrebare capcană?

— Furia vine din frică, băiete. De acolo vine. Tot ce trebuie să faci este să-ți dai seama de ce anume ți-e frică.

Ah, mi-am zis în gând. Asta e tot?

Am ieșit împreună cu tata în aerul rece al dimineții și am jucat pase. Mult timp n-am spus niciunul nimic. Apoi, în timp ce prindeam mingea, mi-a zis:

— Când ai de gând să mă lași să-ți citesc eseul?

— Nu e prea grozav. Norocul meu e că nu toate școlile la care m-am înscris cer un eseu.

Am continuat să aruncăm mingea de la unul la altul.

— Chiar și așa, mi-ar plăcea să-l citesc.

— OK. O să ajungem și la asta.

I-am aruncat mingea foarte rapid.

Tata a prins-o și mi-a trimis una la fel de rapidă.

— „O să ajungem și la asta“? Serios?

Vântul rece începuse să se întețească. Vremea era foarte schimbătoare. Acum era aproape cald și soare, în clipa următoare, un vânt rece îmi amorțea obrajii.

Fito. Sam. Eu.

Stăteam cu toții la masa din sufragerie și ne făceam temele. Fito citea lecția la istorie. Îi plăcea istoria. Habar n-am de ce. Sam căuta pe internet informații pentru eseul despre Langston Hughes. Langston Hughes era noua ei pasiune. Eu mă holbam la o problemă de trigonometrie. Trigonometria. Ce dracu' fusese în capul meu când alesesem cursul ăsta?

Sam s-a uitat la Fito și și-a închis laptopul.

— Vorbește, Fito.

Fito a fixat-o cu privirea. Pe urmă s-a întors la lecția lui de istorie.

— N-o face pe prostul cu mine.

— Am nevoie de spațiu, doar eu cu mine.

— Toată viața ta ai trăit doar tu cu tine.

— Și până acum m-a ajutat.

— Vrei să trăiești în exil toată viața?

— Exil?

— Dă-mi tu alt cuvânt, și sunt de acord cu el.

— Ce vrei să spun? Că sunt trist și alte rahaturi de-astea?

— E un început.

— Păi, chiar sunt.

— Te înțeleg. Și eu mă simt tristă, a zis Sam, apoi a arătat spre mine. Până și el e trist. Nana e pe moarte. E o femeie minunată. Cu

toții avem câte un motiv să fim triști. Nu suntem porci, să știi. Nu trebuie să trăim în propriul rahat.

Replica ei ne-a făcut să râdem, pe Fito și pe mine.

— Bun, a zis Sam. Râsul e bun. Și noi râdem mult. Asta e genial. Iar când râdem împreună, e cu adevărat genial.

— Să fluieri în beznă, am zis.

Fito a clătinat din cap.

— Nu știu ce-o să fac.

— Care era planul, înainte să moară mama ta?

— Să iau note bune. Să termin liceul. Să merg la facultate.

— Și mama ta urma să plătească pentru toate astea?

— Nu, ce dracu'.

— Atunci, ce s-a schimbat?

— Ea a murit.

— Păi, bun-venit în clubul nostru. Și mamele noastre sunt moarte. Ce mai zici de asta?

— Sam, am spus eu, asta nu e o glumă.

— Și crezi că eu nu știu?

— E nasol, am zis.

— Mda, e nasol.

— Da, a zis și Fito. Probabil speram că, într-o bună zi, mama o să… mă rog… o să fie și ea mamă.

Sam era înverșunată și insistentă.

— Fito, așa ceva nu mai era posibil de multă vreme. Asta nu se mai

putea întâmpla vreodată.

— Dar eu speram. Aveam speranța. Acum n-o mai am.

— Nu, a zis Sam. Nu-i așa.

Sam și-a arborat atunci expresia aceea care spunea știu-tot-felul-de-chestii.

— Uite, Fito, mama ta era narcomană. Era bolnavă. Dependența este o boală. Știi asta, nu?

A observat că o mustram din priviri. S-a uitat oarecum urât la mine.

— N-ai decât să cauți și să te informezi, frate. Tu nu știi chiar nimic? În era informației, alegem să trăim în ignoranță.

S-a uitat la Fito.

— Nu știu dacă mama ta a fost sau nu o persoană bună. Dar știu că a trăit blocată în boala ei și că a murit din cauza acelei boli. Să nu o judeci. Nici pe tine să nu te judeci. Poate că n-a putut să te iubească, Fito. Sau poate că te-a iubit în felul ei. Era bolnavă. Să nu uiți asta.

— Acum te pricepi și la tratarea dependenților? am întrebat-o.

Și-a încrucișat brațele peste piept.

— Nu ești de niciun ajutor. De niciun ajutor. Există site-uri pe net, să știi.

— Și tu le știi pe toate.

Fito a întrerupt mica noastră conversație.

— N-am urât-o pe mama. Am crezut c-o urăsc, însă nu era așa. Am vrut s-o ajut… dar n-am știut cum. Pur și simplu n-am știut.

Fito + Cuvinte = ?

Sam căuta o anume pereche de pantofi.

— Probabil că i-am lăsat acasă, a zis ea. Acasă. Cred că nu mai e casa mea.

Am luat-o pe Maggie cu noi, la fosta casă a lui Sam, să-i facem o vizită lui Fito. El nu era însă acolo. I-am trimis mesaj: Unde ești?

Mi-a răspuns: La lucru la K

Eu: Suntem acasă la Sam să luăm niște pantofi

Fito: Cool, cool, mai încolo, clienți

Sam a scotocit în tot dulapul, dar n-a găsit nimic. A căutat și în dulapul din dormitorul pentru oaspeți — și i-a găsit acolo.

— Iubesc pantofii ăștia.

— Câte perechi de pantofi poți să iubești?

— E așa cum spune tata, „Dragostea e infinită.“

— Nu cred că se gândea la pantofi.

Când ne-am întors în sufragerie, Sam s-a oprit locului.

— Ce sunt alea?

Pe un raft pentru cărți, pe care Fito îl așezase lângă canapea, se afla un set de caiete îmbrăcate în piele.

Sam s-a dus și a luat unul în mână. L-a deschis.

— Uau! a făcut. E un jurnal. Fito are un jurnal.

A închis caietul, apoi a luat altul.

— Mda, toate sunt jurnale. Și sunt foarte frumoase.

Am crezut că va începe să citească din cel pe care îl ținea în mână.

— Sam, pune-l jos.

— Nu ne-a spus niciodată că are un jurnal.

— E ceva ce ar trebui să știm?

Sam avea iar expresia aceea.

— Nu-mi răspunde la întrebarea asta, i-am zis.

— E o viață întreagă în jurnalele astea.

Știam că Fito avea o pasiune pentru ele.

Lui Sam nu-i stătea în fire să nu-și vâre nasul.

Teme. Mame.

Mă văicăream la masa din sufragerie, în timp ce-mi făceam temele.

— De ce ne obligă să facem mate?

— Taci din gură și lucrează, a zis Sam.

— N-am chef să lucrez.

— Eu eram aia care spunea prostii de-astea.

— Poate că am făcut schimb de zone emoționale.

— Cum e când nu mai deții controlul?

— Taci din gură.

M-am ridicat și m-am dus la frigider. Nu știu ce căutam. Aveam niște tortilla cumpărate și m-am gândit la Nana.

Parcă pe aceeași lungime de undă, Sam a zis:

— E momentul să facem ceva cu cenușa mamei.

— Ce vrei să faci? am întrebat-o.

— Ăăă, m-am gândit. Și cred că știu.

— Vrei să ne spui și nouă?

— Da, a zis și Fito.

— O s-o facem curând.

— Asta-i tot?

— Mda.

Pe urmă s-a uitat la mine, cu expresia aceea întrebătoare.

— Unde e înmormântată maică-ta?

— Nu știu.

— Nu știi?

— N-am întrebat niciodată, de fapt.

— Cred că ar trebui să întrebi.

— Mda, poate.

Sam și-a întors privirea spre Fito.

— Fito, pe mama ta unde au îngropat-o?

— Au incinerat-o.

— De unde știi?

— L-am sunat pe unchiul meu. A zis că-i pare rău de povestea de la capelă.

— Ești apropiat de el?

— Neeh.

— Și vrei să fii?

— Nu.

— De ce?

— E traficant. Din asta face bani. Crede că e al dracului de superior, pentru că el nu ia droguri și chestii. Trăiește pe spinarea narcomanilor. E o lepădătură. Hai să nu mai vorbim despre asta.

S-a uitat la mine și a zis:

— Hai să facem o cafea.

Am dat din cap.

Fito a continuat să vorbească.

— Oricum, i-au împrăștiat cenușa în mijlocul deșertului.

— Îi plăcea deșertul?

— Nu știu. Presupun că da.

— Pe tine de ce nu te-au sunat?

Îmi dădeam seama că Sam era furioasă.

— Eu nu contez pentru ei.

— Dă-i dracului, am zis.

— Mda, a spus Fito.

Lacrimile au început să-i curgă din nou pe obraz.

— Scuză-mă, a spus. Știi ceva? Hai să luăm mașina și să mergem să ne cumpărăm mocca duble cu ciocolată și frișcă.

Fito mi-a trimis un zâmbet strâmb.

— Mi-ar prinde bine.

— Și mie, a zis Sam.

Mă întrebam dacă nu cumva băutul unei cafele duble cu ciocolată, la ora nouă seara, avea legătură cu povestea aceea, cu fluieratul în beznă. Poate că da.

Zăpadă. Frig. Fito. Nana.

Când m-am trezit, i-am trimis lui Sam un mesaj: Ninge.

Nu mi-a răspuns.

Așa că i-am dat telefon.

— Ninge.

— Nu te cred!

— Uită-te pe geam.

Într-o nanosecundă, eram amândoi în picioare și îmbrăcați.

Tata își bea cafeaua, iar Marcos ședea în fața lui. I-am aruncat tatei o privire aspră. El s-a uitat la mine și a zis:

— Nu, n-a rămas aici peste noapte.

— Și ce dacă rămânea?

Sam a intrat în bucătărie și le-a zâmbit tatei și lui Marcos.

— N-a rămas peste noapte, i-am zis.

— Și ce dacă rămânea?

— Doi caraghioși, a comentat Marcos, dându-și ochii peste cap.

— Mulțumesc că-l ajuți pe Fito, i-am spus eu atunci.

Pe chipul lui Marcos se citea uluiala.

— Adică, pentru că-l ajuți, plătindu-i terapia.

— Nu e mare lucru.

— Ba, cam e.

— Puștiul ăsta chiar merită un strop de liniște, a zis Marcos, dând din cap.

— Da, am spus. E un tip de treabă.

— Da, a zis și Sam. Îl iubim.

Tata zâmbea larg. M-am uitat pe fereastra bucătăriei.

— Chiar ninge.

— Puteți să ieșiți la joacă. Azi nu mergeți la școală.

Ce-mi plăcea mie la El Paso era că, la primii fulgi de zăpadă, se anulau cursurile. Mișto. Sam îi trimitea deja un mesaj lui Fito. Eu mi-am turnat o cană de cafea și m-am gândit la Marcos, care ședea chiar acolo. Voiam tare mult să știu de ce era acolo atât de devreme dimineața, dar aș fi părut un tâmpit dacă începeam să pun prea multe întrebări. Nu era treaba mea. Într-un fel, însă, era totuși. Și nu eram obișnuit cu chestia asta care se întâmpla, cu tata având un iubit — chiar dacă îmi doream să aibă pe cineva. Probabil că dorința mea ca el să aibă un iubit era de fapt doar una teoretică.

Când eu și Sam am ieșit din casă, ningea tare. Fito era pe drum. Sam a început să danseze în zăpadă, pe peluza din față, iar eu i-am făcut câteva poze cu telefonul, după care am început și eu să dansez. M-am gândit la frunzele galbene ale Nanei. Și atunci am simțit cum mă pocnește în cap un bulgăre de zăpadă, venit dintr-o parte.

Am ridicat ochii și l-am văzut pe Fito râzând ca un caraghios, cu gura până la urechi. Asta până când bulgărele lui Sam l-a pocnit drept în mutră. Am pornit o bătaie cu bulgări chiar în mijlocul străzii, alergam, ne ascundeam după mașinile parcate, făceam echipă când cu unul, când cu altul, apoi ne trădam unii pe ceilalți. Câțiva copii din vecini au ieșit și s-au alăturat distracției, după care au început să răsară copii de peste tot, din fiecare casă, de pe străzile învecinate — ba, până și tata și Marcos se băteau cu zăpadă

în fața casei, așa că mi-am zis: Ce super treabă, nu-i așa?

Totul era absolut fantastic.

Ne jucam! Ne jucam!

Nu demult, într-o capelă funerară izbucnise o încăierare și zburaseră vorbe urâte, aruncate ca niște gloanțe — și apoi, doar câteva zile mai târziu, ne băteam cu zăpadă, Sam chicotea râzând, iar Fito cădea în genunchi, pentru că nu se mai putea ține pe picioare, din pricina hohotelor de râs.

Doamne, era de-a dreptul frumos. Foarte, foarte frumos.

Șobolan

Speram să am parte de mai puține evenimente dramatice în viața mea. Îmi doream liniște. Da, îmi doream liniște. Dar nu. Trebuia să se întâmple ceva. Sigur că da. Așa că s-a întâmplat, în ultima zi de școală, dinaintea vacanței de Crăciun. În drum spre cantină, la prânz, am primit un mesaj de la Sam: Vino imediat la dulapul lui Fito!

M-am dus în fugă la dulapul lui Fito, unde Sam, în cea mai bună fază dramatică a ei, flutura un bilet sub nasul lui Enrique Infante.

— Ignorantule, se scrie poponar, cu r.

Am ajuns fix în mijlocul scenei.

— Hei, hei, ce mama dra…

— Nemernicul ăsta lipea asta… — mi-a arătat bucata de hârtie pe care era scris cuvântul POPONAL — pe dulapul lui Fito.

Exact atunci s-a alăturat micului nostru grup și doamna Salcido, profa mea de engleză. Sam era prea ocupată să-l înjure pe Enrique Infante, ca s-o observe. Îi striga:

— Explică-mi tu de ce să nu-ți tăbăcesc eu acum fundul ăla de bigot.

— Încearcă numai, ratato.

Atât i-a trebuit. Sam l-a plesnit așa de tare, încât l-a făcut să se dea în spate, năuc. Știam că se va repezi spre ea, așa că m-am strecurat între ei și eram gata să-i trag una fix între ochi, când doamna Salcido s-a repezit la noi, copleșindu-ne precum glazura turnată peste un tort.

— În biroul directorului, imediat!

Între timp apăruseră și domnul Montes și doamna Powers, pe post de întăriri. Enrique Infante nu-și făcea niciun serviciu, repetând încontinuu: „Nu pot să cred că ratata aia mi-a dat o palmă“, și a fost nevoie de un mare efort de voință să nu-l pocnesc pe rahatul ăla. În timp ce ne îndreptam spre biroul directorului, Sam ținea strâns în mână dovada și îi explica domnului Powers că Enrique și-a căutat-o cu lumânarea. Fito și cu mine ne-am ținut gura.

Când am intrat în șir indian în biroul domnului Cisneros, acesta a clătinat din cap. S-a uitat la mine și la Enrique și a zis:

— Credeam că voi doi trebuia să stați departe unul de altul.

Nu știu ce m-a apucat atunci, dar eram furios. Iar furia îmi alimenta discursul, nu pumnul.

— Păi, am zis, lucrurile n-au mers chiar conform planului. Acum două săptămâni am trecut pe lângă bufonul ăsta pe hol și m-a făcut poponar. Se pare că s-a îndrăgostit de acest cuvânt.

Sam a sărit și ea cu gura.

— Iar când Fito și cu mine ne-am dus la dulapul lui, idiotul aici de față — a arătat spre Enrique — lipea biletul ăsta pe dulapul lui Fito.

A pus dovada pe biroul domnului Cisneros.

— Și, peste toate, nici nu știe să scrie corect.

O vedeam pe doamna Powers încercând din răsputeri să-și rețină un zâmbet.

Domnul Cisneros i-a zâmbit lui Sam cu superioritate.

— Deci am mai vorbit despre asta, nu-i așa?

Atunci a intervenit și Enrique Infante:

— Și ea m-a plesnit. Vreau să spun, mi-a dat pur și simplu o palmă, și încă tare.

— Ai meritat-o, am spus. Și erai gata să te repezi la ea. Erai pe cale să lovești o fată. Și ai fi făcut-o, dacă nu mă băgam între voi. Norocul tău că n-am șters cu tine pe jos, amice. Ai ceva tupeu, ce să spun.

Domnul Cisneros s-a uitat la profesori.

— Care dintre voi a ajuns primul la locul faptei?

A răspuns doamna Salcido.

— I-am auzit certându-se și am ieșit pe culoar exact când domnul Infante a făcut-o ratată pe domnișoara Diaz.

— O să-l aduci iar pe tatăl tău aici? a întrebat domnul Cisneros, uitându-se la mine.

Atunci am știut că probabil tata îi ținuse o predică zdravănă — într-un sens bun, specific lui Vicente Silva.

— Depinde cum se rezolvă problema asta, am răspuns.

Domnul Cisneros s-a uitat la Enrique.

— De câte ori ai ajuns în biroul ăsta? De patru ori anul acesta? Să-i ceri scuze domnului — s-a uitat la Fito — cum te numești?

— Fito.

— Să-i ceri scuze lui Fito pentru că ai folosit cuvântul acela. Presupun că încercai să-l umilești de față cu toți elevii.

Enrique Infante își luase iar mutra de bosumflat.

Domnul Cisneros începea să se enerveze.

— Am zis să-ți-ceri-scu-ze.

— Îmi pare rău, a bâiguit Enrique.

— Nu cred că domnul Fito te-a auzit.

— Îmi pare rău, Fito.

Enrique Infante nu era fericit. Deloc. Mi s-a părut că-i văd urechile roșii ca para focului. Și nici vorbă de vreun regret. Nu.

— Acum cere-i scuze domnișoarei Diaz, pentru că i te-ai adresat de o atare manieră.

— Îmi pare rău, Samantha.

— N-am auzit prea bine, a zis Sam.

Vă spun eu, fata asta era pe bune.

— Am zis că-mi pare rău.

Domnul Cisneros s-a uitat atunci drept în ochii lui Sam.

— Acum să-i ceri și tu scuze pentru faptul că l-ai pălmuit.

— Enrique Infante, îmi pare rău că te-am plesnit.

Sam aproape, aproape că nu-și ascunsese sarcasmul.

Apoi domnul Cisneros a făcut ceva pentru care eram gata-gata să-l iert că e un nesimțit îngâmfat. A rupt biletul pe care era scris greșit cuvântul poponal.

După ultima pauză, ne-am întâlnit în dreptul dulapului meu.

— Frate, ce mai zi! am spus.

Sam râdea. Fata asta știa să râdă, nu glumă.

— Pentru mine a fost o zi chiar super.

— Mda, ai reușit să-i tragi o palmă lui Enrique Infante.

— De anul trecut îmi crapă buza s-o fac. E un șobolan. Totuși știi

faza aia, că trebuie să te bagi în canal ca să prinzi un șobolan?

— Mda?

— E un proiect în desfășurare, Sally.

— Da. Dar să știi, Sam, că lucrurile puteau să iasă foarte prost. Tipul putea să te rănească rău. Bine că am fost eu pe-aproape. Norocul tău.

— Știu, Sally. Și tu ce-ai fi făcut — dacă m-ar fi lovit?

— Sam, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Știu ce-aș fi făcut eu, a zis Fito. L-aș fi omorât pe pinche rata[25] ăla.

— Să omori pe cineva. No bueno. Când ai următoarea ședință cu terapeutul?

— E bună asta, Sally, a zis Fito.

Acum erau doi care îmi spuneau Sally.

Adevărul este că l-aș fi bătut rău pe Enrique Infante. Dacă s-ar fi atins de Sam fie și cu un deget, l-aș fi snopit în bătaie. Și dacă o făceam? Dacă o făceam? Am auzit în cap vocea tatei: Lămurește-te, băiete.

---

[25] Șobolan nenorocit, în spaniolă.

Nana. Eu.

O sunam pe Nana în fiecare zi. Întotdeauna îmi spunea hijito de mi vida. Copilul vieții mele. În engleză nu suna la fel de frumos. Unele lucruri pur și simplu nu pot fi traduse. Poate de aceea există atât de multă confuzie în lume. Pe de altă parte, dacă toți ar vorbi o singură limbă, lumea ar fi un loc destul de trist. Nu că aș vorbi eu franceza, sau italiana, sau ebraica.

Limba spaniolă însă era sfântă, pentru că era limba Nanei. Și limba tatei, chiar dacă n-ai fi zis. Tata nu vorbea engleza cu accent, așa ca Nana. Dar, când vorbea în spaniolă, o făcea fără cusur. Limba aceea îi aparținea într-un fel în care nu ne-ar fi putut aparține niciodată mie sau lui Sam. Mă rog, cel puțin nu vorbeam spaniola ca un gringo. Mda, aveam niște probleme cu chestia asta. Singurul lucru care conta era că unchii și mătușile mele mă tratau întotdeauna ca pe unul de-al lor. Ca și cum le aparțineam. Nimeni din familia mea nu m-a făcut vreodată să mă simt adoptat. Indiferent ce sentiment o mai fi și acela.

Am sunat-o pe Nana. Am auzit-o rostind slab:

— Alo.

— Bună, Nana.

— Bună, hijito de mi vida.

Am înregistrat discuția noastră telefonică, fără ca Nana să știe. Pentru ca vocea ei să nu dispară niciodată.

Partea a Șasea

Văd în zare furtuna apropiindu-se, nori negri și fulgere vin către mine dinspre orizont.

O aștept îndelung, iar când furtuna mă ajunge, ploaia spală coșmarurile și amintirile.

Și nu îmi e frică.

Sam. Aprigă. Mda.

Vacanța de Crăciun. Chiar simțeam nevoia de o pauză. Am ieșit la un film, Fito, Sam și cu mine. Ne-am îndopat cu o grămadă de popcorn, după care am trecut pe la un tip pe acasă. Fito ne-a adus bere. Câte una pentru fiecare. Ei, doar era vacanța de Crăciun. Ne-am dus acasă la Sam, ne-am făcut sandviciuri și am stat împreună.

Ne mâncam sandviciurile și ne beam berile, când Sam a spus:

— Chiar că-l urăsc pe Enrique Infante ăla. De unde răsar șobolani de soiul lui?

— Din familie, am spus și am ridicat din umeri.

— Din familii făcute varză, a zis și Fito, dând din cap.

— Exact, a întărit Sam. Corect.

M-a privit cu tristețe și a continuat:

— Tu, eu, tata și Maggie suntem familia cea mai normală de pe planetă.

— Ei, nu știu dacă suntem normali.

— Probabil că nu, a zis Sam. Și știi ce mă enervează pe bune? Atitudinea oamenilor. Enrique Infante, care umblă peste tot și îi face poponari pe oameni. Și pe urmă, Charlotte Bustamante vine săptămâna trecută și zice: „Nu e cam sinistru să locuiești, gen, cu un tip gay? Adică, îmi pare rău pentru mama ta și toate alea, dar nu e oarecum…“ Am oprit-o la fix. Nu. Ai. Idee. În. Ce. Hal. Am. Făcut-o.

Mi-am închipuit întreaga scenă.

Sam se pregătea să ne povestească.

— M-am uitat la ea fix și am zis: „Știu că ți se tot spune asta, dar merită s-o repetăm. Ești o cretină. Și chestia asta, cum că-ți pare rău pentru mama. Să nu te apuci să le spui oamenilor că-ți pare rău, dacă nu vorbești serios. Data viitoare când te mai aud că faci asta Îți. Trag. O. Palmă. De. Te. Năucesc.“

Am zâmbit circumspect.

— Pe bune? Ai plesni-o în așa hal?

— Ei, nu. Dar nu pot și eu să mă bucur la gândul acesta efemer?

— No bueno, am zis.

— No bueno, a spus și ea.

Cred însă că amândoi râdeam în sinea noastră.

Fito. Sam. Eu. Mesaje.

Fito a venit la noi în timp ce pregăteam micul-dejun.

— Cum se face că eu nu sunt inclus în jocul vostru despre cuvântul zilei?

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-a trecut prin cap. Nici în chestia cu alergatul nu ești inclus.

— Dă-l dracului de alergat. Sunt prea slăbănog să alerg. Și, în plus, toată viața mea am alergat.

— Ce spui n-are pic de logică, a zis Sam.

— În treaba asta am propria mea logică, a răspuns Fito.

— Fix așa, am spus. Vrei să mănânci ceva?

— Mă mai întrebi?

I-am făcut două ochiuri, iar Sam a pregătit pâine prăjită.

S-a zgâit la farfuria din fața lui.

— Fără șuncă?

— Discută cu Sam. Ea a mâncat-o pe toată.

M-am așezat la masă, cu o cafea.

— Cuvântul zilei, am zis. OK, Fito. Să te văd.

Și-a scos telefonul și ne-a trimis mesaj, lui Sam și mie: Cecz = mame.

Sam și cu mine am citit textul. Sam i-a răspuns: Mame. Da.

Eu: Da

Fito: Pe mama o chema Elena. De fapt, Maria Elena.

Sam: Drăguț

Eu: Da, drăguț

Sam: Sylvia. Sylvia Anne.

Eu: Sylvia Anne? Frumos

Sam: Sally? A ta?

Eu: Alexandra. Îi spuneau Sandy

Sam: N-am știut! Uau

Fito: Uau. Alexandra. Îmi place

Sam: Aveau nume adevărate

Eu: Da, aveau.

Ne-am lăsat telefoanele deoparte. Ca și cum aflaserăm ceva, dar nu prea știam cum să exprimăm în cuvinte.

— Hai să facem niște pase.

— Fără tata? a întrebat Sam.

— Da, fără tata.

Cenușă

Stăteam în pat și mă gândeam serios să deschid scrisoarea mamei, când am primit mesaj de la Sam: Mâine. Cenușa Sylviei.

Eu: ?

Sam: Am vorbit cu mătușa Lina. Am vorbit cu tata. E stabilit

Eu: Și eu aflu ultimul? Pe bune?

Sam: Calmează-te. Ești furios?

Eu: Nu chiar. I-ai spus lui Fito?

Sam: Îi trimit acum mesaj

Eu: Cum te simți?

Sam: Cum să mă simt? Hmm. E momentul, Sally

Eu: Bravo, fată

Sam: Noapte bună, Sally

Eu: Noapte bună, Sammy

Sam: Vrei să ți-o trimit pe Maggie?

Eu: E a ta în noaptea asta

Sam: Drăguț

*

Probabil că dormeam buștean, pentru că am simțit cum mă trage cineva de umăr, în timp ce auzeam o voce care îmi cerea să mă trezesc.

— Scoală-te! Haide. Trezește-te, Sally.

Am crezut că visam — dar era Sam, care stătea în fața mea și ținea în brațe urna cu cenușa mamei sale.

— E momentul, a zis.

— Momentul?

— Să împrăștiem cenușa mamei.

— Ah, da. Așa e.

— Ai nevoie de cafea.

— Mda, îmi trebuie cafea.

— Haide, Fito e deja pe drum încoace. La fel și mătușa Lina. Și Marcos.

— L-ai chemat și pe Marcos?

— Mda.

— Ia te uită!

— Începe să-mi placă de el.

— Mda, se vede.

— Dar tu, Sally?

— Oi ajunge și eu acolo.

— O să ajungi și tu; o să ajungi.

— Taci din gură.

— Ești încă pe jumătate adormit.

— Mda.

— Tot nu te-ai ridicat din pat.

— Mda.

— Scoală-te, cretinule.

— OK, am spus, dar fără să mă mișc.

— Nu plec din camera asta, Sally, până nu-ți salți fundul ăla din pat.

— Bine. Mă scol.

M-am ridicat și am pus picioarele pe podea.

— Întoarce-te cu spatele, să-mi pot pune pantalonii.

— De parcă nu te-aș mai fi văzut în chiloți.

— Sunt rușinos.

— Caraghiosule, a zis și mi-a întors spatele. Rușinos pe dracu'.

Mi-am îmbrăcat pantalonii și am bătut-o pe umăr.

— Acum poți să te uiți.

Ne-am uitat unul la altul.

— Deci a venit ziua, am spus.

— Mda, a venit ziua.

Am mers în Canionul McKelligan — Sam, Fito, Marcos, tata, Lina și cu mine. Am parcat cele două mașini, am plătit taxa și am urcat poteca, până în vârful muntelui. Sam ducea în rucsac urna mamei ei. Niciunul nu a spus nimic. Sam a vrut să păstrăm tăcerea. Se

pricepea la dat instrucțiuni. Fără un sunet. Pentru ea, să nu vorbească era un lucru foarte grav. Adică, Sam și tăcerea pur și simplu nu mergeau împreună.

Când am ajuns în vârful muntelui, vântul era foarte rece, dar asta nu m-a deranjat. Era straniu de frumos și m-am simțit viu. Am privit peisajul superb, iar în momentul acela nu mi-a venit greu să cred în Dumnezeu. Cine altcineva ar fi putut să creeze așa ceva? Se vedeau fluviul, valea și casele din partea de vest a orașului. Casele păreau mici și îndepărtate, iar străzile semănau cu niște râuri. Nu-ți dădeai seama dacă o casă era mare și aparținea unui om bogat, sau dacă era mică și aparținea unui sărac. Totul era la fel de mare, de miraculos și de imens. Mă simțeam așa de mic, și asta nu mă deranja absolut deloc. Chiar eram mic.

Sam și-a dat jos rucsacul din spate, s-a uitat la tata, apoi la Lina și a înclinat din cap. După care s-a uitat la mine. Tremura și își mușca buza și am știut că se stăpânea al naibii de mult și că asta o costa, dar era dispusă să plătească, pentru că trebuia să fie tare.

— Acum sunt gata, Sally.

I-am șters lacrimile care-i curgeau pe obraz.

Mi-a întins rucsacul.

— Te rog, Sally, vrei să scoți tu urna?

— Da, am șoptit.

Am desfăcut fermoarul rucsacului și am scos încet urna. I-am pus-o în mâinile tremurânde.

— Îi plăcea locul ăsta, a spus Sam, cu glasul tremurat, ținând strâns urna în mâini. Își aducea aici toți iubiții.

A râs, apoi s-a oprit din tremurat.

— Știu asta doar pentru că i-am citit jurnalele. Avea un jurnal. Nu părea genul. Dar așa era ea.

A făcut o pauză, care mi s-a părut lungă.

— Ah, am uitat, a zis, apoi mi-a întins urna și a scos câteva foi de hârtie.

Ne-a înmânat fiecăruia dintre noi câte una. Era o fotografie a oglinzii pe care Sylvia scrisese: doar pentru că dragostea mea nu e perfectă, asta nu înseamnă că nu te iubesc.

— Așa mi-o voi aminti mereu.

A lut apoi urna din mâinile mele și i-a scos capacul. A înclinat-o încet, până când cenușa a început să curgă. Vântul a ridicat cenușa Sylviei și a suflat-o peste deșert.

Sam m-a luat de mână, s-a uitat la ea și mi-a șoptit:

— Ce m-aș face fără mâna asta?

O, brad frumos,

O, brad frumos

Sam a pus cântece de Crăciun și a cântat O brad frumos, O brad frumos. Sam putea să facă o grămadă de lucruri, dar nu știa să cânte. Era însă într-o dispoziție bună, așa că nu m-a deranjat.

Stăteam întins pe canapea și încercam să citesc despre Războiul Civil. Fito era întins pe jos, chiar în fața bradului de Crăciun. Era înnebunit după bradul de Crăciun. Loco[26]. Sam era la laptop, se uita pe site-ul Universității Stanford și visa la ale ei.

— Îmi place Crăciunul, am zis.

— Mie nu prea mult, a spus Sam. Tu și tata plecați mereu la Nana. Și eu rămâneam întotdeauna legată de Sylvia, care, de obicei, nu era într-o dispoziție bună. Dintr-un motiv sau altul, de obicei rămânea fără iubit în preajma Crăciunului, așa că ne uitam la multe filme. Dar ne cumpăram o mulțime de pantofi. Întotdeauna eram fericită când trecea Crăciunul.

Fito o asculta pe Sam. Se uita încă la luminițele din brad.

— Mie nu mi se pare așa de rău. Îmi amintesc de un Crăciun, când mama chiar a cumpărat un brad. Eu și frații mei l-am împodobit și am fost, probabil, cel mai fericit copil. Și umblam prin casă fluierând. Îmi plăcea să fluier. Pe urmă, într-o noapte, mama era într-o stare foarte proastă, sau era drogată, sau mai știu eu ce, dar a țipat și s-a purtat ca o nebună, ceea ce era normal, apoi s-a luat de mine și mi-a spus că nu suportă fluieratul meu. Și a zis: „Pentru asta o să scap de brad.“ L-a aruncat afară. Mda, Crăciunul era de rahat la mine acasă. Dar să știi că tot îmi plăcea. Îmi plăcea să umblu și să văd luminile și ieslele cu Maria și Iosif și cu pruncul Iisus. Îmi plăceau toate astea. Și era un cântec pe care îl ascultam și îl fredonam doar pentru mine, în timp ce mă plimbam pe străzi și priveam luminițele.

Fito a început să cânte melodia, care îmi plăcea mult și mie, o melodie cam tristă, I Wonder as I Wander. Și o cânta într-un fel anume — de parcă el o compusese.

După ce s-a oprit din cântat, a zâmbit.

— Mda, a zis. Îmi place Crăciunul.

Eu și Sam rămăseserăm tăcuți, dar apoi Sam a zis:

— Mamă, Fito, ce voce frumoasă ai! Chiar știi să cânți.

— Da, am spus și eu. Cum de nu ne-ai zis niciodată că știi să cânți?

A ridicat din umeri.

— Probabil că nu m-a întrebat nimeni, niciodată.

Sam și-a închis laptopul.

— Fito, știai că înainte nu-mi plăcea de tine? Să-mi fie rușine. Să-mi fie rușine.

---

[26] Nebun; în spaniolă.

Pământ. Pungi de hârtie. Lumânări.

— N-am mai făcut niciodată luminaria[27] până acum.

— Nici eu.

M-am uitat cu o privire aspră la Fito și la Sam.

— Vă dau afară din clubul meu dedicat exclusiv mexicanilor. Voi ați făcut vreodată în viețile voastre ceva tradițional mexican?

— Eu am fost la Chico's Tacos.

— Și eu.

— La care dintre ele?

— Ăla din Alameda.

— Și eu.

— Ei, atunci poate o să vă accept.

— Ține-ți pliscul, gringo.

Le-am mai aruncat o privire. Amândurora.

— Pochos[28]. Amândoi sunteți niște pochos. Mexicani neterminați.

Au râs.

Le-am arătat lui Fito și lui Sam cum să îndoaie marginile superioare ale pungilor de hârtie pentru prânz. Era nevoie de atenție, pentru că, dacă te grăbeai, punga se putea rupe. No bueno. Amândoi s-au prins cum să le îndoaie. Am luat o lopată și am turnat vreo cincisprezece centimetri de nisip în fiecare pungă. În timp ce o făceam, am început să mă gândesc la lopata de la înmormântarea bunicului meu și am urât faptul că imaginea aceea îmi stăruia în minte, așa că am alungat-o pur și simplu, gândindu-mă la un cântec.

Cred că era un alt fel de a fluiera în beznă.

Eram în curtea din spate a casei unchiului Mickey. Avea pământ din belșug, pentru că Buddy, câinele lui, săpase jumătate din peluză.

Deci făceam toți trei luminaria.

— Oricum, cui dracu' i-a trecut prin cap chestia asta cu luminaria?

— Spaniolilor din nordul statului New Mexico. Ei făceau mici focuri pe poteci, să lumineze drumul spre slujba de Crăciun de la miezul nopții. Cred că așa a început totul. Alea au fost primele lumini stradale. Apoi focurile au devenit pungi de hârtie, la fel ca lampioanele din hârtie. Oarecum. Doar că sunt puse pe pământ.

Sam m-a cadorisit cu una dintre privirile ei. Dacă n-ar fi fost ocupată cu îndoitul pungilor de hârtie, și-ar fi încrucișat brațele pe piept.

— Mulțumesc, profesore Silva, pentru mica lecție de istorie.

— Nu mă crezi? Caută pe Wikipedia.

S-a oprit din împăturit, și-a scos telefonul și a început să caute. A citit, pe urmă s-a uitat la mine.

— Deci da, mare brânză. Știi și tu niște chestii.

Trebuie să recunosc, mă simțeam oarecum mândru. Am lăsat lopata și am început să dansez, fluturându-mi brațele în aer, ca un mare prost. Și pe urmă am început să fredonez un cântec pe care-l compusesem în mintea mea: „Să mai zici acum că sunt un gringo. Să mai zici acum că sunt un gringo."

Fito râdea cu gura până la urechi.

— Vato, tocmai ai demonstrat că ești, gen, alb, alb, alb. Habar n-ai să dansezi, nici de doi bani.

— Ei, am zis, treceți la treabă.

Ne distram. Mă întrebam de ce unul dintre hobbyurile noastre era

să ne facem zile fripte unul altuia — parte din prietenia noastră. Inima, da, ce-i drept, uneori n-o prea înțelegeam. Dar, dacă ne făceam unii pe alții să râdem și să zâmbim, poate că asta făcea parte din felul în care se iubesc ființele umane.

După ce am terminat de pliat și umplut pungile de hârtie, Fito s-a uitat la ce făcuserăm.

— Tu și ai tăi sunteți băgați zdravăn în tradiții, știi asta?

— Și ai vrea să-mi cer scuze pentru asta?

— Ăsta e un fel al tău de a-mi spune du-te dracului?

— Ești ager, Fito. Ești foarte ager.

Am pus o sută cincizeci de luminaria de jur împrejurul casei Nanei, iar în mijlocul fiecărei pungi am așezat câte o lumânare.

— Ah! a făcut Fito. Nisipul. M-am prins. În felul ăsta, pungile nu pot să ia foc.

— Cum ziceam, Fito. Ești foarte ager.

— Dacă o mai spui o singură dată, o să-ți fac ce i-am făcut lui fratemeu la casa funerară.

— Nu sunt sigur că terapeutul ăla ți-e de vreun folos.

Sam a început să râdă și a zis că ar fi bine dacă Fito și cu mine am plimba ursul de acolo, cu circul nostru cu tot.

— Oriunde, a spus Sam, numai să fie cât mai departe de mine.

Tata, unchiul Mickey și unchiul Julian au aprins luminaria la apusul soarelui. Era o noapte senină și nu adia decât un vânt ușor. Vremea perfectă pentru aprins luminaria. Nana nu mai putea să meargă, așa că mătușa Evie și mătușa Lulu au ajutat-o să se așeze în scaunul cu

rotile, au înfofolit-o și o tot întrebau dacă e sigură că vrea să iasă în curte.

— Dacă te îmbolnăvești?

Nana s-a uitat lung la ele. Vreau să spun că încă reușea să se uite pieziș.

— Am cancer, a zis Nana. Sunt deja bolnavă.

Mi-a făcut cu ochiul. I-am împins scaunul afară și ne-am oprit la capătul aleii pentru mașini, de unde putea să vadă luminaria. Lampioanele făceau ca totul să pară atât de delicat, ca și cum câteva lumânări în pungi de hârtie puteau îmblânzi noaptea. Sam, Fito și cu mine am început să-i cântăm colindul în latină. Îl repetaserăm de câteva ori bune, dar Fito a fost cel care ne-a păstrat în ton:

— Adeste fideles laeti triumphantes, venite, venite…[29]

Când am terminat, Nanei îi curgeau lacrimile pe obraji. Știam că sunt lacrimi bune.

Nana mi-a luat mâna și a ținut-o strâns — parcă ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată.

Acum înțelegeam de ce lumea spunea chestii de genul: O să iau asta cu mine în mormânt. Întotdeauna bănuisem că era ceva de rău. Dar în clipa aceea mi-am dat seama că uneori putea să fie ceva de bine. Și nu doar un lucru bun, ci unul minunat.

Ca luminaria aprinse în noaptea de iarnă.

Lumânări în pungi de hârtie.

Lacrimile Nanei.

Crăciunul.

---

[27] Felinar tradițional mexican de Crăciun, constând dintr-o lumânare înfiptă în nisip, înăuntrul unei pungi de hârtie.

[28] American de origine mexicană și imigrant mexican; folosit adeseori cu sens peiorativ pentru persoane cu origini mexicane care nu știu limba spaniolă sau nu o vorbesc fluent și nu cunosc cultura mexicană.

[29] Voi credincioșilor, triumfători, veniți, veniți; în latină.

Slujba de la miezul nopții

Nana participase la slujba de la miezul nopții în fiecare an din viața ei. Nu și anul acesta. Niciodată de aici încolo. Tata ne-a spus să ne îmbrăcăm, și așa am făcut.

Nana ședea într-un fotoliu, în sufragerie. Era trează. Se gândea. O ținea pe mătușa Evie de mână.

Ne-am oprit în fața ei.

Sam și cu mine i-am făcut cu mâna.

Tata a sărutat-o.

— Ne ducem la slujbă.

Chipul Nanei s-a luminat. Ca o luminaria.

Crăciunul

Era dimineața Crăciunului, iar eu stăteam lângă Nana, în camera de zi. A fost nevoie ca mătușa Evie și tata s-o ajute să se așeze în fotoliul ei, cel în care îi plăcea să stea de obicei. Se adunau nori negri. Nu era destul de frig ca să ningă.

Ploaie.

Ploaia nu era bună pentru luminaria.

Nana și cu mine frunzăream albumul meu cu fotografii. Cel pe care îl făcusem pentru ea. Se uita la poze și zâmbea, iar eu știam că e cufundată în propriile amintiri.

Nu mai vorbea prea mult.

O vorbă ici.

O vorbă colo.

Uneori o frază întreagă.

A arătat spre o fotografie cu mine, Popo și ea. Aveam vreo zece ani, probabil. Eram toți îmbrăcați la patru ace.

— Ziua de naștere a tatei, am zis.

Nana a râs, amuzată de legenda scrisă de mine: Nana e mai drăguță decât Popo.

Se uita la o fotografie cu mine și Sam, în care aveam șapte ani. Fără dinții din față. Stăteam pe peluza din fața casei. Era vară și în spatele nostru se vedeau frunzele dudului ei. Legenda era: O să fie întotdeauna sora mea.

— Frumos, a zis.

Am dat pagina și Nana a zâmbit. Era o poză din ziua în care făcuserăm piramida umană la mine în curte, iar eu eram în vârf. Sub ea scria: Într-o bună zi, toți acești mexicani au construit o piramidă până la Soare.

— Voi ați fost piramida mea, a șoptit Nana. Voi toți.

Visul

M-am trezit în crucea nopții. Visasem că deschideam scrisoarea de la mama. Și mama stătea lângă mine. A luat scrisoarea și a zis: Stai, Salvador, lasă-mă pe mine să ți-o citesc.

Ce-ar fi fost dacă începeam să-mi amintesc de o mamă despre care nu aveam amintiri reale?

Nu reușeam să adorm la loc.

M-am uitat de jur împrejurul camerei și mi-am amintit că eram încă acasă la Nana. Dormisem pe canapea. Voiam să mă duc la ea în cameră și să-i povestesc despre visul meu.

Dar dormea.

N-am vrut s-o trezesc.

Acasă

La trei zile după Crăciun, tata stătea pe veranda din față cu Nana, care avea o zi bună. Tata se uita la dud.

— Îmi aduc aminte când a plantat tata pomul ăsta.

— Și eu îmi amintesc, a spus Nana. E un pom frumos. Am stat mulți ani la umbra lui.

Nana era la fel ca pomul. În deșertul acesta în care am crescut, umbra ei mă ferise de soare.

Era un copac Nana. Cum o să trăiesc eu fără acest copac?

Sam a trecut la volan și ne-a dus acasă.

— Vreau o mașină, a zis.

— Mașinile trebuie plătite, a răspuns tata. Ești pregătită să plătești ratele pentru o mașină?

— Sunt pregătită.

Chiar cred că era.

Fito și-a închis telefonul. Se juca tot timpul cu el.

— E aproape Anul Nou, a zis. Asta înseamnă că putem s-o luăm de la capăt.

— Crezi? l-am întrebat.

— Poate. Poate că doar vreau să cred asta.

— Și eu vreau să cred.

— Atunci să crezi, a spus tata. Ce te oprește?

— Cred, a răspuns Sam.

— Hai să facem ceva super de Revelionul ăsta.

— Sunt de acord, a spus tata.

— Și eu, am zis la rândul meu.

Anul Nou

Eram cu tata și cu Maggie, după alergarea de dimineață. Tata se uita la țigara din mâna lui.

— Urăsc chestiile astea.

— Dar îți și plac.

A râs.

— Așa e.

— Ai zis că e o relație fără complicații. Nu e adevărat, nu-i așa?

— Cred că nu, a spus și și-a aprins țigara. Care e planul pentru Revelion?

— Eu, Sam și Fito ne gândeam să trecem în New Mexico, să cumpărăm artificii și să le lansăm în deșert.

— Ah, da? Aveți mașină?

— Tată, n-o face pe deșteptul.

— E un subiect usturător pentru tine, nu-i așa?

— Sunt ultimul dintre băieții americani care nu are mașină.

— Nu e adevărat.

— Știi ce vreau să spun.

— Uau, probabil că te-am trimis direct pe canapeaua psihanalistului.

— Cum? Iei lecții de la Sam?

— Ai bani la bancă. Poți să-ți cumperi o rablă, dacă vrei.

— N-ai spus niciodată asta.

— N-am spus niciodată că nu poți avea o mașină. Tot ce-am spus e că eu n-am de gând să-ți cumpăr una.

— Vrei să spui că aș fi putut să-mi cumpăr o mașină?

— Mda, a zis tata. Nu e vina mea că nu te-ai gândit la asta.

Mi-a frecat creștetul capului.

— Ai căzut de păcălici.

N-aveam ce să fac. Nu puteam învinui pe nimeni. Așa că am rămas acolo și am râs de mine însumi.

Pe urmă l-am privit pe tata.

— Cum se face că n-ai vrut să-mi iei mașină?

— Ți-am oferit tot ce ți-a trebuit. Dar nu tot ce ți-ai dorit. N-am vrut să ajungi un adolescent răsfățat și plin de fumuri. Sunt mulți copii cărora părinții le oferă totul, iar puștii ajung să aibă o matematică specială: Vreau devine egal cu Primesc. Și, cum îți place ție să spui, no bueno.

Și-a stins țigara.

— În fine. În seara asta avem rezervare la Café Central. Marcos ne oferă o cină de Anul Nou.

— Probabil că e în bani.

— Îi merge destul de bine. Tot ce are a obținut prin muncă cinstită. Respect asta.

— Înseamnă că trebuie să ne înțolim?

— Mda. Ce, te-ai însurat cu blugii de pe tine?

— Tată, ești amuzant azi.

— Cred că m-am trezit în vervă.

— Deci poate să vină și Fito?

— Invitația îi este adresată și lui. Rezervarea e pentru cinci persoane.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Marcos îl place pe Fito, nu-i așa?

— Da. Marcos a avut o copilărie grea. Probabil că se vede pe el însuși în puștiul ăsta.

Tata învârtea în mână pachetul de țigări.

— În plus, a continuat el, toți îl plăcem pe Fito. E un tip minunat. Mă scoate din minți faptul că familiei lui nu i-a păsat niciodată.

L-am îmbrâncit ușor cu umărul.

— Tată, cred că-mi place când ești în vervă.

M-a îmbrâncit și el.

— A fost un an ciudat. Frumos. Greu. Trist. Duceți-vă după artificii. Putem să le lansăm după cină.

I-am spus deci lui Sam că luăm masa la Café Central. Și a început să danseze prin sufragerie.

— Rochie nouă! Rochie nouă!

— Că și ai o grămadă de bani pe mână.

— Nu, dar ai tu.

— Pe bune? Pe bune?!

— Altfel, la ce sunt buni frații?

Tata mi-a împrumutat mașina și am plecat să cumpărăm o rochie. Pentru Sam. Chiar și Fito a venit cu noi, dar numai pentru că urma să cumpărăm artificii.

Sam a probat vreo douăzeci de rochii. Arăta super în toate. Iar Fito? După ce Sam s-a privit într-o oglindă și a clătinat iar din cap, Fito și-a pierdut în sfârșit cumpătul.

— Sam, mă faci să mă simt bucuros că sunt gay. Tipii hetero trebuie să suporte tot rahatul ăsta. Tipii gay, mai puțin.

Mă hlizeam, iar Sam și-a încrucișat brațele, s-a uitat urât la noi și a zis: Tipii sunt nașpa: gay sau hetero, tipii sunt nașpa. Pe urmă Fito s-a dus la un raft, a ales o rochie lungă, roșie și i-a întins-o lui Sam.

— Asta, a zis și i-a zâmbit.

Sam a luat rochia, a verificat mărimea și s-a dus cu ea în cabina de probă. A ieșit, s-a studiat în oglindă, s-a sucit pe o parte, pe cealaltă, apoi s-a învârtit, s-a întors spre Fito și i-a zâmbit.

— Chiar ești gay!

Nu ne mai opream din râs. Pur si simplu nu mai puteam.

Sam a cumpărat rochia. Mă rog, eu i-am cumpărat-o.

Dar credeți că totul s-a terminat aici? Neeh. Pe urmă a ales o cămașă pentru mine. Și o cămașă pentru Fito. Ah, da, și cravate. Sam adora să cumpere haine noi.

— Să vă îmbrăcați ca niște bărbați, ne-a spus.

Am intrat pe Autostrada 10, dincolo de granița dintre state. New Mexico! Artificii!

Când am intrat în restaurant, am crezut că lui Fito o să-i sară ochii din orbite. S-a uitat la mine și a zis în șoaptă:

— Vai de mine! Lumea… așa trăiește lumea?

Sam l-a sărutat pe gât.

— Fito, te iubesc de nu mai pot.

Sam era femeia cea mai frumoasă din restaurant. Nimeni nu se putea compara cu ea, nici pe departe.

La masă, Sam nu a vrut decât să facă fotografii. Chestia cu Facebook-ul. M-a scos din pepeni. Marcos a comandat o sticlă de șampanie. El și tata se simțeau în largul lor în locuri ca restaurantul acela. Erau obișnuiți să iasă în locuri frumoase, să călătorească și tot restul. Eu, pe de altă parte, nu eram chiar așa de sofisticat.

Am închinat în cinstea Nanei. Tata și-a ridicat paharul.

— Știu că e greu, a spus cu glas șoptit, dar trebuie să ne amintim că ea va fi mereu cu noi.

Cred că îmi vorbea mai mult mie, decât oricui altcuiva. Așa că am ridicat paharele în cinstea Nanei. Pe urmă a zis:

— Și pentru dudul pe care l-a sădit Popo.

Tata mi-a zâmbit. Așa că am închinat pentru pomul acela minunat. Am vorbit despre tot ceea ce ni se întâmplase în anul care se încheia. Apoi Sam s-a întors spre Marcos și l-a întrebat:

— Care e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat anul ăsta?

A zâmbit.

— Asta e simplu.

A arătat spre tata. Pe urmă spre Fito. Apoi a arătat spre mine. Și apoi spre Sam.

— Încerci doar să mă vrăjești ca să te plac, nu-i așa?

— Exact asta fac, a zis Marcos, aprobând din cap.

— Ei, a răspuns Sam, zâmbind, să știi că funcționează.

Bineînțeles că a trebuit să inventeze ea un joc.

— OK, a spus, când ajunseserăm la desert. Decizii de Anul Nou.

— Eu nu iau decizii, am zis.

Sam nici nu m-a băgat în seamă.

— Asta e o parte din problema ta.

Nici eu n-am băgat-o în seamă.

— OK. Decid să nu te omor anul ăsta, chiar dacă îmi folosești aparatul de bărbierit ca să te razi pe picioare.

— Te porți ca o fetiță în privința asta.

Pe Fito l-a umflat râsul. La fel și pe Marcos. Pe tata, nu chiar. El era obișnuit cu noi doi.

— Serios, decizii de Anul Nou.

Fito a fost primul.

— Voi încerca să nu mă mai autodepreciez. Mda, a fost ideea psihoterapeutului. Dar să știți că-mi place.

Am aplaudat cu toții.

Sam l-a îmbrâncit puțin.

— Numai să nu exagerezi.

— Eu o să mă las de fumat, a zis tata.

Alte aplauze.

Sam, desigur, a trebuit să adauge propriul comentariu.

— Tată, mă bucur că te lași de fumat. Nimănui nu-i place să sărute un fumător.

A surâs către Marcos

— E rândul meu, a spus el, privind în jur. O să încep să alerg din nou.

Apoi, cu ochii la Sam:

— Ce, niciun comentariu?

Sam n-a șovăit.

— Când te gândești că te descurcai de minune, Marcos. Suntem în continuare cu ochii pe tine, să știi.

Marcos a zâmbit. Am observat la el o mare timiditate. M-am gândit că asta era ceva bun. Cel puțin nu era un cretin arogant.

A venit pe urmă rândul lui Sam.

— Am decis să nu mai ies cu niciun tip, până nu intru la facultate.

— Mamăăă! a explodat tata.

Fito zâmbea cu gura până la urechi.

— S-o vedem și pe asta, a zis el.

— Da, o s-o vedeți, a răspuns Sam.

A venit și rândul meu.

— Decid să nu-mi mai folosesc pumnii.

— Nici măcar ca să-mi aperi onoarea? a întrebat Sam.

— Onoarea ta n-are nevoie să fie apărată, i-am zis.

— Hmm…

— În plus, am continuat eu, în plus o să las pe oricine vrea să-mi

citească eseul de admitere. Dar nu vreau să aud niciun fel de comentarii.

Asta i-a adus tatei zâmbetul pe chip.

Sam era absolut entuziasmată la gândul că poate să-mi citească eseul.

— Când? Când?

Am ajuns în deșertul din New Mexico. Fito și Marcos instalau artificiile, pregătiți să întâmpine noul an. Tata a deschis o sticlă de șampanie și a turnat câte un pahar pentru toată lumea. Mă rog, un pahar de plastic pentru fiecare. Artificiile erau pregătite să fie aprinse și stăteam cu toții în jurul lor, îmbrăcați la patru ace, cu paltoanele pe noi, iar eu mă bucuram că nu e foarte frig.

Marcos s-a uitat la ecranul telefonului și am început să numărăm. Împreună. Zece, nouă, opt, șapte, șase, cinci, patru, trei, doi, unu: LA MULȚI ANI!

A fost pentru prima dată când l-am văzut pe tata sărutând un alt bărbat.

Nu cred că eram foarte pregătit pentru asta. Și nici nu a fost sexy, sau ceva de genul ăsta. A fost mai mult un pupat. Dar, chiar și așa. Era ceva între ei. Și era Revelionul, la urma urmei.

Sam zâmbea. Nu, radia. M-a sărutat pe obraz.

— La mulți ani, Sally. Hai să facem din momentul ăsta unul memorabil.

Și Fito m-a sărutat pe obraz.

— Totul OK?

— Totul OK, i-am răspuns.

LA. MULȚI. ANI.

La mulți ani?

În prima zi a anului nou ne-am dus s-o vedem pe Nana.

Era în pat. Întotdeauna de Anul Nou pregătea menudo[30]. Dar nu și anul acesta. Abia dacă mai mânca. Știam că se pregătea să-și ia rămas-bun. Cuvântul zilei: rămas-bun. Un cuvânt banal, un cuvânt trist și banal.

Vestea bună, însă: vorbea din nou.

— Rugați-vă cu mine, a zis.

Așa că ne-am adunat în camera ei și am spus rugăciuni. A fost ca un dar. Nu știam dacă Nana era cea care ne dăruia ceva nouă sau dacă noi îi făceam ei un dar. Poate că ambele. Când am terminat, ne-a spus:

— Vreau să discut cu voi.

Așa că am stat de vorbă. A vorbit cu toți. Cu fiecare, pe rând. A arătat întâi spre unchiul Mickey. Ceilalți am părăsit încăperea, să poată vorbi cu el. Îmi amintea de mersul la spovedanie. Înțelegeți, felul cum își aștepta toată lumea rândul.

După ce a terminat de vorbit cu tata, el a intrat în sufragerie și a zis:

— Fiule, tu, cu Sam și Fito.

Moment în care Fito a întrebat:

— Eu?

Tata a încuviințat cu un semn din cap.

M-am așezat pe patul Nanei și am luat-o de mână. Mi-a strâns-o ușor. Rămăsese așa de puțină putere în mâna aceea. Apoi și-a pus aceeași mână pe obrazul meu și a zis:

— Hijito de mi vida.

Sam și Fito rămăseseră în picioare, lângă noi.

— Samantha, a spus Nana, tu trebuie să ai grijă de Salvador al meu. El e fratele tău și trebuie să ai grijă de el. Tu ești puternică, a spus și și-a strâns pumnul.

— Promit, a zis Sam.

— Și tu, Salvador, trebuie să ai grijă de Sam.

— Promit.

Pe urmă s-a uitat la Fito.

— Vicente mi-a vorbit despre tine.

I-a făcut semn să se apropie și l-a luat de mână.

— Viața poate fi grea. Eu știu cât de grea poate să fie. Déjate querer, a mai zis.

Lasă-te iubit.

Ne-a făcut semnul crucii pe frunte.

Eu am sărutat-o.

Așa și-a luat Nana rămas-bun de la lume. De la oamenii pe care i-a iubit. Avea să plece din lumea aceasta, la fel cum o făcuse și mama ei.

Cu toată grația lumii vechi. O lume bătrână, muribundă.

---

[30] Supă mexicană tradițională, din burtă de vită.

Noapte

Pe drumul de întoarcere spre casă, nimeni nu a scos o vorbă. Tata încerca să se țină tare, de dragul nostru. O făcea pentru mine și Sam.

Eu încercam la rândul meu să fiu puternic pentru el. Nu mă gândisem niciodată la asta. Acum înțelegeam, și poate că o parte din mine înțelesese asta dintotdeauna, că tata știa cum să-și țină durerea doar pentru el. Învățase cum să îndure în tăcere — poate din pricină că se născuse gay. Nu-mi doream pentru el tăcerea asta.

Noaptea părea foarte neagră.

Cred însă că învățasem să fluier în beznă. Poate că asta însemna ceva.

Miercuri. Ora două dimineața.

Am mers la Nana în fiecare zi care a urmat. Dus-întors, între El Paso și Las Cruces. Marcos venea cu noi. Întotdeauna conducea el.

Nana nu mai vorbea.

Uneori părea că își părăsise deja trupul. Alteori, însă, aveam impresia că încă mă recunoaște.

Miercuri, la ora două dimineața, tata ne-a trezit, pe mine și pe Sam.

— Haideți să mergem, a zis.

M-am îmbrăcat, împleticindu-mă pe picioare.

De îndată ce am pășit în casa Nanei, mătușa Evie i-a căzut tatei în brațe.

— S-a dus.

Dusă

Sunt multe lucruri pe care nu mi le mai amintesc. Cred că, după moartea Nanei, o parte din mine a dispărut undeva. Tata și mătușa Evie au dat telefoane peste telefoane.

Au venit niște bărbați de la firma de pompe funebre s-o ia pe Nana.

Eu și tata am privit cum au pus-o pe targă.

În timp ce o scoteau afară, tata le-a făcut semn să se oprească. A sărutat-o pe frunte și și-a făcut cruce. Pe urmă a încuviințat printr-o mișcare a capului spre bărbații aceia sobri, care au băgat-o pe Nana în dric.

Tata, mătușa Evie, Sam și cu mine ne-am uitat după ei, urmărindu-i din priviri în timp ce plecau.

Tata s-a răsucit pe călcâie și a intrat înapoi în casă. Cred că în clipele acelea s-a pierdut.

Sam m-a luat de mână și a șoptit:

— Chestia asta mă omoară. Mă străduiesc din răsputeri.

Am dat din cap. Nu puteam să vorbesc.

Am intrat în casă. L-am găsit pe tata stând pe patul Nanei.

Plângea. Tatăl meu plângea.

M-am așezat lângă el. Și l-am luat în brațe. Pe tata.

Durere

Stăteam în mașina tatei. Casa Nanei era plină de oameni. Familia noastră. Prieteni vechi. Toată lumea adusese de mânare. Era mâncare peste tot.

— Mexicanilor le place să mănânce, spusese unchiul Mickey. Mâncăm când suntem fericiți și mâncăm când suntem triști.

Marcos și Fito stăteau la hotel.

Tata reușea să se țină cu firea. El scrisese necrologul pentru ziar. El a scris și elogiul. Tata se ocupa de tot ce trebuia făcut. Îi întâmpina pe cei care soseau; stătea de vorbă cu lumea; consola oamenii. Cred că tata nu e genul de om care să stea să-și plângă de milă.

Eu, unul, eram doar pierdut, cu simțurile amorțite.

Am încercat să mă gândesc la fazele doliului despre care pomenise Sam. Dar nu reușeam să-mi aduc aminte care erau.

Nu voiam să stau în preajma oamenilor. Nu voiam să-mi vadă nimeni durerea. Nici eu nu voiam să mi-o văd.

M-am plimbat cu mașina. M-am trezit îndreptându-mă spre ferma aceea unde mă dusese Nana odată. Încercam s-o găsesc, fără să-mi dau seama de asta.

Și în cele din urmă am ajuns chiar acolo. Era iarnă și nu exista pic de vegetație.

M-am dat jos din mașină și m-am uitat peste câmpurile pustii.

Pustiu. Asta era senzația. Așa mă simțeam și eu.

Fără să-mi dau seama, am căzut în genunchi. Eram pierdut și mut și nu mai trăisem niciodată un sentiment asemănător, nu mai

simțisem asta, durerea din inimă, golul — și în clipa aceea mi-am dorit să nu fi avut inimă, dar știam că am și nu puteam scăpa de ea doar pentru că așa doream. Nu puteam, doar dorindu-mi, să scap de durere sau de lacrimi. Nu știu cât am rămas acolo, în genunchi, pe pământul înghețat. Dar am simțit cum încep să inspir profund și să simt pe față atingerea aerului rece.

Cimitir

M-am trezit purtând sicriul Nanei până la cimitir. Am stat între tata și unchiul Mickey.

Încă văd cum au coborât sicriul în groapă.

Încă mă văd aruncând un pumn de pământ peste sicriu.

Încă îl văd pe unchiul Mickey alungând câțiva oameni, după ce toată lumea plecase.

Îi văd pe tata și pe unchii mei punând mâna pe lopeți și îngropându-și mama. Îl văd pe tata întinzându-mi o lopată și dând din cap. Încă mă văd aruncând pământul cu lopata. Arunc pământul cu lopata, arunc pământul cu lopata.

Mă văd prăbușindu-mă în brațele lui Sam și Fito, plângând ca un băiețel. Lucrul ciudat însă e că nu mă mai simțeam ca un băiețel. Ce perioadă ciudată fusese aceasta, începând cu acea primă zi de școală. Se întâmplaseră atât de multe lucruri, iar eu nu controlasem nici măcar unul dintre ele. Nu controlasem nimic, nu puteam să controlez nimic. Crezusem mereu că adulții dețin controlul. Dar controlul nu avea nicio legătură cu statutul de adult.

Nu eram adult. Nu eram bărbat. Dar nici băiat nu mai eram.

Eu. Singur. Nu.

După înmormântare a urmat o slujbă de pomenire. Oameni mulți. Oameni, oameni, oameni. Dacă mai auzeam o singură persoană care să spună, pe un ton foarte amabil: Vicente, ăsta e băiatul tău? Doamne, că frumos mai e, aveam să mă pun pe urlat, fir-ar să fie.

Eram din nou în mașina tatei. Singur. Toată lumea se afla înăuntru și mi-am zis că poate o să mă apuc de fumat. Atunci am auzit un zgomot, am ridicat privirea și i-am văzut pe Sam și Fito ciocănind în geam.

— Ieși din mașină. Ești încercuit.

Am coborât.

— Foarte amuzant, am spus.

— Cuvântul zilei, a zis Sam. Izolare.

— Presupun că da, am spus. Hai să șutim niște bere.

— Nu sunt sigur că e o idee grozavă.

— Mda, nu e nimic mai rău decât un petrecăreț reformat, am zis și i-am aruncat o privire. Fă-mi pe plac.

Ne-am dus cu toții acasă la unchiul Mickey. Și acolo era lume. N-a fost nevoie să șutim nimic. Unchiul Mickey a fost mai mult decât bucuros să ne ofere câteva sticle de bere. Am dat-o pe-a mea pe gât. Pe urmă am mai băut una.

— Mai domol, cowboy.

I-am aruncat o privire lui Sam. Și am băut a treia sticlă de bere. Câteva minute mai târziu, am început să simt efectul alcoolului. Eram gen Hoooa.

— Nu cred c-a fost o idee prea bună.

— No bueno, a zis Fito. Nu de bere ai tu nevoie, vato.

Am dat din cap.

— Ai nevoie de noi, a spus Sam. Așa că nu cumva să fugi.

— N-o să fug nicăieri, am zis și i-am zâmbit strâmb.

— Hai să bagi ceva în gură, a adăugat Fito.

— Mda, bună idee.

Ne-am întors la Nana. Eram ușor amețit.

— Să dai pe gât trei beri pe mațul gol. No bueno, a spus Fito.

În timp ce mă rezemam de el, i-am răspuns:

— No bueno e corect, vato.

— Tu doar sprijină-te de mine, omule. Asta-i tot ce trebuie să faci.

Tata era lângă aragaz, încălzind ceva în bucătăria Nanei. Marcos și Lina erau la chiuvetă, spălau cratițe și tigăi. Lina? N-o observasem până atunci. I-am făcut tatei cu mâna.

— Salut.

— Unde mi te-ai ascuns?

Cred că eram puțin beat. Mda, eram amețit. M-am dus la tata și mi-am pus capul pe umărul lui.

— Ai băut?

— Mda.

M-am agățat zdravăn de el.

— Nici urmă de Nana în bucătăria Nanei, am zis.

— Te simți bine?

— Mda, tată, am șoptit. Mi-a trecut.

— Să nu bei, fiule. Să n-o faci.

— OK, am zis și am dat din cap.

Tata m-a luat pe după umeri și s-a uitat la mine.

— Vrei să vezi ceva cu adevărat fantastic?

Și-a aplecat capul într-o parte, ca și cum ar fi spus, Hai cu mine. Așa că l-am urmat, iar tata le-a făcut semn lui Fito și Sam să vină și ei.

Am intrat în dormitorul Nanei. Tata a arătat spre patul ei.

— Așezați-vă.

Sam, Fito și cu mine ne-am uitat unii la alții.

Mi-a întins un plic.

— Deschide-l, a spus. Cu grijă. E fragil.

Am luat plicul în mână și l-am deschis cu toată atenția de care eram în stare. Acolo, în plic, erau câteva frunze uscate. Frunze galbene. Și un bilet. M-am uitat la scrisul de mână al Nanei: Acestea sunt frunzele pe care Salvador al meu mi le-a dat într-o sâmbătă după-amiază, când avea cinci ani.

Am știut atunci că ziua aceea fusese la fel de frumoasă pentru ea, pe cât fusese pentru mine. Nana și-o amintise.

Tata zâmbea.

I-am întins lui Sam biletul. Ea și Fito l-au citit. Pe urmă au început

și ei să zâmbească.

Tata. Durere. Marcos.

Mai este ceva ce-mi amintesc din perioada aceea. A doua zi după ce ne-am întors acasă, Marcos a venit la noi după-amiaza, târziu. Eu i-am deschis:

— Salut, am zis. Tata e în atelierul lui.

L-am condus până la ușa din spate.

Marcos a ieșit și, exact când a pășit în curte, a apărut și tata din atelier. M-am întors, cu intenția să intru din nou în casă, dar nu știu de ce m-am oprit, m-am răsucit pe călcâie și m-am uitat afară. Tata stătea de vorbă cu Marcos, apoi am văzut că plânge. Marcos l-a luat în brațe.

M-am gândit la ce spusese Nana.

Déjate querer.

Mda, tată, lasă-te iubit.

Mai era și altceva, totuși. În clipa aceea mi-am dat seama că nu dădusem nicio atenție durerii tatei. Nu mă interesa decât propria durere.

Îmi era rușine cu mine.

Tata. Eu.

Nu puteam să dorm. Maggie era la Sam în cameră. Mi-aș fi dorit ca Maggie să fie aici, întinsă lângă mine. Nu puteam să nu mă gândesc la chipul tatei în timp ce Marcos îl îmbrățișa. Nu era treaba mea să am grijă de el în felul acela?

M-am dat jos din pat și m-am dus la el în cameră. Am bătut la ușă și am deschis-o încet. Am văzut că avea încă veioza aprinsă.

— Tată? Pot să intru?

— Sigur.

M-am așezat pe pat.

— Tată?

— Da?

— Voiam doar să mă asigur că ești bine.

— E greu, a spus el. Durerea e un lucru groaznic și frumos.

— Nu cred că e chiar așa de frumoasă.

— Durerea înseamnă că ai iubit pe cineva. Că ai iubit cu adevărat pe cineva.

— Tată, am spus și i-am luat mâna într-a mea. Tată, sunt lângă tine. Adică, sunt cu adevărat lângă tine.

Mi-a cuprins mâna în palma lui.

— E o mână bună, a zis. O mână foarte bună.

Dorința de normalitate

M-am gândit că poate viața nu va mai fi niciodată normală. Niciodată. Iar de data aceasta îmi doream normalitatea, fără îndoială. Se întâmplaseră prea multe lucruri și eram obosit. Sam stătea în fața mea și mi-a zis:

— Iar faci chestia aia.

— Ce fac iar?

— Te izolezi.

— Nu e adevărat. Sunt cu tine.

— Ești cu gândurile tale.

— Mda.

— Păi, dă-i drumul.

— Făceam o listă cu toate lucrurile care s-au întâmplat în ultima vreme.

— Ții socoteala?

— Poate. Nu cred totuși că fac asta. Mi se pare doar că vreau să-mi amintesc.

— Aducerea aminte e supraapreciată.

— Și am decis că vreau normalitate.

— E prea târziu pentru asta, Sally.

*

Lucrurile chiar au revenit la normal, dar eu simțeam că în mine se schimbase ceva și nu știam cum să exprim asta în cuvinte. Am înrămat frunzele și biletul de la Nana și le-am pus între două bucăți de sticlă, pe care le-am agățat în camera de zi. Nu mi se părea drept să le țin doar pentru mine.

Căpătasem de-acum obiceiul ca în fiecare dimineață să scot scrisoarea mamei și să o pun pe birou. Pe urmă, seara, o băgam la loc, în sertar.

Eu, Fito și Sam începuserăm să mergem la cinema. Ne certam pe ce filme să vedem. Sam și Fito se aprindeau de-a binelea uneori. Eu o lăsam mereu pe Sam să aleagă. Fito, însă, frate, n-avea de gând să cedeze de fiecare dată în fața ei. Presupun că se săturase să tragă mereu paiul cel mai scurt. Îmi plăcea să-i privesc.

Lina terminase reparațiile la casa lui Sam. Ea și Fito se admirau unul pe celălalt. Era drăguț. Agentul imobiliar pusese în fața casei un panou pe care scria „De vânzare“. Sam ne-a pus pe mine și pe Fito să stăm rezemați de panou, ne-a fotografiat și a postat poza pe contul ei de socializare. Bineînțeles. Ea și Facebook-ul ei.

Mda, viața era normală. Școală, filme, teme, învățat. Școală, filme, teme, învățat. Mda, și eu încă mă întâlneam cu Enrique Infante, care încă mă făcea poponar. Într-o zi, l-am oprit și l-am întrebat:

— E poponar, cu r sau cu l?

Nu i-a plăcut gluma mea, dar mie mi s-a părut destul de amuzantă. Sam și Fito s-au stricat de râs.

M-am trezit într-o sâmbătă dimineață. Venise un val de aer rece. Nu ningea, dar era foarte frig. M-am dus în bucătărie, unde Sam și tata stăteau de vorbă.

— Deranjez? am întrebat și mi-am turnat o ceașcă de cafea.

— Nu, a zis Sam. Tata și cu mine discutam despre chestia cu adopția.

— Și?

— Păi, am început să-i spun „tată“ din momentul în care am deschis subiectul. Și mi s-a părut normal. Cumva, cumva asta a fost suficient. Doar să-i pot spune…

S-a uitat la tata.

— Să fiu liberă să-ți spun tată. Nu am nevoie de oficializarea adopției. Cred că voiam doar să știu că aparțin cuiva. Ceea ce e o tâmpenie. Pentru că am aparținut întotdeauna cuiva. Dar vreau totuși să-mi schimb numele, după acela al mamei.

Mi-a plăcut cu adevărat zâmbetul de pe fața tatei.

Sam. Eu. Fito.

La două săptămâni după moartea Nanei, Sam și cu mine ne-am dus la Circle K. Fito scăpa la ora unsprezece și era o vineri în care nu aveam niciun alt program. Am ajuns la magazin tocmai când Fito ieșea din tură. Am luat câteva Coca Cola și popcorn și ne-am dus acasă la Sam.

Am pus un disc vechi. Dusty Springfield. Lui Sam îi plăcea mult Dusty Springfield. Am stat împreună și am vorbit, iar Sam se tot zgâia la jurnalele lui Fito. Știam că, dintr-o clipă în alta, va începe să zgândăre lucrurile.

— Deci, Fito, de când ții tu un jurnal?

— De unde știi tu că țin un jurnal?

— Văd toate caietele alea, de pe răftulețul de colo.

— Îi place să-și bage nasul în treburile tuturor, am zis.

— Treaba ta și treaba ta — a zis Sam, făcând semn spre mine și apoi spre Fito — egal treaba mea.

— Și credeam că eu stau prost cu matematica, am zis.

— Chiar stai prost cu matematica, Sally.

S-a uitat urât la mine. Mda, Sam era neînduplecată.

— Fito, ți-a fost de ajutor faptul că ai ținut un jurnal?

— Mda. A fost ca și cum aș fi avut o viață. Cred că am început când eram prin clasa a șaptea. M-a ajutat să-mi păstrez mintea în ordine. Am avut cu cine să vorbesc — chiar dacă acel cineva eram doar eu. Știți, îmi făcusem obiceiul să merg la bibliotecă, să citesc. Într-o zi m-am dus la muzeu, mă plimbam pe acolo, mă uitam la tablouri și,

înainte de a pleca, m-am dus la magazinul muzeului, iar acolo aveau un jurnal așa mișto, legat în piele, cu toate paginile albe. Așa că, după câteva zile, m-am întors la acel magazin și l-am cumpărat. Așa a început totul. Iar cărțile pe care le-am citit m-au făcut să mă gândesc la chestii și mi-am notat tot felul de lucruri.

Sam a luat unul dintre jurnale și i l-a întins.

— Citește-ne ceva.

— Nici vorbă. Sunt chestii personale.

— Fito, lasă-mă dracului.

Fito i-a luat jurnalul.

— N-o s-o scoți la capăt, Fito, i-am zis. Crede-mă. Dacă nu în seara asta, în altă seară. O să te hărțuiască iar și iar, până când te dovedește.

Sam își ținea brațele încrucișate.

— Așa vorbești despre mine pe la spate?

— Păi, ești aici, de față, am spus.

Sam a luat cu grijă jurnalul din mâna lui Fito.

— O să citesc eu ceva, a spus.

Fito rămăsese tăcut. Apoi a zis:

— Mereu faci așa?

— Pe șefa, adică? Da. Unii ar numi asta aptitudini de lider.

— Ok, a zis Fito. Citește. Dă-i drumul. Dar, dacă râzi, te omor, să fiu al dracului.

— Mi se pare corect, a răspuns Sam.

A deschis o pagină și a început să citească:

Uneori mă văd stând pe o plajă, cu picioarele goale afundate în nisipul ud. Și nu e nimeni pe plajă, doar eu, dar nu mă simt singur. Mă simt viu. Și am impresia că lumea întreagă îmi aparține. Briza răcoroasă îmi flutură în păr și ceva îmi spune că am auzit cântecul acesta toată viața. Privesc la valurile care ating nisipul, la du-te-vino-ul valurilor care se izbesc de stâncile din depărtare. Marea e veșnic în mișcare — și cu toate acestea are o neclintire pe care o invidiez.

Văd în zare furtuna apropiindu-se, nori negri și fulgere vin către mine dinspre orizont. O aștept îndelung și, când furtuna mă ajunge, ploaia spală coșmarurile și amintirile. Și nu îmi e frică.

Sam a lăsat jos jurnalul.

— Fito, e senzațional.

— Da, chiar este, am zis. Știi să cânți, știi să scrii și ai gânduri minunate.

— Neeh. Cred că doar am citit Bătrânul și marea sau ceva. Oricum, e un rahat. Nu e ca și cum aș fi văzut vreodată marea. Nu știu despre ce dracu' vorbesc.

— De ce te prefaci a fi prost, Fito? De ce faci asta?

Sam era iar îndârjită.

— Ești al dracului de excepțional, am zis.

— Crezi că am supraviețuit pe străzi vorbind ca din cărți? Cât timp crezi că aș fi supraviețuit? O fac pe prostul, Sam, ca să supraviețuiesc. Așa mă descurc eu. Am țigări la mine, deși nu fumez. Le împart. Îmi fac prieteni. Și lumea nu se ia de mine. Am mereu la mine bani, și dacă are cineva nevoie, îi dau. Am la mine M&M's. Dacă stau pe undeva, ronțăi vreo două. Întotdeauna vine cineva la mine și zice: „Mai ai din alea?" Și eu îi dau câteva. Nu-mi plac necazurile și am învățat să mă descurc și nu e deloc util să te dai deștept. Nu în lumea aia. Și să știi, Sam, nu e ca și cum aș fi singurul care face aiureala asta cu prostitul. Tu ce dracu' crezi că faci, când ieși cu toți tipii ăia? Nici măcar unul dintre ei nu e pe

măsura ta. Știi asta, Sam, nu-i așa?

— Mda, știu.

Pe urmă Fito s-a uitat la mine.

— Și tu o faci. Poți mai mult decât să dai cu pumnul, Sally. Da, chiar poți. Ai o scrisoare de la mama ta și brusc nu poți s-o citești. Mda, toți ne prefacem că suntem proști.

Nu știam ce să spun. Nici Sam nu știa. Așa că am tăcut toți trei și am ascultat Dusty Springfield, după care Sam mi-a trimis un mesaj: Ce-ar fi fost dacă nu aveai ideea genială cu alergatul?

M-am gândit o clipă. Atunci nu l-am fi găsit pe Fito dormind pe o bancă!

Sam: □

Eu: Și vato știe să cânte și știe să scrie

Sam: Dar știe oare să danseze? Lol

— Vă bateți joc de mine. Vă trimiteți mesaje. Despre ce dracu' vă scrieți, frate?

— Despre tine, Fito, i-am răspuns. Ne trimitem mesaje despre tine.

Mama

M-am gândit la Sam. Cât de curajoasă fusese și cum trecuse prin toate fazele doliului. La expresia de pe fața ei în timp ce lăsa cenușa mamei sale să fie purtată de vântul deșertului. Al dracului de dură și de curajoasă. M-am gândit la ce ne spusese, mie și tatei: Voiam doar să știu că aparțin cu adevărat cuiva. Ceea ce e o tâmpenie. Pentru că am aparținut mereu cuiva. M-am gândit la cum urâsem întotdeauna să fiu lăsat pe afară. La faptul că asta venea de undeva dinăuntrul meu. Eu nu fusesem niciodată lăsat pe afară.

Preț de o clipă, mi-a trecut prin minte gândul că ar trebui să-i trimit lui Sam un mesaj, să-i spun că am nevoie de ea, să vină în camera mea. Ca să fie cu mine. Dar știam că momentul acela îmi aparținea doar mie. Mie și mamei. Doar nouă.

Nu puteam să-mi explic totul. Nu trebuia să știu totul.

Mereu am crezut că, atunci când va veni ziua în care voi decide să citesc scrisoarea mamei, o să-mi tremure mâinile. Dar nu tremurau. Nu tremura nimic din mine.

Am netezit cutele scrisorii. Mama avea un scris frumos.

Dragă Salvador,

Să-ți scriu scrisoarea aceasta este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Nu știu cât mai am de trăit, dar știu că nu mai e mult până voi muri. Nu-mi vine ușor să accept asta, pentru că să mor înseamnă să renunț la tine. Azi e o zi fără dureri și am mintea limpede. De aceea îți scriu scrisoarea asta și sper să reușesc să-ți spun toate lucrurile pe care trebuie să ți le spun — deși știu că așa ceva nu e

posibil.

Vicente te-a luat azi la el. Te adoră. Dar tu? Uneori plângi când pleacă. Și tu îl adori pe el. Îmi place să mă uit la voi când sunteți împreună. Așa a fost din ziua în care te-ai născut. M-am simțit îngrozitor după ce te-am născut. N-am vrut să mă ocup deloc de tine. Înțelegi, am suferit un episod grav de depresie post-partum. Vicente a fost cel care a avut grijă de tine. A stat cu tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, zi după zi. Și m-a îngrijit și pe mine. Pe amândoi ne-a îngrijit.

Apoi m-am înzdrăvenit. Timp de doi ani după aceea, am fost femeia cea mai fericită din lume. Lucram la o firmă de avocatură și câștigam binișor. Vicente obținuse un job la universitate și începea să aibă succes ca artist. El a plătit taxele la creșă. E adevărat că nu mergeai la creșă chiar în fiecare zi. În zilele când nu preda, Vicente stătea cu tine. Aveai un țarc de joacă la el în atelier. Ai fost un copilaș atât de cuminte! Blând, vesel și afectuos. Eram foarte, foarte fericită.

Trebuie totuși să afli ce s-a întâmplat înainte, ca să înțelegi de ce am fost așa de fericită în perioada aceea, înainte de a mă îmbolnăvi. Cred că trebuie să încep cu începutul. Pe Vicente l-am cunoscut când eram studentă în primul an la Columbia. Eram la o petrecere, l-am văzut și mi-am zis, Cine e bărbatul ăla chipeș? Dacă spun că nu eram deloc timidă ar fi prea puțin. Ca să fiu cinstită, eram mai mult decât nestăpânită. L-am văzut pe Vicente și mi-am zis: Bărbatul ăla o să fie al meu. M-am dus la el și i-am spus: „Mă cheamă Alexandra. Poți să-mi zici Sandy“. Nu era nevoie să-mi spună nimeni că sunt frumoasă. M-am născut știind că așa e. M-am născut făcând paradă de frumusețea mea peste tot pe unde mergeam — nu că ar fi un lucru cu care să mă mândresc. Începuturile mele nu au fost deloc modeste. Vin dintr-o familie care se bucura de avere și de faimă. Expresia pe care obișnuiam s-o folosesc pentru a exprima asta era „cu ștaif“. Am crescut obișnuită să primesc tot ce îmi doream — inclusiv băieți sau bărbați. Viața era ca o mare petrecere. Deci stăteam în fața lui Vicente și îi zâmbeam.

Am ajuns să ne petrecem mai toată noaptea stând de vorbă. Mi se părea că lucrurile merg bine. L-am plăcut foarte tare. Era diferit de toți ceilalți bărbați pe care îi cunoscusem. Dar apoi s-a uitat la mine și a zis: „Trebuie să-ți spun ceva“. Și eu am întrebat: „Ce?“ Și el a răspuns: „Sunt gay“. Cred că am fost foarte dezamăgită, iar asta s-a văzut. „Îmi pare rău“, a zis Vicente și s-a îndepărtat. Și eu mi-am spus în sinea mea,

Adio, amice. Nu știu de ce, dar m-am dus după el. L-am apucat de braț și am zis: „Păi, putem să fim prieteni“. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Și chiar am devenit prieteni. De fapt, Vicente a devenit foarte repede cel mai bun prieten pe care l-am avut pe lumea asta.

Intram mereu în încurcături. Mai ales cu bărbații. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că eram mai mereu în centrul câte unui scandal. Am fost o tânără incredibil de autodistrugătoare. Mi-a plăcut să petrec, mi-a plăcut să beau și mi-au plăcut drogurile. Vicente mă scotea întotdeauna din necazuri. Habar n-am ce m-aș fi făcut fără el. Dar l-am ajutat la rândul meu. S-a îndrăgostit de un tip care i-a frânt inima. Vicente nu e superficial în iubire. Pur și simplu nu e făcut pentru asta. Nu mai ieșea cu zilele din camera lui. A trebuit să-l târăsc cu sila la un restaurant, ca să-l fac să mănânce ceva. Pe urmă l-am îmbătat bine și i-am ținut o predică. Vicente avea multe de învățat despre bărbați, așa că am decis să-i fiu profesoară. Știam multe despre bărbați.

Viața mea a fost mereu un fel de accident feroviar. Părinții mei au fost oameni bogați și au iubit tot ce venea la pachet cu lucrul ăsta. Tatei îi plăcea să plătească politicieni, iar în Chicago a existat întotdeauna câte unul mai mult decât dispus să fie cumpărat. Mama m-a crescut să fiu un anume tip de femeie, dar pe mine nu m-a interesat să devin genul de femeie pe care ea și-l dorea pentru mine.

După facultate, Vicente și-a urmat visul, acela de a deveni artist. Eu nu sunt sigură că am avut vreun ideal. Am ajuns dependentă de alcool și cocaină. Într-o noapte, l-am chemat pe Vicente la mine. Locuiam la New York. A venit tocmai de la Boston, unde stătea pe vremea aceea, și a avut grijă de mine. M-a internat la dezintoxicare și am reușit să rămân pe linia de plutire câțiva ani. Dar nu aveam practic niciun motiv să continui astfel. Nu simțeam că aș fi avut vreun țel în viață. Și pe urmă l-am cunoscut pe bărbatul care avea să devină tatăl tău. M-am îndrăgostit de el și o vreme am fost fericiți. Ne-am mutat împreună. Într-o zi ne-am luat la ceartă. Eu nu mă simțeam bine și am spus ceva care nu i-a plăcut. Mi-a tras un dos de palmă, de m-a trântit la podea. S-a uitat de sus la mine, întinsă cum eram. „Să nu-mi mai vorbești niciodată așa.“ A spus-o și a ieșit liniștit din apartamentul nostru.

Eu mi-am făcut bagajele. Nu știam unde să mă duc, dar nu eram falită. Am mers la un hotel. Îmi era foarte rău. Credeam că sunt bolnavă, așa

că a doua zi mi-am făcut programare la doctor. Atunci am descoperit că sunt însărcinată. Cu tine. Tu prinseseși viață înăuntrul meu. Și am fost așa de fericită. Am fost foarte, foarte fericită. Viața mea avea un scop. Înăuntrul meu creștea o viață.

Nu știu de ce, dar am hotărât să mă mut la El Paso. De fapt, știam de ce. Era orașul despre care vorbea mereu Vicente. Fața lui căpăta o anumită expresie și spunea: „Iubesc orașul ăla de graniță". Așa că m-am mutat acolo. Era departe de familia mea și departe de viața pe care o dusesem. Aveam de gând să o iau de la zero. Lui Vicente îi pierdusem urma, dar aveam numărul de telefon al mamei lui — pentru cazul în care aș fi avut nevoie să dau de el. A fost prima dată când am vorbit cu femeia pe care aveam s-o cunosc drept Nana. I-am spus că eram prietenă cu Vicente și că încercam să dau de el. A fost așa de amabilă când a vorbit cu mine. Mi-a dat numărul lui de telefon.

L-am sunat și am reluat legătura. Când i-am spus că mă mutasem în El Paso a râs. A zis că nu mă crezuse genul ăla de fată. Eram deja în luna a cincea de sarcină, când au apărut niște complicații și am ajuns la spital, pentru că intrasem în travaliu. Nu te-ai născut atunci, însă medicul mi-a spus că va trebui să rămân la pat toată perioada rămasă până la termen. I-am telefonat lui Vicente. Nana a venit să aibă grijă de mine, până când el a reușit să-și adune toate lucrurile și să se mute. M-am îndrăgostit de Nana. A avut multă grijă de mine. Când Vicente a sosit de la Boston, am început să simt din nou că pot respira ușurată.

Vicente n-a vrut să te botez Salvador. Zicea că e un nume prea mare și prea greu pentru un omuleț. „Și în plus — a zis — tu nu ești mexicancă." Am râs și i-am spus să nu mai fie așa de snob. Tu însă ai fost salvarea mea, Salvador. Chiar ai fost.

Așa cum am zis, ultimii doi ani din viața mea au fost minunați. Și totul datorită ție. Acum sunt pe moarte. Și sunt foarte tristă. Dar sunt și bucuroasă, pentru că o să-l ai pe Vicente ca tată. Sunt convinsă că-l iubești. Și știu că și el te iubește pe tine. Nu știu ce vârstă vei avea când vei citi scrisoarea asta, dar sunt sigură că Vicente ți-a dat-o exact la momentul potrivit. Omul ăsta s-a născut cu instincte minunate. Cred că le-a moștenit de la mama lui.

Nu vreau ca tu să crești în familia mea. Nu vreau să crești nici în familia tatălui tău. Nu cred că sunt oameni buni — nu tocmai. Iubesc

prea mult banii — și iubesc prea mult lucrurile pe care banii pot să le cumpere. Pur și simplu nu vreau ca tu să crești așa cum am fost crescută eu. Tatăl tău natural și-a dorit mereu un băiat. După părerea mea, însă, nu te-a meritat. Vicente și cu mine o să mergem la tribunal mâine, cât încă pot să merg pe picioare. O să ne căsătorim. Și am completat deja actele de adopție. A fost singurul mod în care puteam fi sigură că Vicente va avea dreptul să te crească, să fie tatăl tău. Sunt sigură că înțelegi ce încerc să spun.

Am avut dreptul să decid cine te va crește. (E ciudat să vorbesc la trecut, dar în momentul în care tu ai să citești scrisoarea, eu voi fi deja moartă de ceva timp.) Nu am totuși dreptul, Salvador, să îți ascund cine este tatăl tău natural. Decizia aceasta nu îmi aparține. Înăuntrul acestui plic se mai află unul. Are scris pe el un nume, al tatălui tău. Mai are și numele rudelor lui. Tu decizi dacă vrei sau nu să-i cunoști.

Știu că, atunci când vei citi scrisoarea, vei fi deja un tânăr minunat. Cum ar putea să fie altfel? Doar te-a crescut Vicente Silva.

Te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte. Mi-ai salvat viața — chiar dacă numai pentru puțin timp. Nu toți oamenii trăiesc mult. Dar nici nu au șansa de a da naștere unui băiat așa de frumos ca tine.

Cu toată dragostea,

Mama

*

Mi-am adus aminte ce îmi spusese Nana. „Mama ta a fost o femeie frumoasă.“

Erau atât de multe lucruri pe care nu le știusem și de care îmi fusese atât de teamă. Poate că mi-a fost frică de faptul că mama nu mă iubise. Stupid. Iată aici scrisoarea unei mame care m-a iubit mai

mult decât iubise orice altceva pe lume și care a murit prea devreme. Am înțeles ce a făcut pentru mine. Am înțeles că s-a îndrăgostit de Nana pentru că în lumea de unde venea ea nu cunoscuse nicio Nana. Am înțeles de ce s-a căsătorit cu tata. Ca să-mi ofere o familie, o familie care știa cum să iubească.

Mi l-am imaginat pe tatăl meu biologic trimițând-o pe mama la pământ cu o lovitură de palmă. Poate că aveam în mine și puțin din el. Puțin. Nu prea mult, însă. Nu trebuia să-mi fie teamă că voi ajunge ca tata. Nu eram genul acela de bărbat. Și nu voi fi niciodată. Cred că mama a fugit de un bărbat egoist și violent. S-a salvat. Și m-a salvat și pe mine. Mă cunoșteam destul de bine ca să-mi dau seama că mă folosisem de pumni dintr-un sentiment de fidelitate față de oamenii pe care îi iubesc. Da, îi pocnisem pe Enrique și pe alții, dar tata avea dreptate — furia mea fusese stârnită de o rană. Nu eram mândru de niciunul dintre acele momente. Să-i rănești pe ceilalți pentru că tu ai fost rănit? No bueno.

De fiecare dată când îmi folosisem pumnii, crezusem că înțelegeam instinctul. Sau că începeam să înțeleg, cel puțin. Nu suportam să văd pe cineva rănindu-i pe cei pe care îi iubesc. Pentru că îi iubesc atât de mult, încât mă doare și pe mine. Și nu suportam să-mi spună nimeni că sunt un băiat alb pentru că fac parte dintr-o familie, iar când lumea îmi spunea astfel, tot ce auzeam era că nu aparțin acelei familii. Iar eu chiar le aparțineam și nu aveam de gând să permit nimănui să spună altfel. Și încă un lucru: nu voiam să admit că furia mea trăia undeva înăuntrul meu. Dar furia aceea nu mă făcea un „băiat rău“. Mă făcea doar uman. Nu era nimic rău în a te înfuria. Contează doar ce faci cu furia aceea.

În tot acest timp, fusesem foarte speriat de faptul că aveam să devin la fel ca un tată biologic pe care nu-l cunoscusem niciodată. Mă subestimasem. Până la urmă, nu depindea de mine ce alegere voi face? Oare nu creștem toți și ajungem să fim exact așa cum ne-am dorit?

Încercam să-mi explic de ce eram așa de fericit. Nu mă simțisem niciodată mai fericit decât acum. Până la urmă, am înțeles ceva despre viață și despre logica ei inexplicabilă. Voiesem să fiu sigur de absolut tot, iar viața nu avea să-mi ofere niciodată vreo certitudine.

M-am gândit la Fito, care trăise mereu sperând, când viața nu-i oferise nicio speranță. Certitudinile erau un lux pe care el nu fusese niciodată în stare să și-l ofere. Tot ce a avut a fost o inimă incapabilă să dispere.

M-am gândit la Nana, la mama lui Sam, la mama lui Fito și la mama mea. Toate muriseră. Erau toate ca frunzele galbene, căzute din pomul Nanei. Viața are anotimpurile ei și întotdeauna vine și anotimpul renunțării, dar e ceva foarte frumos în asta, în renunțare. Frunzele erau întotdeauna grațioase în plutirea lor departe de copac.

Cancerul va exista întotdeauna și întotdeauna vor muri oameni sub apăsarea lui groaznică și implacabilă. Vor exista mereu accidente, pentru că lumea e indolentă și distrată atunci când ar trebui să fie atentă. Vor fi mereu oameni care suferă și mor din cauza unor dependențe puternice, misterioase și incontrolabile.

În fiecare zi mor oameni.

Și în fiecare zi oamenii își trăiesc viețile. Există întotdeauna supraviețuitori.

Eu eram un astfel de supraviețuitor.

La fel era și Sam.

La fel era și Fito.

La fel era și tata.

Le-am urmărit curajul minunat. I-am urmărit în timp ce se luptau cu rănile și cu durerea lor.

Și de un lucru chiar puteam să fiu sigur: eram iubit.

Mi-am imaginat-o pe Nana arătând spre tata. Știam exact ce încercase să-mi spună. Voia să se asigure că am înțeles faptul că fusesem crescut de un bărbat bun și blând, că nu exista pe lume nicio cruzime care să-l fi putut lipsi de demnitatea lui. Inima lui nu putea îngădui asta și nu ar fi îngăduit-o niciodată.

Doamne, ce fericit eram!

I-am trimis lui Sam un mesaj: Ești trează?

Sam: Cât pe ce să adorm

Eu: Cecz = cultură

Sam: Ce?

Eu: Ca în natură versus cultură

Sam: Ești bine, aiuritule?

Eu: Du-te la culcare. Îți spun mâine dimineață

Sam: Somn ușor

Am ieșit din casă și m-am așezat pe treptele din spate. Și deodată a devenit foarte important pentru mine unde voi merge să studiez. Voiam să fie Columbia. Acolo se cunoscuseră tata și mama. Atunci se îndrăgostiseră unul de celălalt. Nu fusese o poveste de dragoste obișnuită. Dar a fost o poveste de dragoste. O poveste de dragoste ca aceea dintre mine și Sam.

Țineam scrisoarea în mână. Tata spusese că Nana va fi întotdeauna lângă noi. La fel va fi și mama. Așa se întâmplă când iubești pe cineva. Îl iei cu tine peste tot unde mergi — fie că e în viață sau nu. Am citit scrisoarea iar și iar. Nu am dormit toată noaptea. Nu eram obosit. Nu eram deloc obosit.

Eram fericit așa, stând pe trepte, cu scrisoarea mamei într-o mână și eseul în cealaltă. Mi-am adus aminte de prima zi de școală, când mă întorsesem pe jos, prin ploaie, și cum nu mă simțisem niciodată mai singur, cu ploaia deasă care mă orbea.

Nu eram singur. Mama. Tata. Nana. Sam. Fito. Unchii și mătușile mele. Verii mei. Nu, nu eram singur. Niciodată nu fusesem singur. Nu voi fi niciodată astfel. Singur nu era un cuvânt care să-mi fie destinat, așa cum stăteam, acolo. Așteptând să răsară soarele.

Salvador

L-am auzit pe tata râșnind cafeaua în bucătărie.

Am intrat. A ridicat ochii spre mine și a zis:

— Te-ai trezit devreme.

— Am vrut să văd răsăritul.

M-a fixat cu privirea.

— Arăți ca și cum ai fi plâns.

I-am arătat scrisorile.

— Eseul meu, am zis. Și scrisoarea mamei.

— Ah.

Exact atunci a intrat și Sam, gata pentru alergarea de dimineață.

S-a uitat la mine — apoi la tata.

Am fluturat scrisorile.

Sam a căscat ochii mari.

— Ești bine?

— Da. Mai bine ca niciodată.

— Am nevoie de o țigară, a zis tata.

— Eu îi trimit mesaj lui Fito, a spus Sam.

Mă uit la tata, așezat pe treptele din spate. Fumează o țigară și citește scrisoarea de la mama. Sam și Fito îi stau alături și o citesc odată cu el. Eu arunc mingea în sus și o prind cu mănușa. Mă joc pase de unul singur, în timp ce ei citesc.

Tocmai au terminat de citit scrisoarea.

Se uită toți la mine, tata, Sam și Fito. Las jos mănușa și mingea. Mă duc la tata.

Iau de la el scrisoarea sigilată — cea în care se află informațiile despre tatăl meu biologic.

Îi cer bricheta.

Tata mi-o întinde.

Mă uit la Sam și Fito și spun:

— Cuvântul zilei.

Sam înțelege și zice:

— Cultură.

Iau plicul nedeschis. Mă privesc în timp ce iau bricheta și o apropii de muchia plicului.

Mă uit cum arde hârtia. Cum cenușa plutește spre cer.

Mă aud spunându-i tatei:

— Știu cine e tatăl meu. Am știut-o întotdeauna.

Acum râd. Și tata râde. Iar Fito are zâmbetul lui incredibil. Ne uităm la Sam, care dansează prin curte, și la Maggie, care se ține după ea, sare și latră. Sam strigă la mine și la cerul dimineții:

— Numele tău e Salvador! Numele tău e Salvador! Numele tău e Salvador!

Epilog

Am început să mă gândesc la eseul pe care l-am scris pentru admiterea la Universitatea Columbia. Mă gândesc la faptul că ar fi putut să fie altfel, dacă aș fi citit întâi scrisoarea mamei —, dar nu are rost să trăiesc cu regretul. Tata mi-a spus odată: „Dacă faci o greșeală, să nu te gândești prea mult la asta“. Mi-a mai spus și că facem lucruri — lucruri importante — doar atunci când suntem pregătiți să le facem. Cred că are dreptate. Uneori, însă, viața ne forțează mâna. Uneori trebuie să luăm decizii, fie că suntem pregătiți să o facem sau nu. Presupun că va trebui să învăț să mă supun logicii inexplicabile a vieții mele.

Aceasta este deci scrisoarea pe care am trimis-o la Universitatea Columbia (și care nu respectă niciuna dintre instrucțiuni):

Stimată Comisie de Admitere,

Mă numesc Salvador Silva. Numele meu reprezintă povestea vieții mele. Pentru mine, numele pe care îl port contează mai mult decât aș putea să explic vreodată. Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat altfel, aș fi avut un alt nume de botez și un alt nume de familie. Și aș fi avut o viață diferită.

Mama mea a murit când eu aveam trei ani. Se numea Alexandra Johnston. L-a cunoscut pe bărbatul care urma să mă adopte, Vicente Silva, pe când erau încă studenți tocmai la această universitate. Tata venea dintr-o familie mexicano-americană săracă, a urmat studii de artă la Yale și a devenit un artist destul de cunoscut. Cred că este important să fac mențiunea că tata e gay, deși asta nu are nicio importanță pentru mine (chiar dacă pare să fie ceva ce îi deranjează pe alții, mai ales pe cei care nu știu nimic despre ce fel

de om este tatăl meu).

Cred că prietenia dintre el și mama mea a fost ceva incredibil de rar. Dragostea lor a creat o familie. O familie adevărată. Când aveam trei ani, mama a murit de cancer, iar eu am fost adoptat de bărbatul pe care îl cunosc drept tatăl meu. El a asistat-o pe mama la pregătirile pentru naștere și a fost de față când am venit pe lume. S-ar putea spune cu destulă exactitate că a fost tatăl meu de la bun început.

Mama a decis să mă boteze Salvador cu un motiv. Și sunt foarte fericit să port numele pe care ea mi l-a dat. Numele de familie îl am de la tata. Am crescut cu sentimentul și credința că sunt la fel de mexican ca familia mea. Și chiar dacă, tehnic vorbind, ei nu sunt mexicani — pentru că se află în această țară de mai multe generații —, unchii și mătușile mele și bunica mea s-au considerat întotdeauna astfel. La fel mă consider și eu.

Persoana cea mai influentă din viața mea, în afară de tata, este bunica mea. Eu îi spun Nana. Când veți citi această scrisoare, probabil că ea a murit deja. Suferă de cancer în fază terminală.

E greu de spus în cuvinte ce înseamnă Nana pentru mine, așa că voi încheia acest eseu cu o amintire pe care o am cu ea, o amintire pe care am dus-o cu mine toată viața și pe care o voi purta până în ziua morții mele. Vreau să fiu demn de a fi numit nepotul ei. Dacă pot să mă ridic la înălțimea acestui nume, atunci cred că aș putea să mă alătur cu succes universității voastre:

Am o amintire care seamănă mai curând cu un vis: frunzele galbene ale dudului Nanei cad plutind din cer, ca niște fulgi uriași de nea. Soarele de noiembrie strălucește, adie o boare de vânt răcoros, iar umbrele după-amiezii dansează, însuflețite parcă, vii într-un fel pe care mintea mea de băietan nu îl poate cuprinde. Nana cântă ceva în spaniolă. Are în ea mai multe cântece decât frunzele dudului.

Tata a zis că e o scrisoare grozavă.

— E foarte frumoasă, fiule.

Sam a spus că o să atragă atenția. I-a plăcut amintirea mea despre frunzele galbene. A zis că e ca o poezie.

Nu cred că e genul de scrisoare care o să mă facă să intru la Columbia. Ar fi drăguț. Știu că am note cu care pot să fiu acceptat la alte câteva școli la care m-am înscris. Indiferent unde voi merge, o să mă iau cu mine pe bune. Vestea bună e că o să-i iau cu mine și pe toți cei pe care îi iubesc.

Într-o zi, vreau să merg pe plajă cu Sam și Fito. Sam și cu mine o să-l urmărim pe Fito pășind pentru prima dată pe nisipul plajei. Și o să-i vedem expresia de pe chip în timp ce privește spre orizont, spre locul în care apa întâlnește cerul.

În seara asta, tata îi duce pe Sam și pe Fito în oraș, la film și pizza. De o jumătate de oră se tot ceartă ce film să aleagă.

Și eu? Eu ies la cină cu Marcos. A fost ideea mea. El alege restaurantul — iar eu o să plătesc.

E momentul să-l cunosc și eu pe bărbatul care îl iubește pe tata. E momentul.

Mulțumiri

Scrisul este o călătorie. Autorul de față, adică eu, Ben, umblu prin lume și într-o bună zi îmi vine o idee. Trăiesc o vreme cu ideea asta, apoi ea începe să se transforme într-o poveste, iar povestea crește și crește în capul meu, până când trebuie să o scot de acolo, ca să nu înnebunesc de tot.

Este întotdeauna dificil să scrii romane, e o provocare și e ceva frumos. Când mi-a venit ideea de a scrie despre un tânăr adoptat de un bărbat gay, rotițele din capul meu au început să se învârtă. Ficțiunea e ficțiune, dar niciun roman nu răsare din neant. Admit că în această carte sunt frânturi și fragmente din autobiografia mea. Pentru că, atunci când am început-o, mama mea murise de curând, am știut că arcul narativ care va subîntinde povestea va fi legat de moartea bunicii naratorului. Într-un fel, scrierea acestui roman m-a ajutat să-mi vindec rănile. Dar scrisul m-a ajutat mereu să supraviețuiesc propriei dureri. De aceea spun că mi-a salvat viața: ăsta e adevărul.

Am avut nevoie de câțiva ani ca să termin romanul. Iar când a ajuns în sfârșit pe biroul editorului meu, Anne Hope, mai era încă mult de lucru la el. Nenumărate discuții, e-mailuri și rescrierea unei mari părți a textului. Anne a pus mereu întrebările potrivite, m-a provocat să scot ce era mai bun. Uneori am avut impresia că ea cunoștea romanul meu mai bine decât mine. Dedicarea cu care a tratat cartea mea nu doar m-a provocat, dar m-a și uluit.

Scriitorilor le place să le mulțumească agenților literari — și eu nu fac excepție. Patty Moosbrugger, care este agenta mea de mai bine de zece ani, e o prietenă adevărată. Nu crede doar în cărțile mele, crede în mine. În mine. Ben. Ce poate să ceară mai mult un scriitor? Nu știu unde aș fi ajuns dacă nu mi-ar fi fost alături. Ea a fost cea care a pus cartea în mâinile capabile și pline de înțelegere ale lui Anne Hoppe. Pare imposibil să-i mulțumesc îndeajuns.

Apoi există și ceea ce se cheamă familie. Ceea ce se cheamă prieteni. Niciun scriitor nu creează o carte de unul singur. Fără sprijinul celor care mă iubesc și care m-au ajutat adeseori să mă salvez de mine însumi, nu aș fi ajuns nicăieri. Cartea de față reprezintă, în suficientă măsură, creația celor din jurul meu, a celor care m-au crescut, m-au susținut și m-au iubit, a celor care mi-au dat cuvintele, o limbă și o voce a mea. Așa că îmi strig recunoștința către ei. Aceasta este cartea pe care am scris-o noi, cu toții. Haideți să mai scriem una — vreți?